

62.53614
•2001

T. 12763

உ.
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பஞ்சநதமான்மியம் என்னும்
திருவையாற்றுப்புராணம்.

இஃது

தஞ்சை கரங்கையம்பிதி

பிரமஸ்ரீ வேங்கட்டராமசாஸ்திரியாரவர்களால்

வடமொழியினின்று மொழிபெயர்த்துத்தர

ஷ கரங்கையம்பிதி

சிவராமயிளமையவர்கள் குமாரர்

சிவ. சோலைமுத்துப்பிள்ளையவர்களால்

இனிமையாக வில் எழுதி

தஞ்சாவூர் வக்கீல் குவஸ்கா

கோ. பொன்னுசாமி பிள்ளையவர்கள்

சிவன்கோளின்கட.

—ஊ—

தஞ்சை

ஸ்ரீ கிருஷ்ணவிலாச அச்சுக்கடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Copy Right Registered

1907.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முகவரை

பூகிலகில் சகல ஆன்மாக்களும் தெரிசித்துக் கடைத்தேறு
மாறு சர்வவிபாக சச்சிதானந்த சொரூபமாய் விளங்கும் உமாவல்ல
பன் திருக்கோவில் கொண்டருளிய சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றுள்ளும்
திருவையாறென்னும் பஞ்சந்த ஷேத்திரமானது மோக்ஷார்த்தத்
தலம் எனவும், ஆங்கு வசித்து மரணமடையும் ஜீவர்கட்கு பஞ்ச
நதேசப் பெருமான் அச்சமயத்தே பரமேஸ்வரியுடன் தோன்றி அச்
சீவனது வலது செவி மேலாகத்தாரக மந்திரோபதேசஞ் செய்து
சிவலோகம் காணியாக வாழ்மாறு திருவருள் பாலித்தருளுவர் என
வும், வேதாகமாதிகள் கூறுந்திறத்தினை உலகம் அறியும். அவ்வா
றாக, இப்புராணமானது வட மொழியிலுள்ளதை முற்காலத்தே தமிழி
ழில் மொழிபெயர்த்துக் கவிருபாமாகவும், கத்தியருபமாகவும், அப்
பாஷையை நன்குணர்ந்த நாவலர் சிலரால் செய்யப்பட்டுள்ளதெனக்
கர்ணபரம்பரைக் கேள்வியாய் அவைகள் இக்காலத்து இருக்கின்ற
தாகக் காணப்படவில்லை. அங்ஙனமாக எனக்குத் தெலுங்கு பாஷை
யைக் கற்பித்த ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் வெங்கடராம சாஸ்திரியாரவர்கள்
யான் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்யுங்காலத்து இப்பஞ்சநதமான்மிய
த்தை மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்து இதனை நீ தமிழ்ப்பாஷைக்கு
ரிய அமைதியோடு வசனருபமாய் எழுதி அச்சுவையாகவேன ஆக்
ஞ்சிபித்தருள் யான் ஆசிரியர் ஆணையை சிரமேற்கொண்டு அவர்கள்
முன்னிலையிலேயே எழுதி அச்சிடுதற்குப் பொருளுதவியின்மையால்
திருவருளை எதிர்நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருந்தனன். அங்ஙனமாக
“அதேஹ் முயன்றாவும் ஆகுளான்றி, எடுத்த கருமங்களாகா” என்ற
அம்மையாரின் உண்மை வசனப்படி திருவருள் கட்டிவைக்க இந்

தூல் பிரசித்தியாகுங்காலம் கைகூடவே எனக்கு நீண்டகாலமாய் ஆப்த நண்பராயும், சிவபக்த்தி, அடியார்பக்த்தி முதலியவைகளில் நிறைந்த விசுவாசமுடையாருமாகிய பொன்னுசாமிபிள்ளையவர்கள் ஓர் தினத்தில் இந்நூலை உலக உபகாரமாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் தன்னிடத்தே நீண்டகாலமாய்க் குடி கொண்டிருக்கின்றதெனவும், அதற்கோர் வழி காணப்படவில்லையே யெனவும் என்னிடத்தே தெரிவித்து எவ்விதத்தேனும் என் கோரிக்கையை முடித்து வைத்தல் வேண்டுமென்று சிவ புண்ணியத்தே நிறைந்துள்ள தன் மனவலக்கத்தை எடுத்துக் கூற, அதனைக் கேட்ட வுடனே யான் பஞ்சநதேசப்பெருமான் திருவருளை வியந்து விஷயத்தைத் தெரிவிக்கப் பிள்ளையவர்கள் ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி அச்சிடுவித்தற்கான பொருளுதவியைச் செய்ய, என் சிற்றறிவிற்கெட்டிய வரறு முன் எழுதிவைத்துள்ளதை சீர்திருத்தி அச்சிடுவித்தேன். இந்நூல் எம்பெருமான் அடியார்க்கருள்புரிந்த திருவருள் விலாசத்தை விளக்கக்கூடியதாதலின் புலவர் பெருமான் அனைவரும் எனது சொற்களில் ஏதேனும் வழுவுள்ளதாயினும் அதனை நோக்காது செம் பொற்சோலைச்வரப் பெருமான் அருள்வினையாட்டினிடத்து நோக்க முடையாராய் அனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி பெறும்பேற்றினைப் பெற ஆயவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இ.க.ந.னா

சிவ. சோலைமுத்துப்பிள்ளை.

கடவுள் துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ பஞ்சநதகேசுத்திரமான்மியம்

ரன்னும்

திருவையாற்றுப்புராணம்.

காப்பு.

சீர்பூத்தநான்மறையோடாறங்கமுதற்கலைகடெளியவோதிப்
பார்பூத்தபிரமனென்பூசுரர்வாழையாற்றிற்பரமன்சேயென்
றேர்பூத்தவுலகேத்தக்குடியுறுபொருளாகியெயர்க்குமெட்டாத்
தார்பூத்தகொன்றமுடியாநிவிநாயகனிருதாடலைமேற்கொள்வாம்.

பாயிரம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமான்.

பிரமன்மால்முதலோர்பதவியும்வேண்டேன்பிஞ்சுகா துயரகற்றென்னத்
திரமுடன்பொன்னிபடிந்துமுக்காலுஞ்சென்னிமேலிருகரங்குவித்தே
அரவொலிசெய்வோர்க்கினியதாரகத்தையளித்துயர்முத்திவீதேவும்
பரமனும்பஞ்சநதிச்சுரனிருதாள்பணிந்துநம்வினையகற்றுதுமே.

அறம்வளர்த்த நாயகி.

உலகமோடவற்றினுறுபொருள்களையுமும்பர்போற்றிடுமிருவரையும்
நலமுறவளிந்துங்கண்ணியென்றுயர்வாநான்மறைமுகன் றுநீந் தேத்தப்
பலவித்தருமடியுற்றியவ்வழியிற்பயின் றஜீவர்க்கருள்பதித்தே
அலகிலாமுத்திப்பேற்றினையுதவுமறம்வளர்த்தவளடிபணிவாம்.

ஆட்கொண்டேஸ்வரர்.

மறையவர்குலத்திறேனன்றிநால்வேதவரம்புணர்ந்தவ்வழியொழுகித்
தறைமுகழந்தேத்துஞ்சுகரிதப்பெயரோன்றனக்குறமெம்பயம்போக்கி
நறைமலர்ச்சோலைசெறியுமையாற்றினுன்முகன்மால்பணிந்தேத்த
உறைதருமாட்கொண்டேஸ்வரப்பெருமானுபயதாண்மலர்பணிந்துவ்வாம்.

ஓலலிநாயகர்.

சிவசுரணன்றிமற்றொருபொருளிற்கனவின்னுஞ்சிந்தைபோக்காது
பவப்பிணிந்தவடியவர்புகழைப்பாடியநாவலூர்ப்பெருமான்
ருவலயமேத்துங்காவிரிகடப்பான்கோதிலாயோலமென்றுணக்க
நலமொடுதோன்றுமோலநற்களிற்றின்னகைமலர்முடிமிசையணிவாம்.

சுப்பிரமணியர்.

நான்மறைச்சிரமாக்குடி லையின்பொருளேநன்றுறவறிகிலாய்படைப்பு
வான்பெறயெவ்வாறியற்றுவையென்தேறமலரயன் றனைச்சிறையிருத்தித்
தான்படைப்பியற்றவரனஃதுணர்ந்துசாற்றுகியப்பொருளென்ன
மேன்மையோடுரைத்துச்சாமிநாதப்பேர்மேவியவேளடிபணிவாம்.

நந்திதேவர்.

நீடுறந்தவத்துச்சிலாதாமுனிவன்னிறைதவப்பேற்றினூல்கையாய்ப்
பீடுறவுகித்துப்பல்பெருங்கலையும்பிஞ்சுகன்றிருமுனமுணர்ந்தே
கோடுறுங்கலைக்குன்றினிலமரர்கூடாகழல்பணிந்துநீந் தேத்தப்
பாடுறுநந்தியெம்பிரான்சுரணபங்கயம்முடியுறப்பணிவாம்.

சப்தமாதர்கள்.

தஞ்சமெனச்சரண்புகு துமடியவர்கட்கினியவரந்தந்துமேவும்
விஞ்சுபுகழ்பிராமிமிளிர்மகேஸ்வரியழகுமிருகௌமாரி
மஞ்செழிஞராயணிவராகியிந்திராணிமகிழ்காளியென்னும்
எஞ்சலிலாக்கருணைபொழியன்னையராமெழுவர்பதமிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

திருமகள்.

அருள்பொழியுந்தன்றுணைவனிரகதிக்குந்தொழிவினிதாயாகிமேவக்
கருணையுடனெவர்க்கெனினுறல்வினைவந்துறுங்காலக்காகிமேவும்
பொருளளித்தன்னவெராமுக்கநன்றாயினிறைவற்றுப்போற்றிவாழந்
திருமகடன்னிருசரணந்தொழுதேத்திரம்வறுமீமதிப்பீரமன்றே.

திருஞானசமீமந்தழர்த்திநாயகர்.

அய்யனின்னருளகவைமூன்றினில்
உய்யயாவருமுணர்ந்துற்றமிழ்
செய்யவோதியசிரபுரப்பிரான்
துய்யசேவடிதொழுதுவாழ்த்துவாம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

போதவன்மால்பணிந்தீசாபுகவிடநின்சரணென்
றோதநஞ்சுண்டவர்க்காதீதானருள்கொடியிந்தைசைவ
வேதத்திருமொழிகூறிடுநாவுடைமேலவன்பொற்
பாதபதுமமுடியேற்றெந்நாளுந்பணிகுதுமே.

சுந்தரழர்த்திநாயனார்.

வஞ்சிதுண்ணிடையாரிடையுறுமயக்கமாற்றினுரெவரவர்தமக்கே
எஞ்சலில்முத்திவழங்குவமென்னவிருக்கினுலோதியபரணை
விஞ்சுநள்ளி:ரவிந்பரவைகொள்கோபம்விலக்கிடத்தூதுவிட்டவன்நன்
செஞ்சரணென்றுநந்துணையாகுந்திவினையாவுநீங்கிடவே.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

ஒருவாப்பிறவிநோய்தணிந்தியாவருமடம்பிரான்
அருளார்ந்தசேவடிசேர்ந்திடத்தீமையகன்றுவிட
திருவாசகமறைவாய்மலர்ந்தோதிச்சிறந்திடுநன்
குருவாகுமாணிககவாசகன்றாள்சிரங்கொண்டுவமே.

அவையடக்கம்.

சித்தமாசகலவரனருட்டி றத்தின்ஞர்நிறைகல்விசுற்றுபார்ந்த
உத்தமொன்சொல்வமுவினேநோக்கா தும்பர்நாயகன்றிருவடிக்கீண்
பத்திசெய்துயர்ந்தோர்சரிதமீதென்னப்பண்பொடுக்காப்பொன்றெண்ணி
வித்தகமில்லேனுதாத்நனன்போற்றிமேம்படச்செய்தருளுகவே.

பாயிர முற்றிற்று.

புராணவரலாறு.

நெடிய கடல்குழந்த இப்பெரிய உலகத்தில் திருத்தமாகிய பல
களிர்களும், மலர்களும் நெருங்கிச் செங்கதிரோன் வெப்புறாமல் நீழ
லைச்செய்து வானத்தை அளாவிய தருக்கள் நிறையப்பெற்றதும், முட
ங்கிய பிடரி மயிரிணையுடைய சிங்கத்தோடு யானையும், முதிர்ந்த வலி
யையுடைய புலியோடு மானும், விரிந்த சிறகிணையுடைய கருடனோடு
பாம்பும், பகைநீங்கி மிகுந்த நட்புற்றிருக்கின்ற சிறப்பிணையுடைய
தும், மண்ணுலகத்தவலையன்றி, வண்ணுலகத்தவருங்கண்டு புக
முத்தக்கதுமான நைமிசாரண்ணியத்தில், இடையில் மரவுரிபோடு
தெய்வத்தன்மையுள்ள விபூதி, ருத்திராகூதர் தரித்தமேனியும், மறை
முதலான கலை உணர்ச்சியுடன், ஜெனனமரணத்தி னுக்கத்தைப்போ
க்கியென்றுங்கொடாக பேரின்பவிட்டடைத் தரத்தக்கதுமான ஸ்ரீ பஞ்
சாகூதரமியைந்த உள்ளத்தையும் உடையோர்களான அத்திரி, ததீசி,
காகத்தியாயனர், சுனப்புச்சர், அகத்தியர், சுகர், மாதேவர், கண்ணு
வர், கருக்கர், பிருங்கி, சதாரந்தர், மார்க்கண்டர், பிருகு, போதாய
னர், ஆபத்தம்பர், இலகிதர், சுதீக்கனர், சாண்டிலயர், பாரத்துவா,
சர், புலகர், சந்திரகூடர், புச்சகர், புலத்தியர், ஜாபாலி, கௌதமர்,
சனற்குமாரர், நாரதர், ஜம்புமானி, மாண்டவ்யர், அரபத்தர், காசிபர்,
விஸ்வாமித்திரர், கலைச்சிருங்கர், கர்க்கி, கூஷ்மாண்டர், குசுகு, பார்க்
கவர், சனந்தர், ஆஸ்விலாயனர், தால்பியர், கிருதர், சங்கரர், அக
மருடனர், பராசர், ஜனாகர், திருதர், ஜனகர், வசிட்டர், பிரசண்டர்
தூர்வாசர், பருப்பதர், சிலாதர், தத்தாத்திரோயர், சத்தி, தவுமியர்,
சுமந்து, பப்பரு, வாமதேவர், சரபங்கர், வச்சர், உபமன்னியர், மிரு
கண்டேயர், அரிதகர், சவுனகர், ஏவலர், சுனர், அசிதர், வீந்து, பாணி
னி, விபாண்டகர், காலவர், ஆங்கீசர், சதாதபர், சீனச்சேயர், சருச்
சர், இடைப்பியர், வசு, திரணவிர்து, முற்கலர், கபிலர், அட்டலங்கி

ரர், காணர், சுனகர், உரோமசர், பகவர், கவுண்டின்யர், பயிலவர், உக் கிரவீரியர், தூம்பாணர், திரணதூமாக்கினி, ஜமதக்கினி முதலிய மக ரிஷிகள் யாவரும் ஒருங்குகூடி ஓர் யாகஞ்செய்து சம்பூரணஞ்செய் வித்து ஆனந்தமாய் சிவநாமத் தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், சத்துவகுணம்போர்த்தென்ன, விபூதி அணிந்த அழகிய மேனியும், செம்பவளக் காட்டையொத்துத் திரண்டு நீண்ட ஜடையையும், திரு அக்கமாலையணிந்த அங்கங்களையும், பரிசுத்தமாகிய ஐந் தெழுத்தைத் தியானிக்கின்ற சிந்தையையும் அவற்றை இடைவிடாது ஜெபிக்கின்ற திருநாவினையும் உடையரான சூதமாமுனிவர் எழுந்தரு ளினர். அன்னவர் வரவைக்கண்ட மேற்கூறிய மகரிஷிகள் யாவர்களும் தாயின்வரவைக்கண்டு அதிகமகிட்சியுடன் எதிர் நோக்கிச் செல்லும் இளங்கன்றுபோல அளவிறந்த சந்தோஷத்துடன் எதிர்சென்று வந் தனைசெய்தோராய் முகமலர்ச்சியுடன் தங்களிருப்பிடத்திற்கு அழை த்துவந்து அன்புடன் அருக்கிய பாத்திய முதலான செய் கடன்களை முறைப்படி புரிந்து இனிய ஆசனத்திருத்தி பூரணச்சந்திரனைத் தா ரகைக் கணஞ்சூழ்ந்தாற்போலச் சூழ இருந்துகொண்டு, எங்கள் ஐய னே! தங்களெழுந்தருளுகையால் இத்தினமும், இவ்விடமும், நன் மை ஆயதோடுகூட எங்கள் ஜென்மமும் புனிதம் ஆயது, மறை முழுதுணர்ந்த வியாத முனிவரிடத்துச் சுகல கலைகளையும் மயக்கம் அறவுணர்ந்த அறிவுடையாய்! ரோமவரிடன் காதலனே! இற்றையவ னே! யாங்களுப்பும் வண்ணம், பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றான பிரம்ம கைவர்த்தத்திலுள்ள ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தைத் திருவா ய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்கள். அம்மொழியினைக் கேட்ட, சூகபுராணிகர், அன்னவர்களை நோக்கிப் புன்னகை நிறைந்த முகமலர்ச்சியுடன் சடைமுடி துளக்கி ரிஷிசிரே ஷ்டர்காள்! நன்று வினாவினீர், உள்ளன்போடு கேட்டவர் மலங்களை வாட்டிக் கொடிய பிறவித்துன்பத்தைப் போக்கி முத்தி வீட்டைக் கொடுக்குந் தன்மையுடைய ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தை ஆதிகால த்தில் சூரியவம்சத்திற் பிறந்த தேவவர்மனென்னும் அரசனானவன், பிராமணைத்தமரும் சிவபக்த சிரேஷ்டருமான சுமந்து மகரிஷியை நோக்கி, சுவாமின்! அறுபத்தாறு கோடி தீர்த்த மகாத்மியத்துடன் காவேரி நதியினி பெருமையையும், விருத்தாசலேஸ்வரர், மாயூரநாதர் பெருமையையும் தாங்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளக், கேட்டுப் பேரா னந்தமடைந்தயான், பின்னரும் ஸ்ரீபஞ்சநதமான்மியத்தைக் கேட்க மிக்க விருப்புற்றிருக்கின்றேன். ஆகையால் கிருபை கூர்ந்து அவற்

றையும் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, மகரிஷிபானவர் அவ்வரசனுடையவேண்டுகோளுக்கு இரங்கினவராய் அரசனை நோக்கிப் பூபாலனை! உலகில் அரசர்களாயுள்ளவர்கள் மிகுதியும் லௌகிக விவகாரங்களிலும், பெண்கள் மயக்கத்திலும், வஸ்திராபரண அலங்காரத்திலும், அறுசுவையுடைய ஆகார விருப்பத்திலும், இன்னும் இவை போன்ற சுகம்போற்காணப்பட்டு மறையத் தக்க விஷயங்களிலேயே மனதைச் செலுத்தி வாழ்வார்கள், அவையாவும் பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்துள்ள மிகுந்த தபோபலத்தினால் கிடைத்த மானிட ஜென்மத்துக்கு உரியன ஆகா. அரசனே! மனித சரீரத்தைப் பெற்றோர் தாங்கொடுத்த ஜென்மத்தாலடையத்தக்க தான முத்திஜென்பத்திற்கு ஆகும் காரியங்களில் முயல்வதோடு மற்றுமுள்ள ஜீவகேடிகளும் தங்களைப்போலப் பேரானந்தப் பேற்றினையடைதல் வேண்டுமென்று முயலுதல்வேண்டும். அதுவே மானிட ஜென்மத்திற்கு உரியனவாகும். ஆகையால் நீ அரசனாயிருந்தும் அங்ஙனமாகிய விஷய விருப்பத்தில் மனதைச் செலுத்தாது இம்மையிற் சுகத்தையும் மறுமையிற் சிவபிரானது பாதுபதுமங்களைத் தரத்தக்கதும் ஆன ஸ்ரீ பஞ்சரத மான்மியத்தைக் கேட்க விருப்புற்றமையால் உன்னைப் பார்க்கிலும் உத்தம குணமுடையார் ஒருவருமில்லை. சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய். ஸ்ரீ பஞ்சரத மான்மியத்தை நிறைந்த பக்தி விசுவாசத்துடன் வாசித்தல், கேட்டல், சிந்தித்தல் முதலியவைகளை எவர்கள் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் மேலான முத்தி வீட்டையடைவார்கள். அந்தத் தலத்தின் பெருமையை பூர்வ புண்ணியமில்லாதவர்கள் அறியமாட்டார்கள். குணசீலனே! சந்திரசுடாந்ரராகிய சிவ பஞ்சுடர் எக்காலத்தும் பிரிவின்று அந்தத் தலத்தில் வசிக்கின்றாரென்றும் அன்றியும் அதன் பெருமையை ஆதிகாலத்தில் பார்வதி தேவியார் பரமசிவனை நோக்கித் தேவ தேவோத்தமா, மகாதேவா, பிராணநாயகா, அன்பர்கட்கெனியோனே, ஸ்ரீ பஞ்சரத மான்மியத்தைக்கேட்கவிருப்பம் உறுகின்றேன், கிருபையுடன் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக்கொள்ள, எம்பெருமான் எம்மன்னையை நோக்கி மலையரையன்காதலி! அன்புடையாய்! பூர்வத்தில் அக்காவிரி தீரத்தில் வாசம் செய்தவரும், பிராமணோத்தமரும், வருணாச்சிரம தருமத்தினை விடாதவரும், வேத வேதாங்கபுராண இதிகாசாதி பாரங்கதரும், திரிகால சிவபூஜாதாரந்தாரும், திரிபுண்டரந்தரித்த திருமேனியுடையாரும், ருத்திராக்ஷமாலிகாபாரணரும், இடைவிடாது பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை

ஜெபிக்கின்ற நாவையுடையாரும் ஆன நாதசன் மாவென்ற புண்ணிய புருஷனை அவர் மனையாளாகிய அனவத்தியாதேவி நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று, பிராணநாயகா! உலகத்தில் தெரிசித்த அளவில் முத்தியையும், ஸ்நானம் செய்த அளவில் பாபத்தையும் போக்கத்தக்க, சேஷத்திரத்தையும், தீர்த்தத்தையும் தங்கள் கிருபைக்கிடமாகிய அடியேனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, நாதசன் மாவானவர் அன்னவளை நோக்கிப் பெண்கள் நயகமே! 'காசியான் மரணன்முத்தி' :- என்ற அருமை வாக்கியத்தின்படி மரணத்தால் முத்தியைக் கொடுக்கின்ற காசித் தலத்தோடு மேற்கடலோரத்திலுள்ள திருக்கோகரணம், சோமநாதம், விருபாக்ஷம், திருக்கேதாரம், மல்லிகார்ச்சுனம், திருக்காஞ்சி, திருக்காளத்தி, விருத்தாசலம், அருணாசலம், ரிஷபாசலம், சீர்காழி, திருவிளியூர், வைத்தீஸ்வரன் கோவில், திருவெண்காடு, திருவாரூர், வேதாரண்ணியம், கௌரி மாயூரம், திருவிடைமருதூர், கும்பகோணம், சுவாமிமலை, திருவாணைக்கா, திரிசிராமலை, மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருநெல்வேலி, இராமேச்சுரம், நாகைக்காரோணம், முகலிய திவ்விய தலங்களைத் தெரிசித்ததினாலும், கங்கை, யமுனை, சாஸ்வதி, துங்கபத்திரை, நர்மதா, கண்ணவேணி, தீம்பாலி, தாம்பிரபரணி முதலிய சர்வோத் கிருஷ்ட தீர்த்தங்களில் படிந்ததினாலும் அடையத்தக்க பேற்றைப் பார்க்கிலும், நற்குண நிறைந்தவளே! திருப்பழனம், திருச்சோற்றுத்துரை, திருவேதிக்குடி, திருக்கண்டியூர், திருப்பூர்துருத்தி, திருநெய்த்தானம், ஆகிய ஆறு திவ்ய சேஷத்திரங்களையும் தனக்கு அங்கங்களாகக்கொண்டு விளங்கும் திருவையாமென்னும் திருநாமத்தையுடைய ஸ்ரீ பஞ்சநத சேஷத்திரத்தைக் காவிரிநதியிற் படிந்து தெரிசிப்பார்களேயானால் ஒப்புவமையிலலாத முத்திப் பேற்றினை அடைந்து உய்வார்கள். அந்தத் தலத்தின் பெருமையை உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாயென்று நாதசன் மாவானவர் அனவத்தியாதேவிக்குக் கூறியவாறு உனக்குக் கூறுகின்றேன், பார்வதி! கேட்கக் கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவ்வண்ணமே உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாயென்று சுமந்து ரிஷியானவர் தேவவர்ம ராஜனுக்கு உரைத்தருளினார். அதனை மும்மலத்தைவென்ற மிகரிஷிகள்! இப்பொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன் சிரத்தா பக்தியுடன் கேட்கக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் ஸீசிரியர் பாதங்களைத் தியானித்துக்கொண்டு கூறுவாராயினர்

புராண வரலாறு முற்றிற்று.

க-துஷ்ப்பிரவர்த்தி.

முத்தியடைந்த அத்தியாயம்.

மக்கட்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினைத் தரத்தக்கது வேதாக
மங்கள் கூறும் வருணச்சிரம தருமமேயாம். அது கொண்டே தமிழ்மறையும் 'ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலால், ஒழுக்க முயிரினுமோம்பப் படும்.' என்று கூறிற்று. அங்ஙனமாக, பிரமகுலத்திற் பிறந்து அக்குலத்திற்குரிய ஒழுக்கத்தை விட்டவனும் எவர்களுங் கெடுதியே விளைவிக்கும் தூக்குணத்தையிரம்ப உடையவனும் ஆகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தி என்னும் ஓர் பிராமணனிருந்தான். அன்னவன் ஓர் நாள் அதி ரூபலாவண்யமுள்ள தன் தாயைத் தன் பிதா இல்லாத சமயம் அறிந்து அதிமோகத்தால் புணர்ந்தவனாகாமவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திடுங்கிடக்க வெளியே சென்றிருந்த பிதாவானவர் வந்து தன் புத்திரனும் பத்தினியும் தங்களை மறந்து அற்ப இன்பத்தில் மயக்கமுற்றிருப்பதை நோக்கி, உண்மை நெய்கண்டோராதலின் அவர்களிருக்கும் தன்மைக்குக் கோபம் அடையாது மகாபாபிகளாய் எரிவாய்நரகத்துக்கு ஆளாய்விட்டார்களேயென்ற துக்கமுடையவராய் மௌனம் சாதித்திருக்க, துஷ்ப்பிரவர்த்தியானவன், தன் தந்தைவந்ததும் தங்கள் கெட்டசெய்கையை அறிந்ததுமாகியவிஷயத்தை உணர்ந்து அன்னவரைக் கொன்றுவிட்டு உபத்திரவமின்றி நிர்ப்பயமாய் இன்பமனுபவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய்க் கோடரியால் வெட்டி அவருயிரைப் போக்கி நிற்கவே, உபநயன சமஸ்காரம் செய்துவைத்ததால் குருவும், அன்னதானம், அபயதானம், வித்தியாதானம், ஜெனனம் முதலியவைகட்குக் காரணமாயிருத்தலால், பிதாவும், தவசீலம், ஒழுக்கம் அதிதிபூஜை, சிவபூஜை, சூகூத்திரதரிசனம், தீர்த்தநாடனம் வேதமோதல் முதலிய உத்தமத் தன்மையால் பிராமணேத்தமருமான பிதாவைக் கொன்றமையால் பிரம்மகத்தியும், தாயின் கற்பையழித்துப் புணர்ந்தமையால் மகா பாபமும் அவனைப்பிடித்துக்கொண்டது. ரிஷி சிரேஷ்டர்கள்! 'இன்பமோ சிறிதாகும், இதில் வருந்துன்பமோ கரையில்லாத் தோடு கடல்' என்றபடி அற்ப இன்பத்தில் மனதை வியாபிக்கச் செய்து அதனால்* செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்யவே. பரமசண்டாளனாகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தியை பிரமகத்தியும் மகா பாபமும் பந்தித்துக்கொள்ள சித்தகவாதீனமற்றவனாய்த் தன் தேசம், கிரகம், இவைகளைவிட்டு பந்துமித்திரர்.

நகரவாசிகளால் அடித்துத் துறத்த நீங்கி, மலை, காடு, முதலானதுகளில் திரிந்தும், உடுக்க உடையும் உண்ண உணவும் இன்றியும் பசி, தாகம் குளிர் முதலியவற்றால் மிக வருந்தியும், துன்பமனைத்துக்கும் ஓர் இருப்பிடமாய்க் கருகிறம் அடைந்து, “காமமே நாகபூமி காணியாக் கொடுப்பதாகும்” என்றபடி இச்சரீரம் இப்பொழுது செய்த பரீபத்துக் குத்தக்கபடி மறுமையில் அனுபவிக்கும் நாகவேதனையிலும் பதின்மடங்கானகஷ்டங்களை அனுபவித்து அனேககாலம்சென்றபின் ஸ்ரீபஞ்சநதசேத்திரத்திற்கு சம்பமான ஓர் ஆரண்யத்தில் வந்து தங்கி வழிச் செல்வோனா அடித்துப் பரித்துப் பாபம் இன்னும் மேலிடும்படியான துஷ்கிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனன். பக்தியுடையீர்! அவ்வாறு அன்னவன் வசிக்கும் காலத்தில் ஓர் நாள் அகாவிநந்தஜனங்கள் கூட்டமாக அன்று மாமகமாகிய புண்ணிய இலையாகையால் காவிநதியில் ஸ்நானம் செய்வதற்காகச் செல்ல, இவனும் அவர்களைத் துறத்திக்கொண்டு பின் தொடர்ந்து சென்று காவிரி நதியை அணுகவே, அங்கு ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருந்த ஓர் பிராமணோத்தமர் ஜீவகாருணியமுடையோராதலின் இவன் நிலைமையை நோக்கி இவனைப் பிடித்து வருத்துகின்ற, பிரம்மகத்தி நீங்கும் வண்ணம், “ஸ்பரிசம்பாபநாசனம்” என்றபடி சரீரத்திற் பட்ட அளவிற்பாபத்தைப் போக்கத்தக்க காவிரி நதியின் நீர்த்தத்தை மந்திர ஸ்ரீவமாகத் திருக்கரத்தால் அள்ளி இவன் சரீரத்திற்படும் வண்ணம் விச அவ்வுத்தம நீர்த்தஞ் செயொணுப் பாபத்தைச் செய்தானாகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தியின் சரீரத்திற்படவே அவனைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த பிரம்மகத்தியானது நீங்கப்பெற்று உடனே திவ்விய சரீரத்தையும் கலக்கமில்லாத அழிவையுமுடையவனாகி இங்கு நாம் வரவேண்டிய காரணம் யாது, நமக்கு நல்லறிவுண்டாவதற்குக் காரணம் யாது, சண்டாள சரீரம் நீங்கப்பெற்று திவ்விய சரீரம் வந்ததற்குக் காரணம் யாது, என்று ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்தனன். அவ்வாறு செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், ஆகாயவாணி அவன் அழியும் வண்ணம், ஏ துஷ்ப்பிரவர்த்தி! நீ மகாபாபியாயிருந்தும் ஸ்ரீவஞ்செய்த புண்ணியவிசேடத்தால் இப்போது காவிரி நீர்த்தை அணுகவும், அவ்வுத்தம நீர்த்தம், உத்தமோத்தமத்தன்மையையுடைய பிராமண சிரேஷ்டன் சையால் புரோகிதக்க, அது உன்மேற்படவும், அங்ஙனம் பட்ட இத்தின விசேடத்தாலும் உன்னைப்பற்றியிருந்த பிரம்மகத்தி நீங்கி உனக்கு நல்லறிவு உண்டாயது, ஏ கொடிய பாவி! பின்னும் உன்னைச் செய்துள்ள மாதூர்கமனத்தால் ஏற்பட்ட பாபத்திற்கு கும்பி

பாகமுதலிய அசங்கிய நரகங்களில் அனேக கற்பகாலங்கிடந்து வருநீதவேண்டியதாகையால் அதனை அடையாதிருக்க இன்றுமுதல் உன் மரணபரியந்தம் இப்பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து காவிரி தீர்த்தத்தில் திரிகாலஸ்நானஞ்செய்தும், வருணாச்சிரம தருமத்திற்கு உறிய கிரிசைகளை வழுவாதியற்றியும், சற்குருவின் உபதேசத்தால் பஞ்சாக்ஷரஜெபம் தினம் ஒன்றுக்குப் பதின்மூன்றுபடித்து, ஏகாதசருத் திரஜெபம், ஏகவாரபோஜனம் ஈஸ்வர தரிசனம் நூறு பிரதக்ஷணம் முதலிய சத்கிரிகைகளில் கொஞ்சமும் தவருதலடையாது மிக்க உறுதியோடு செய்துகொண்டவருவாயேல் அக்கொடிய புரபத்தினின் றும் நீங்கப்பெறுவாயென்று கூறிற்று. ஏ மகரிஷிகாள்! காவிரி தீர்த்தத்தின் மகிமை எம்மால் கூறும் திறத்திணையுடையதன்று. மகா பாபியாகி துஷ்ப்டிபுவர்த்தியைப் பீடித்திருந்த பிரம்மகத்தி ஸ்பரிசமாத் திரத்தால் நீங்கிப் புனிதகேசத்தையும் தெளிந்த அழிவினையும் அளித்த இச்சரித்திரத்தாலேயே நீங்கள் நன்கு உணர்வீர்கள்.” அங்ஙனமாக அவ்வசரீரியைக்கேட்ட அன்னவன், தன் ஜீவகாலபரியந்தம்பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து மேற்கூறியுள்ள செய்கைகளை விடாது செய்தவனாய் மரணமடைந்து சுவர்க்கலோக பதவியைப் பெற்று ஆங்குள்ள போகங்களைச்சிறிதுகாலம் அனுபவித்து, “போகபூமியினிற் போகதனுவினாற்பொருந்தலாகா, தேகமாயின் பசித்தியியம்புரிற் கருமபூமி, யாகமானது கொண்டன்றியாதலால் ஞாலத்தேய்தி, யோகமானெறியினின்றோருண்மை சாதித்துக்கொள்வர்.” என்றதனால் இவ்வுலகிற் செய்த புண்ணியத்திற்குத் தக்கவாறு திடைத்த போக சரீரத்தால் சுவர்க்கலோக போகத்தை அனுபவிக்கலாமேயென்று அச்சரீரத்தால் நித்தியானந்தப் பேரின்ப விட்டையடைதற்கு கூடாததலின், அப்புண்ணிய சரீரத்தையும் விடுத்து பின்னர் பூவுலகில் நூறுஜெனனம் பிராமணனாகப்பிறந்தும் ஒருக்கால் காவிரிதீர்த்தம் சரீரத்தில்பட்ட விசேடத்தால்ஜென்மங்கள்தோறும் வருணாச்சிரமதருமம்வழுவாது நடந்துகடைசியில் சந்நியாசி ஆச்சிரமத்தையடைந்து இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து “உரைசெயிற் பரமஞானமொன்றுமே முத்திக்கேது” என்றபடி பரமஞானத்தை அடைந்தவனாய்ப் பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமானது திவ்விய சரணாவந்த நீழலையடைந்து வாழ்ந்தனன். ஒழுக்கமுடையீர்! இத்துஷ்ப்டிபுவர்த்தி மாதுர்கமனமாகிய கொடிதினுங் கொடிய மகா பாபத்தைச் செய்தமையால் நூறு ஜெனனமெடுத்து முத்தி அடையவேண்டியதாயிற்று. புண்ணிய புருஷர்களாகில், ஒரே ஜென்மத்தில் முத்திப்பெற்றினை அடைந்து உயவர். இதுசத்தியமாகுமென்று கூறி

வியாச மாணுக்கரானவர் துஷ்பிரவர்த்தியின் சரித்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்து சிவப்பிரியர் சாரூபமடைந்த சரித்திரத்தை திருவாய் மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனர்.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

2. சிவப்பிரியர் சாரூபம் அடைந்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகாள் ! கேட்கக்கடவீர்கள். காவிரி நதி தீரத்தில் மறையவர்குலத்திற்குேன்றி நான்மறை, ஆறங்கம், வாதுளமுதற் காமிகம் ஈரூயுள்ள இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள். மீமாம்சம், பதினெண்புராணம் முதலிய சகல கலைகளையும், ஐயம் திரிபு அபியுமைமென்னும் முக்குற்றங்களும் அகல உணர்ந்து, காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியமென்ற அறுவகைக் குற்றங்களை நீக்கிய சிவப்பிரியர், சுதர்மாவென்ற இரண்டு பிராமணோத்தமர்களிருந்தார்கள். அவர்களில் சிவப்பிரியர், அக்காவிரியில் இடையே விடாது ஐந்து வருஷம் ஸ்நானம் செய்து வந்து ஐந்தாவதாண்டின் மாசி மாதத்தின் முதல் தினமாகிய சூரியோதயகாலத்தில் விசேட ஸ்நானமும் செய்து தானம், ஜெபம் ஹோமம், தர்ப்பணம் முதலியவைகளை இயற்றி ஸ்நான பூர்த்தி செய்தவராய்த் தவ ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டு கங்கையும் இளம்பிறையும், விளங்குகின்ற சடாமகுடமும், பிசம்ம விஷ்ணு வாதி தேவர்களைக் காத்தற்பொருட்டு உண்டருளிய விஷந்தங்கி விளங்கும் திருநீலகண்டமும், சகல உலகங்களையும் பெறுது பெற்று வளர்ப்பாளாகிய உமையம்மை கலந்த வாமபாகத்தையும் உடையரான சிவபெருமானது திவ்விப சரணரவிர்த சேவை அர்ச்சனை, ஆலயத் திருப்பணி, ஏகாதச ருத்திர ஜெபத்துடன் தூது பிரதக்ஷணம், தாரகமந்திரமாகிய பிரணவத்துடன் முப்பதிநாயிரம் பஞ்சாக்ஷர ஜெபம் முதலியவைகளைத் தினந்தோறும் விடாது பக்த சம்ரக்ஷணக்கிருபாலுவாகிய பஞ்சநதில்வராத் பணமாகச் செய்துகொண்டு வந்தனர். ஞானவிருப்பமுடையீர் ! சிவப்பிரியரானவர் இவ்வாறெழுமிகக்கொண்டவர, சுதர்மாவானவர் வேதத்தில் கூறிய விதிப்படி சோமபானம் முதலிய யாகங்களையும் அந்தந்த யாகங்களின் முடிவில் பிராமணர்களுக்கு செகன்னுதானம், அன்னதானம் முதலியவைகளையும் செய்து வந்து பின்னும் யாகங்களைச் செய்வதிலும், தானங்கள் செய்வதிலுமே அதிவிருப்பமுடையவராயிருந்து கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனமாக இவ்விருவர்களும் நெடுங்காலம் நடத்திக்கொண்டு வந்து எக

காலத்தில் மரணமஷ்டியவே அதை உணர்ந்த தேவேந்திரனானவன் தன் தூதர்களை நோக்கித் தூதர்கள்! பூவுலகில் அளவிறந்த புண்ணியங்களைச் செய்து மரணமடைந்த சிவப்பிரியர், சுதர்மாவென்ற இரண்டு பிராமணோத்தமர்களையும் அன்னவர்கள் மண்ணுலகிற் செய்த புண்ணிபத்துக்கு தக்க போகங்களை நம் பொன்னுலகில் அனுபவிக்க நீங்கள் சென்று அழைத்துவாருங்களென்று ஆக்ஞாபித்தனன். அவ்வாக்குையைப் பெற்ற தூதர்களானவர்கள் உடனே நவரத்தின கந்திமாகிய விமானம், ரம்பை ஊர்வசி, மேனகை முதலிய அப்சராஸ்திரிகள், தோற்கருவி, துணைக்கருவி, சுஞ்சக்கருவி, மீடற்றுக்கருவி, முதலிய வாத்தியங்களின் முழக்கம் முதலிய விமரிசைகளுடன்வந்து மேற்கூறிய இருவர்களைபூர்விமானத்தின் மீது ஆரோசணிக்கச் செய்து அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர். தேவ தூதர்கள் அவ்வாறு சென்றுகொண்டிருக்க அது தருணத்தில் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமான் நகதி எம்பெருமானே நோக்கி நந்திகேஸ்வரா! நீ இப்பொழுதே சிவகணங்களுடன் சென்று இந்திரன் உலகத்திற்குச் செல்கின்ற சிவப்பிரியர், சுதர்மா என்ற இருவரில் சிவப்பிரியரை மாத்திரம் நம்முலகிற்று அழைத்துவரக் கடவாயென்று சுட்டியாயிட்டருள அவ்வாக்குையைச் சீமேதாரணஞ்செய்த நந்திராணனவர் சுந்திரவடாதரமாயி சிவபெருமானது உபய சரணங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழ்ந்து பணிந்தெழுந்தவராய் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு அளவிறந்த பூகணங்களுடன் சுவர்க்கலோகம் செல்கின்ற அறிவிருவர் முன்னிறுத்தி சிவப்பிரியரை மாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்று பஞ்சாதக சேஷத்திரத்தில் திருவோலக்கங்கொண்டு எழுந்தருளிப்பொய்யெற்றோதின்வரப்பெருமான் திருச்சாந்திதானத்தினமுன்பு விட்டுப் பணிந்து நீன்றுகொண்டிருந்தனர். அங்கனம் நிற்க சிவப்பிரியரானவர் சஸ்வரன் பாதுபதுமங்களில் நமஸ்கரித்தெழுந்து அந்த வலிவந்தராய் சரிவரப்பந்தம் மயிர்க்குச்சதுற இருகண்களிலும் அளந்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்திட கடருணகரப்பெருமானே நோக்கி பரமபக்தானுகல் சந்திதானந்தப் பிரதிவே! அடிமையேன் ஓர் பெருட்டாக்கி அடிமை கொண்டருள நின்றிருவுள்ளம் இருந்தவாறு என்னையோ யெனப்பலவாறுப் தோத்திரம் செய்து ஞானப்பித்துடையராய் உடல் பெருளாவி மூன்றையும் சிவரப்பணஞ்செய்து நிற்கவே சிவபெருமான் அன்னவரது பக்தியின் வலிமையை நோக்கி ஏ சிவப்பிரியர்! அன்புடையாய்! உனக்கு இப்போது நம்முடைய சாரூபபக்திபைத் தரிசஞ்சரினும் அகணைப்பெற்று நம்முலகில் தித்திப

னந்தசூகத்துடன் சிறிதுநாள் விடுத்துப்பின்னர் முறையே சரீர்ப் சா
 யுச்சிய பதிகளைப் பெற்று வாழக்கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்த
 ருள சிவப்பிரியரானவர் சிவக்ஞையின் படிக்கி அங்ஙனமே பெற்று
 வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். இங்கு இவ்வாறாகத் தேவ தூதர்கள் சுத
 ர்மா ஒருவரை மாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்று தேவேந்தி
 ரன் முன்பு விடுத்தவர்களாய், இந்திரனை நோக்கி எங்கள் அரசே!
 தங்கள் உத்தரவன்படி சென்று நாங்கள் இருவரையும் அழைத்துக்
 கொண்டு வருங்காலத்தில் நந்திகேஸ்வரர் சிவகணங்களுடன் வந்து
 சிவப்பிரியரை மாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர் என்
 னு விண்ணப்பித்து நிற்க அதனைக் கேட்ட சகிபனுளனுவன் உட
 னே ஐராவதத்தின்மீதாரோகணித்து வச்சிராயுதமளாய் திருவையா
 ற்றை அடைந்து சிவகணங்களின் மத்தியில் வேத்கூர்பாணியாய் எழு
 ந்தருளியிருக்கும் நந்திகேஸ்வரைப் பணிந்தெழுந்து பயபக்தி விச
 வாசத்துடன் நின்றகொண்டிருந்தான். அங்ஙனம் நின்ற மகபதி
 பை நந்தியிரானுவர் நோக்கி அருளி ஏ சரர்குலாதிபா! மங்களகர
 மாய் வாழ்ந்து உன்னரசைச் சரிவர நடத்திக்கொண்டு வருகின்றனை
 யா யென்று கேட்கமம் லினவிப் பின்னர் இப்பொழுது நீ இங்கு வந்த
 காரணம் என்ன அதனைத் தெரிவிக்கக்கடவாபென்று ஆக்ஞாபிக்கத்,
 தேவேந்திரன் அவ்வாக்கொடுதப ஓரமேற்கொண்டு பின்னரும் வண
 கி அஞ்சுநிபந்தனாய் விண்ணப்பம் செய்வானுயினான். சுவாமின்!
 பரம பக்தா வாகுலனுய உமநாயகனது திருவருட் பெருக்கத்தால்
 சகல நன்மையுமுடையது வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றேன், இப்
 போது அடியேன் இங்கு வந்த காரணம் திருவுள்ளம் அறிந்ததாயி
 னும் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமது முறைமையாதலின் தெரிவிக்க
 ின்றேன் கேட்டருள்க்கடவீசன். அஃது என்னை எனின் சுவர்
 சுகலோகாநி பக்திபக்தை நம் பெருமானது ஆக்ஞையின்படி ஆண்
 கொண்டு வருகின்ற யான் பூவுலகில் புண்ணிபஞ்செய்த ஜீவர்களை
 அவர்கள்மரணம் அடைந்தவுடன் அழைத்துவந்து எண்ணுலக போக
 ன்களைச் செய்த புண்ணியத்துக்குத் தக்கவாறு அனுபவிக்கச் செய்ய
 வேண்டிய கடமையுடையன் ஆதலின் அதன்படிக்கிச் செய்விக்க யான்
 சிவப்பிரியர், சுதர்மா என்ற இருவரையும் என் தூதர்களால் அழை
 த்து வரும்படி செய்யவே அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு வருங்கா
 லத்தில் அவ்விருவரில் சிவப்பிரியரை மாத்திரம் தங்கள் சிவகணங்
 கள் சகேதமாய் ஏழுந்தருளி அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டதாய்
 தூதர்கள் தெரிவிக்க அதனைக் கேட்ட யான் சந்தேகமுடையதாய்

சந்நிதானத்தில் வினவி அச்சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளற்பொருட்டே இங்கு வந்தேன். ஆகையால், எம்பெருமானே அதனை நிவர்த்தித்தருளால் வேண்டுமென்று குறையிரந்து நின்றனன் போகசிலர்காள்! கவனிக்கக் கடவீர்கள். அங்ஙனம் நின்ற சசிமணியை நந்திகேஸ்வரர் நோக்கி ஏ தேவேந்திரா! நன்று வினாவியும், அப்பிராமணோத்தமர்களிருவரில் சுதர்மா என்பவர் யாகங்களையும் அவைகளின் முடிவில் தானங்களையும் செய்து வந்தனர். அவைகள் ஜீவப்பிரீதியும் தேவப்பிரீதியும் ஆகும் தன்மையுடைய தலின் பசு புண்ணியமாகி அதன் பிரயோஜனத்தை அனுபவிக்க உன்னுலங்கிடைக்கத்தக்கதாயிற்று. சிவப்பிரியர் அவைகளையுன்று அதனினும் மேலாம் சிவப்பிரீதியாகிய ஆலயத்திருக்கொண்டு, திருப்பணி, ஈஸ்வர தெரிசனம், ருத்திரஜமகம், பிரணவசம்மந்தமான பஞ்சாக்ஷரஜெபம், பிரதக்ஷணம், முதலியவைகளைச் செய்து வந்தமையால் அவைகள் பதி புண்ணியமாகி ஒரு காலத்தில் கெடுத்தன்மையையுடைய உன்னுலக போகம், சத்தியலோகபதவி, வைகுண்டபதவி முதலியவைகளைக் கடந்து என்றும் அழிவுறா சிவலோகபதவியைத் தரத்தக்கதாக ஆய் விட்டது, அதுபற்றித்தான் அன்னவரை மாத்திரம் நாம் அழைத்து வந்து விட்டோம். ஆகையால் இனிமேல் இந்த பாசுபாடுகளை உணர்ந்து அரசு புரியக்கூடவாய் உன்னிருப்பிடம் செல்லென்று ஆக்ஞாபிக்க, அவ்வாக்களுயைப்பெற்றவனாய் வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு தன்னுலகம் சேர்ந்து சுதர்மாவென்னும் பிராமணோத்தமருடன் ஆதனத்தில் வீற்றிருந்து அரசு புரிவானாயினான். தவ சிரேஷ்டர்காள்! பூவுலகில் பிறந்த மக்கள் யாவரும் பசு புண்ணியமாகிய பிராமண போஜனம் முதலிய தானங்களையும் யாகாதிகளையுமே மிகுதியாய் செய்து போக உலகத்தையும் கர்ம உலகத்தையும் அடைந்து சுகதுக்காதிகளை அனுபவித்துக்கொண்டு பிறந்து இறந்து உழலுண். அவர்களுள் (உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே) என்றபடி நல்லறிவுடையோர் என்றும் அழியாநிரதிசயானந்தப்பேற்றினைத் தரத்தக்க பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமான் திருவருட்கிடமாய் மேற்கூறிய பதி புண்ணியங்களைச் செய்து பெருமான் திருவடி நீழலைப்பெற்று உய்வர். இது சத்தியமாகுமென்று கூறி சூதபுராணிகரானவர் சிவப்பிரியர் சுதர்மாவென்ற இருவர் சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்வவராய், சுரதமகாராஜன் புத்திரனைப்பெற்று உய்ந்த சரித்திரத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனர்.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௩.. சுரதமகாராஜன் புத்திரன் அடைந்த அத்தியாயம்.

பலவனங்களும் நிறைந்த அஸ்திபுரியை சந்திர வம்மிசத்தில் பிறந்து அரசரிமைக்கு உரிய இலக்கணங்கள் அமையப்பெற்றவனாயும் நான்கு வருணாச்சரம தருமத்தை ரெகழிக்கும் தன்மையுடையவனாயும், சூத்திரம், சாந்தம், ஒழுக்கம், தருமசிறதை முதலிய நற்குணங்களும் நிறைந்துள்ளவனுமாகிய சுரதமகாராஜன் மனு முறை கோடாது அரசாகி செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில், தான் நீண்ட காலமாய் அரசுபுரிந்து வருவதில் மிக்க மகிழ்வைய உடையவனாயினும் தனக்குப் பின் அரசரிமையை வகிக்கப் புத்திரனில்லாத்தினால் மிகுந்த துக்கமுடையவனாய் புத்திரப் பேற்றினை அடையவேண்டி அஸ்வமேதம், புத்திரகாமேஷ்டி முதலிய யாகங்களைச் செய்தும், புத்திரன் உண்டாகாத குறையை நினைந்து நினைந்து மிக வருந்திப் பின் வருமாறு சிந்திப்பானாயினான். “மகப்பெறு மானிடர்கள் வானவர்தம் ழர்க்குப் புகப்பெறுர் மானிடராய்ப்போந்து” “கல்லாமழைக்கனியூரல் கலந்து கோஞ்சுஞ், சொல்லாவுருக்கி அமுதோடித் தோடாந்துபற்றி, மல்லார்புயத்தில் விளையாடும் மகிழ்ச்சி மைந்தர், இல்லாதவர்க்குப் பெரு வாழ்வினினிமையென்னும்.” மக்களாய்ப்பிறந்து புத்திரப்பேற்றினை அடையாதார் இவ்வுலக இன்பத்தை இழந்தலோடு மறுமை இன்பத்தை யும் இழக்கவேண்டியவர்களாகின்றார்கள் என மறை முதலிய வைகள் முறையிடுகின்றமையால் நாம் அத்தன்மையுடைய மகாபாபியாக ஆய்விட்டோமே இகற்கு என் செய்வது என்று பன்முறை வருந்தி முடிவில் நமக்கிருக்கும் குறையை மகரிஷிகள் பாலடைந்து தீர்த்துக்கொள்ளல்வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவாய் கங்காதீர்த்தையடைந்து ஆங்கு காயக்கிலேசஞ்செய்து மனோலயத்தோடு தபசு செய்துகொண்டிருக்கும் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்து சுவாமிகள் ! அடியேன் அஸ்திபுரத்தை ஆளும் சுரதமகாராஜன் என்னும் நாமத்தை உடைய அரசன். எனக்கு புத்திரப்பேறு இன்மையால் அதனை நிவிர்த்தித்துப் புத்திரனை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தங்கள் திருச்சநிதானத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டி இங்கு வந்தனன். ஆகையால் தாங்கள் கிருபை பாலித்து புத்திரப்பேற்றினை யான் அடையுமாறு திருவருள் செய்தல்வேண்டுமென விண்ணப்பித்து நின்றனன். அவ்விண்ணப்பத்தைக்கேட்ட மகரிஷிகள் யாவரும் இவனே அரசன், சற்குணசம்பன்னனாகவும் காணப்படுகின்றான்,

அநேக யாக எக்ஞாதிக்கருமங்களையும் செய்திருக்கின்றான், அங்ஙனமாகவும் புத்திரன் இல்லாததற்கு காரணம் யாதோ எனக் கியான திருஷ்டியால் ஆராய்ந்து பார்த்து காரணம் தெரிந்துகொண்டவர்களாய் அரசன் முகத்தை நோக்கிக் கூறுவாராயினர். ஏ ராஜன்! நீ பூர்வ ஜென்மத்தில் இளங்கன்றையும் அதனை ஈன்ற பசுவையும் பிசிந்து விட்ட மகா பாபத்தால் இச்சென்மத்தில் புத்திரன் இல்லாதவனாய் ஆய்விட்டாய். ஆகையால் அப்பாபம் நீங்கும்எண்ணம் இப்பொழுது கைலாய தரிசனம் செய்வாயாகில் அத்தோஷத்தினின்று நிவிர்த்தியாய் நல்ல புத்திரப்பேற்றினை அடைவாய் என்று திருவாய்மலர் தருளினார்கள். அதனைக் கேட்ட அரசன் அப்பொழுதே புத்திரனை அடைந்தவன்போன்ற மகிழ்வைய அடைந்து மகிழ்ச்சிகளால் விடை பெற்றுக்கொண்டீவனாய் தன் நகரம் வந்துசேர்ந்து உடனே பந்திரிக ளிடத்தில் ராச்சியத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு, அஸ்வாநாடனாய் கைலாய தரிசனம் செய்யச் சென்றான். அப்பாபம் சொல்லவே சந்திரனாக் களாகிய அரசர்கள் இவன் அரசைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் அதர்க்கு அரசன் இல்லாத இது தருணமே தகுதி என்று சதுரங்க சைன்னியத்துடன் வந்து வளைந்துகொள்ள அதை மந்திரிகளால் அணுப்பப்பட்ட தூதர்கள் வந்து தெரிவித்துக்கொள்ள உணர்ந்துப் பின்னரும் நகரத்தை நோக்கிச் சென்று சந்திரனாகையுத்தத்தால் புரமுதுகாட்டி ஒடும்படி செய்ததுடன் இனிபேறும் தன் நகரத்தை நோக்கி அவர்கள் வராதிருக்கும்படியான ஏதுங்களை யும் செய்துவிட்டு புத்திரனில்லாத குறைவை நிவிர்த்தித்துக்கொள்வதிலேயே மிகுந்த ஊக்கமுடையனானால் நிக்ருவிஜயம் பெய்யப் போகின்றவன்போல் புறப்பட்டு அநேக தீர்த்த சேஷத்திராதிகளைக் கண்டு தெரிசித்தவனாய் கடைசியாக ஜீவன்முத்தி சேஷத்திரமாகிய திருவையாற்றை அடைந்தான். நைமிசாரண்யவாசிகளா! சுவனிக் கக்கடவீர்கள். அங்ஙனம் அடைந்த அரசனாவன், ஆங்கு காவிரி யில் ஸ்நானம் செய்து செல்கின்றவர்கள் “திருவேண்ணீற்றை அள்ளி யிட்டாற் புள்ளியிட்ட கணக்கு மாற்றி, அமருலகிற் கணக்கனெழுத் தழிக்கலாமே.” சர்வகாருண்ணிய மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான், திரு வருவாகிய விபூதியினை பஞ்சாக்ஷரத்தியானத்துடன் எடுத்தணியில் பிரமன் வினைக்குத்தக்கவாறு எழுதிய எழுத்தையும் அழித்துவிட லாம் எனக் கூறுமறைமொழியின்படி விபூதி ருத்திராக்ஷரம் அணிந் தோராய் பூரீ பஞ்சரதப்பெருமான் திருநாமத்தைக் காகோஷத் துடன் தோத்திரம் செய்துகொண்டு செல்கின்ற காஷியையும், பிராய

னோத்தமர்கள் வேதாத்தியயனம் செய்துகொண்டு செல்கின்ற அற்புதத்தையும், அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுகிய இரண்டினையும் ஒழித்து எம்பெருமானது திருவடி நிழலையே அடையவேண்டும் என்ற விருப்பமுடைய சந்நியாசிகள் எவ்விடத்தும் தேவர திருவாசாதிகளையும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் தங்களையடுத்த சிஷ்யர்களுக்கு அவரவர்களுடைய பக்குவத்துக்குத் தக்கவாறு ஐயம், திரிபு, அறியாமை என்னும் முக்குற்றமுகலப் போதித்து விளங்குகின்ற மேன்மையை, கண்டு மிக்க பேரானந்தம் அடைந்து, அங்கு சிறிது காலம் வசிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் காவிரியில் சங்கற்ப ஸ்ரீவமாக ஸ்நானம் செய்து தானம், தருமம், சேஷத்திர சிரார்த்தம் முதலிபவைகளையும் செய்து முடித்துக்கொண்டு ஆலயத்தினுட் சென்று ஆங்கு பரமப்பிரகாசரூபமாய் விளங்கும் பஞ்சநதில்வரப் பெருமானையும் அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும் தெரிசனை செய்து கொண்டு பிரதக்ஷணமாய் வெளியே வரும் சமயத்தில் ஐடாபஸ்ம ருத்திராக்ஷதாரியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் தூர்வாச மகரிசியைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து நின்றனன். அங்ஙனம் நின்ற அரசனை மகரிஷியானவர் கோக்கி ஏ பூபாலா! நீயும் உன் நகரத்தவர்களும் சேஷமமா இப்பொழுது யாது காரணம் பொருட்டு இங்கு வந்தாய் என்று குசலப்பிரஸ்னம் செய்யவே அரசனை வன் பின்னரும் வணங்கி சுவாமின்! தங்களது ஆசீர்வாத பலத்தால், யாவும் சேஷமமே, அடியேன் இப்போது இங்கு வந்த காரணம் திருவுள்ளம் அறிந்ததாகும், ஆதலால் என் கோரிக்கை பூர்த்தியாகும் வண்ணம் ஆசீர்வதித்தருளல் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள மகரிஷியானவர் விஷயத்தை அறிந்துகொண்டவராய் ஏ சுரதமகாரஜனே! நீ நினைத்த காரியம் முடிந்துவிட்டதாக மகரிசியடையக் கடவாய். நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளின் ஆக்ஷேபின்படி கைலாய தெரிசனத்தால் உன் ஸ்ரீவ கம்மம் நிவர்த்தியாதற்பொருட்டு அதனை இந்த பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில் வரவழைத்துத் தருகின்றேன் அது வரையில் சித்த சமாதானத்தோடு இத்தலத்தை விட்டு நீங்காது வசிக்கக்கடவாய் என ஆக்ஷேபித்துத்தான் பரமபதியாகிய சிவபெருமானை நினைந்து தினம் ஒன்றுக்கு முப்பத்தியிரம் விதமாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை நாற்பது நாள் ஜெபித்துக்கொண்டுவந்து முடிவில் உமை பாகனே, ருத்திரனே, பிரம விஷ்ணுவாதி தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனே, அடியார்கள் அடையும் பிரதபங்கஜனே, ஸரம ஞானிகள் அடையும் ஆத்ம சொரூபனே, சுவானுபூதிப் பிரசித்தனே, அகண்ட

பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிரம சொரூபனே, பஞ்சநதிலேன எனப் பலவாறாக ஸ்தவுத்தியம் செய்து நிற்க சிவபரஞ்கடர் அத்திகாத் திரத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய், பார்வதிதேவியார், விநாயகப்பெருமான் குமாரக்கடவுள் சமேதமாக சிஷ்பாருடராய் நந்தியாதி சிவகணநாதர் கள் புடைகுழக் காகழி தந்தருளி ஏ தூர்வாசா! நம்மை ஸ்மரித்த காரணத்தை விண்ணப்பித்துக்கொள்ளக்கடவாய் எஸ்துத் திருவாய் மலர்ந்தருள மகரிஷியானவர் சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்து கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடவும் சரி ராத்யந்தம்மயிர்க்குச்சலிடவும், இரு சுரங்கனையும் சிஷத்தின்மேல் குவித்து நாவராத்நோத்திரம் செய்தவராய் நின்றுகொண்டு எம் பெருமானே! மகா*ஞான யோகியருள்ளத்தாய்ந்த நித்தியமங்கள முத்தியே! தேவரீருடைய திருத்தோலக் காகழியால் கிருதார்த்தன் ஆயினேன். அடியேனுடைய எண்ணம் இன்னதென்பது திருவுள் ளம் அறிந்ததாயினும், அடியார்கள் தங்கள் எண்ணத்தை திருச் சந்திரதானத்தில் முறையிட்டுக் குறையிரந்து நிறற்றவேண்டுமென்ற முறைமையினாலும், உன் எண்ணத்தைத் தெரிவிக்கக்கடவாய் என ஆக்ஞாபித்தபடியாலும் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளுகின்றேன், அத னைத் திருச்செவி சாத்தியருளி அடியேனுடைய கோரிக்கை பூர்த்தி யடையக் கிருபைபாலித்தருளல்வேண்டுமென்று நின்னரும் நமஸ்கரி த்து எழுந்தவராய்த் தெரிவித்துக்கொள்வாராயினர். கருணரிகே! அஸ்திபுத்ததை ஆளும் சுரதமகாராஜனுனவன் புத்திரப் பேரின் மையால் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளை அடைந்து தன் குறையைத் தெரிவித்துக்கொள்ள அன்னவர்கள் அவனுடைய பூர்வ ஜெனம் கர் மத்தையும் கைலாய தெரிசனத்தால் அது நிவிர்த்தியாய்ப் புத்திரன் உண்டாகும் திறத்தையும் கூறி விடுக்க அவன் இங்கு வந்து அடி யேனைச் சரணடைந்து சங்கதியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளவே யான் அவனுக்கு கைலாய தெரிசனம் இந்த சேஷத்திரத்தில் உனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்விக்கின்றேன் என உறுதி கூறி இங்கு வசிக் கும்படி செய்திருக்கின்றபடியால் என்னை அடிமைகொண்டு ஆளும் தயாநிதியே! கைலாய பர்வதத்தை இங்கு வரவழைத்து அவனுக்குத் தெரிசனை தந்தருளி கர்ம நிவிர்த்தி செய்வதோடு உத்தமகுண மேரு வாகிய புத்திரனையும் அடைந்துய்யுமாறு கிருபை செய்கருளல் வே ண்டுமென பிரார்த்தித்து நின்றனர். அவ்வாறு நிற்கலே, அவர் பிரார்த்தனை அனைத்தையும் திருச்செவி சாத்தியருளிய சிவபெரு மான் மகரிஷியை நோக்கி ஏ ரிஷிபுங்கவ! உன் எண்ணத்தை இப்

பொழுதே பூத்தி செயலிக்கின்றோம் எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி
நந்திகைஸ்வரையப் பார்த்து ஏ பக்த்தோத்தமனாகிய நந்தி! நீ இப்
பொழுதே நம் உலகம் சென்று அங்கு இருக்கும் கைலையங்கிரியை
அதிசீக்கிரத்தில் இங்கு கொண்டுவரக்கடவாய் என ஆக்ஞாபித்த
ருள நந்தியிரான் அவ்வாக்கைஞையை சிரமேல் வகித்தவராய்ப் பணிந்
தெழுந்து ஷ்டை பெற்றுக்கொண்டு சென்று கைலாய பர்வதத்தை
எடுத்துவந்து ஆலயத்துக்கு இருமருங்கினும் நிறுவிப் பரமசிவ
னுக்கு விண்ணப்பித்து நிற்க, உடனே பரமபதியானவர் மகரிஷியை
தேராக்கி தூர்வாச! நம்முடைய ஆலயத்தின் இருமருங்கிலும் கைலா
யம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால் அவைகளில் நாம் சிவலிங்க
சொருபமாக எழுந்தருளி இருக்கின்றோம், பித்திரன் இல்லாதவர்
கள் பக்தி சிரத்தையோடு நம்முடைய அவ்விரண்டு இடத்திலும் தெரி
சிப்பார்க ஸேவானால் சகலகுண சம்பன்னஞ்ஞை பித்திரனை அடைந்து
வாழ்வது நிச்சயமாகும். அஃகன்றியும் இன்றுமுகல் இந்த சேஷத்
திராமானது கைலாயமாகவும் இதில் வசிக்கும் சிவகோடிசை யாவும்
கைலாய வாசிகளாகவும் விளங்கக்கடவது. உன் எண்ணம் பூத்தி
யாகும்படி. சுரதமகாராஜனுக்குத் தெரிசனம் செய்துவைக்கக்கட
வாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள் மறைந்தருளி
னர், உடனே தூர்வாச மகரிஷியானவர் சுரதமகாராஜனை அழைத்து
தெரிசனம் செய்துவைக்க அன்னவன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியை
அடைந்தவனாய் தென் கைலாயம், வட கைலாயம் என்ற இரண்டு
இடத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பன்
முறை பணிந்தெழுந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்றுகொண்டு சர்வஜீவ
தபாபர மூர்த்தியே! விஷ்ணுவின் திருக்கண்ணிலங்கிய பாதபங்
களினை! பிரமன் சரிமலங்கிய திருக்கையினை, சிவ சொருபனை,
ஆலகாலவிஷ போஜனனை, வேதவேதாந்த ஆகமாதிகளால் அறியப்
பட்டதவனை, உள்ளன்போடு பூதிக்கும் அடியவர்கட்கு எளிதில்
அகப்படத்தக்கவனை, நிற்குண பிராமய பிரஞ்சன நிர்த்தோஷ சச்சி
தானந்த சொருபனை, ஜப்பியேசனை, பஞ்சநதிசனை, எனப் பலவா
ராக ஸ்தோத்திரம் செய்து நிற்க எம்பெருமான் அத்தோத்திரத்திற்கு
மனமுருகிச் சிவலிங்கத்தினின்றும் சோமாஸ்கந்த முகூர்த்தமாய்
எழுந்தருளிச் சுரதமகாராஜனை நோக்கி ஏ ராஜசிரேஷ்டா! உனது
ஸ்தோத்திரத்தால், பேராணந்தமடைந்தோம். நமது அனுக்கிரகத்
தால் நிறைந்த ஆயுளுடை யானும் சிவகைங்கிரியப் பிரியனும்,
வேதவேதாங்கபராங்கதனும் நவமன்மதா கிருதியாகிய ரூபத்தை

உடையவனுமான ஓர் புத்திரனை அடைந்து உலக இன்பத்தை அனுபவித்துப் பின்னர் நம்புக நீழலே அடையக்கடவாய் எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளிப் பின்னும் சிவலிங்கத்தின் உள்ளே மறைந்தருளினார். அங்ஙனமாகச் சிவபெருமானது திருமொழியைக் கேட்ட சரதமகாராஜனின்வன் தன்னுள் அடங்கா ஆனந்தத்தோடு சிவலிங்கப் பெருமானை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டவனாய் தூர்வாசுமகரிஷியை வணங்கி என் லீயனே! தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் கைலாய தெரிசனத்தோடு புத்திரப்பேற்றினை அடைந்ததுமன்றி சிவபெருமானது திருக்கோல காக்கியைக் கண்டு தெரிசித்ததால் ஆகும் பெருந் பாக்கியத்தினையும் பெற்று ஜென்ம சாபல்யம் உடையவனாயினேன். இனி என்னகும் செல்ல விடை கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டவனாய் அஸ்திநாபியை அடைந்து அரசாக்கி செய்துகொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் ரிகழும் காலத்தில் அன்னவன் மனைவியானவன் கர்ப்பவதியாக மிகுந்த மகிழ்வி மேற்கொண்டு பம்சவனம், சீமந்தம் முதலிய சடங்குகளை முறையே செய்துகொண்டு வர பத்தாவது மாதம் நிறைந்தவுடன் இலக்கின பலன், சந்திரபலன், முதலிய கிரகானிகள் நன்மையோடு விளங்கும் சுபதினத்தில் இவ் ஞாயிறு போன்ற குழந்தையைப் பெற்று எடுத்தனன். அங்ஙனமாகக் குழந்தை பிறந்த சுபவாந்தையை அரசன் தோழிமார்களால் அழிந்து உடனே விரைதான முதலிய தானதருமாதிகளைச் செய்து சிவப்பிரசாதத்தால் கிடைத்தபுத்திரன் ஆகலின் குழந்தைக்கு சிவதத்தன் என்ற பெயரிட்டு சாதகர்மம் அன்னப் பிராசனம், கர்னவேதை, ஆண்டுநிறைவு, செளளம், உபநயனம் முதலிய கிரிகைகளைக் குறைவா நடத்தியும் நல்ல ஆசிரியரிடத்தில் கற்றுணர்த்தக்க வேண்டி முதலிய அறுபத்தினான்கு கலைகளிலும் மிக்க வல்லவன் இவன் எனக் கற்றுணர்ச் செய்தும் அரசாளுதற் குரிய தனுவேதை முதலியவைகளில் வல்லவனாகியும் “தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்” தந்தையானவன் புத்திரனுக்குச் செய்யும் நன்மைசபையினிடத்து எவர்களாலும் மேலாய அறிவுடையான் இவனென மகிக்குமாறு செய்வித்தல் ஒன்றே எனக் கூறு மறைமொழியின்படி செய்வித்து அகயந்த பந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக் குழந்தையானவன் “மகன் நந்தைக் காற்று முதலி இவ்விறந்தை என்னோற்றுன் கொல்லென்னும் சொல்” புத்திரனானவன் தன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியாவது கண்டோர் பாவரும் இவனைப் பெறுதற்கு இவன் தகப்பன் என்ன தபம் செய்

தானே எனப் புகழ்ந்து கொண்டாடுதல் ஒன்றே எனக் கூறும் திருவாக்கியத்துக் கிணங்க சகல குண சம்பன்னனாய் இள அரசாகும் தகுதியைப் பெற்று விளங்க அரசனானவன் அன்னவனுக்கு யுவிராச்சிய பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து மிக மகிழ்ச்சியுடன் ராச்சியாதிக்காரம் செய்துகொண்டு வந்தனன். அங்ஙனம் சிலநாள் செல்லவே ராஜனானவன் புத்திரன் செய்கை அனைத்தையும் நன்குணர்ந்தறிந்து இனி அரசைத் தாங்குவானென மகித்து ராச்சியத்தை அவ்விடத்தில் ஒப்புவித்தவனாய் சில சைன்னியங்களுடன் திருவையாற்றை அடைந்து காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து பஞ்சநதீசப் பெருமானையும் அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும், தென் கைலாயம் வடகைலாயம் என்ற இரண்டிடத்திலும் வரதாயக மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவலிங்கப்பெருமானையும் தெரிசனை செய்துகொண்டு அளவிறந்த கிரவியத்தையும் நூறு கிராமங்களையும் சிலர் சாசன பூர்வமாக சிவார்ப்பணம் செய்துகொடுத்து வைகாசிமாதப் பூர்வ பக்ஷத்தில் துஜாரோகணம் செய்து ரதோத்சவம் முதலிய உத்சவாதிக்களைப் படுத்து தினம் வரையில் குறைவர நடத்தி தன்னகம் சென்று சில காலம் வாழ்ந்திருந்து பரம கருணாநிதியாகிய பஞ்சநதீசப்பெருமான் திருவடி நீழலே அடைந்தனன். அதன் பின்னர் சிவத்த மகாராஜன் ராச்சியத்தைப் பரிபாலித்து வந்தவனாய் தன் குல குருவாகிய தெளமிய மகரிஷியால் பஞ்சநதீஸ்வரப் பெருமான் திருவருளால் தான் பிறந்த வர்த்தமானத்தை அறிந்துகொண்டு திருவையாற்றை அடைந்து பஞ்சநதீசப்பெருமானை வணங்கி பங்குனிமாதம் சுக்கில பக்ஷத்தில் 'துஜாரோகணம் செய்து உத்சவம் கொண்டாடி சிவார்ப்பணமாக சில கிராமங்களை விடுத்துத் தன் நகரம் சேர்ந்தவனாய் தன் குமாரனாகிய சங்கர மகாராஜனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து சிவலோகத்தை அடைந்தனன். அதன் பின் சங்கர மகாராஜன் ராச்சியாதிக்காரம் செய்துவந்து தன் மூதாதைகள் கொண்டாடிய பஞ்சநதீசேத்திரத்தை அடைந்து சித்திரை மாதத்தில் உத்சவ ஆரம்பம் செய்து நடத்தி அளவிறந்த கிராமங்களை சிவார்ப்பணமாக 'பஞ்சநதீசப்பெருமானுக்கு என விடுத்து தன்னகம் சார்ந்து புத்திர மீத்திர களத்திராதிக்களுடன் நித்திய மங்களதரமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். ரிஷிபுங்கவர்களா! பஞ்சநதீசேத்திரத்தில் தென் கைலாயம் வட கைலாயம் என்ற இரண்டிடத்திலும் சுரதமகாராஜனுக்கு புத்திரப் பேற்றினை கொடுத்து எழுந்தருளியிருக்கும் 'சிவலிங்கப்பெருமானை காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து உள்ளன்

போடி பூதிக்கப்பட்டவுகள் குணமேருவாகிய புத்திரர்களை அடைவதோடு இஷ்டகாம் யார்த்தசித்திகளையும் பெற்று சிவதேருமானது திருவருட்குப் பாத்திரர்களாக வாழ்வார்கள். இது சந்தியமாகும் நன்குணரக் கூடவிகள் எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி சூக்தபரணிக ரானவர்களுடைய மகாராஜன் சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து ச்சரிதன் எம பயம் நீங்கி முத்திப் பெற்றினைப் பெற்றுய்ந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் தொடங்கினர்.

முன்னாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சு சசரிதன் எம பயம் நீங்கி முத்து அடைந்த அத்தியாயம்.

கௌதம தீரதேசத்தில் சுந்தரி என்னும் திருமாமத்தைப் பி டைய ஓர் பிராமணோத்தமர், இருந்தனர். அன்னவர், கற்பிற்சிற்றந் சுசிலை என்னும் தன்னில்லாளோடு ஒழுக்கம் ஆசாரம் முதலியவைகளில் குறைபாடின்றி இல்லற தருமத்தை நடத்திக்கொண்டு வரும் காலத்தில் அவர் செய்த நற்றவப்பேறே ஒரு திருவுரு எடுத்தாற்போன்று மனைவியானவள் ஓர் ஆண் மகனவப் பெற்றனள். அக்குழந்தைக்கு மறையவர் குலத்துக்குரிய கிரிகைக்கோ வழுவின்றி நடத்தி சுசரிதனென்ற நாமமிட்டு மிக்க அருமை பெருமைபோடு வளர்த்துக் கொண்டு வரும் காலத்தில் அத்தேசத்தில் மிகுந்த பஞ்சம் கேரிடப் பிராமணோத்தமர் பரமவைதிகரானதால் அப்பஞ்ச காலத்தைக்கழிக்க தனக்கு வரும் ஊதியம் போராததினால் மிக்க வருந்தமடைந்து வேறு தேசம் சென்றாவது பிழைப்போடுமென்ற எண்ணங்கொண்டவராய் அவ்வுரை விட்டு மனையாளோடும் புத்திரனோடும் வழிக் கொண்டு அநேக தேசங்களை எல்லாம் கடந்து வரும்போது மார்க் கமத்தியில் மரணத்தை அடைய அவர் மனைவியாகிய சுசிலை என்பவளும் நாயகனோடு அனுமரணத்தை அடைந்துவிட்டனர். அவ்வாறு இருவரும் ஏக காலத்தில் மரணமடையவே சுசரிதனாகிய குழந்தையானவன் அனாதரவாய் மிக்க துக்கத்தை அடைந்து சகிக்கமுடியாத வருந்தி கடைசியாய் “ஆண்டாண்டுதோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோமாரிலத்தில்” அநேக வருஷகாலம் கண்ணீர் விட்டு பூமியில் புரண்டு புரண்டு அழுதாலும் இறங்கவர் ஒருபோதும் வரார் என்ற நீதி வாக்கியத்தை உணர்ந்து ஒருவாறு தேயிவனாய் நாய் தந்தையர் இருவருக்கும் செய்யவேண்டிய கிரிகைக்கோ முடித்து

எட்டு அல்லிவட்டத்தினின்றும் புறப்பட்டு சிவலயங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இரு கரையையுமுடைய காவிரிநதியை அடைந்து ஸ்நானம் செய்து ஆங்காங்குள்ள சிவாலயங்களை எல்லாம் தெரிசித்துக் கொண்டு கடைசியாய் திருப்பழனம் வந்து சேர்ந்து ஸ்நானம் முதலிய சித்திய கருமங்களை முடித்து அங்குள்ள பிராமணரில்லந்தோரையும் பிச்சை ஏற்றுண்டு வழிநடைச் சிரமத்தினாலும் தாய் தந்தையர்களை இழந்து இவ்வாறு அனாதியாய் விட்டோமே என்றி துக்கம் மிகுதியினாலும் ஓர் விருஷத்தின் அடியில் படுத்து நித்திரை செய்து விடின், அங்கனம் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் கருந்த மேனியும், சிவந்த குஞ்சியும், வங்கிர தந்தங்களுமாகிய கோர நயத்துடன் ஓர் புருஷன் கன்னிவிடமாகத் தோன்று ஏ பிராமண! நீ இதுற்கு ஐந்தாநாள் மாணத்தை அடைவாபெனத் தெரிவிக்க அதைக் கேட்டவுடன் மிகுந்த பயமுடையவனாய் நித்திரைவிட்டு எழுந்து நம் தாய் தந்தையர்க்கு வந்த மாணம் நமக்கும் வந்து விட்டதுபோலும் “ஹரேணு ஹரிணு பிரம்மணு பிகாரபிலலா டலிகிதாரேகா பரிமாஷ்டம் நசக்யதே” பிரமன், விஷ்ணு, சிவபிரான் முதலிய மற்றத் தேவர்களாலும் எழுதிய எழுத்தை அழிக்கமுடியாதெனக் கூறும் நீதிவாக்கியத்தின்படி நடக்கும். அதற்கு நாம் என்ன செய்வது என்று ஒருவாறு தேயிப் பிறகு மாண பயத்தைப் போக்கக்கூடியது பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் எனவும் “வினைபை வெல்பவன் அங்கெய்தி வதிவதே வேண்மோதோ” திய வினையைப் போக்கும் கருத்துடையவன் அங்கு சென்று வசிக்கவேண்டும் எனவும் அந்தக்ஷேத்திரத்தில் மாணம் அடைவோர் பஞ்சநதீசப்பெருமான் திருவடி நீழலிச் சேர்வர் எனவும், வேதாதமங்கள் கூறுகின்றபடியால் அங்கனமாவது செய்வோமென்று ஆலோசனை செய்தவனாய் அல்லிடம்விட்டுப் புறப்பட்டு திருவையாற்றை அடைந்து காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து சித்திய கருமானுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு சிவதெரிசுணர்த்தும் ஆலயத்தினுட் போகும்பொழுது ஆங்கு தெற்குவாயில் சிவானுக்கிரக சிரேஷ்டராய் எழுந்தருளியிருக்கும் வசிட்டமங்கரிவிபைக் கண்டு பணிந்தெழுந்து மனதில் மாண பயமாகிய கிஷோசத்தை உடையவனாதலின் ஓ என வாய்விட்டுக் கதறி கவரீமன்! அடியேனை ரெகித்தருளவேண்டும் எனக் குறைபிரந்து கின்றனன். அங்கனம் நிற்க மகரிவியான்வர் அவனை நோக்கி ஏ பிராமண! நீ யாவன், எதனால் பயமடைந்து காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனை, விஷயத்தைத் தெரிவிக்கக்

கடவாய் என்று ஆக்ஞாபிக்க, சுசரிதன் பின்னும் வணங்கி
நின்று தன் வரலாறு யாவற்றையும் தெரிவித்தவனுய் தனக்கு
ஏற்பட்டும், மரண பயத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆதைக் கே
ட்ட மகரிஷியானவர் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்ற எண்
ணம் கொண்டவராய் ஞானதிருஷ்டியால் அவன் கருமத்தை அறிந்து
கொண்டு ஏ சுசரிதா! நீ பூர்வ ஜென்மத்தில் ஆசாரியன் முன்னிலை
யாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய மறை ஆகமம் உபநிஷத் முதலிய
தெய்விக நூற்களைக் கற்ற கல்வியின் திறங்கொண்டு தெரிந்து
கொண்ட தோஷத்தினால் ரொளவம் கும்பீபாகமுதலிய கொடிய நர
கங்களில் நூறு வருஷங்கள் கிடந்து வருந்திப் பின் கழுதையாகப்
பத்து ஜென்மமும், நாயாகப் பத்து ஜென்மமும், கழுகு, காகம்,
நீசன், சங்கராஜிதி, சூத்திரன், வைசியன், கூத்திரியன் இவைக
ளில் ஒவ்வொரு ஜென்மமும் எடுத்துக்கடைசியாய் பிராமணனாகப்
பிறந்து இதனோடு பனிரெண்டு பிறவியாக அற்பாயுளைப்பேற்றே
வந்தனை, இன்னும் அங்ஙனமாகவே அற்பாயுளையே பெறுவாயான
லும் அத்தோஷத்துக்குத் தக்கவாறு மேற்கூறியுள்ள ஜென்மங்கள்
முறையே வந்தும் உண்மை ஞானத்தை அளிக்கத்தக்க கல்வியைக்
கற்றிருந்த சுபபலத்தால் ஜென்மங்கள் ஒன்றுக்கொன்று உயர்வாகி
வந்ததோடு ஜென்மங்களதோறும் நன்மார்க்கத்திலேயே சென்று
கொண்டிருந்த விசேஷத்தால் அத்தோஷம் சிறிது சிறிதாகத் தேய்
ந்துவந்து முற்றும் நீங்கவேண்டிய காலம் வந்துவிடவே “பொன்னி
யாற்றிடைப்படிபவர் புன்கனையறுமே” காவிரி நதியில் ஸ்நானம்
செய்வோர் துன்பத்தினின்றும் நீங்குவர் என்ற திருமொழிப்படி
காவிரி நதியிற்படிந்து நம்மைச் சரணாக வந்து அடைந்தனை அங்ஙன
மாக இப்போது நாம் உபதேசிக்கப்போகின்ற எம் பயம்போக்கி
சிவசரணா விர்த்தத்தைத் தரும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைப் பெற்றுக்
கொண்டு உதயத்தில் காவிரி ஸ்நானம் செய்து விபூதி ருத்திரா
க்ஷம் அணிந்தவனுய் பஞ்சநதிசப்பெருமான் அறம் வளர்த்த நாயகி
யாரோடு அடியவர்கள் உய்யும் வண்ணம் திருக்கோயில் கொண்டரு
ளிய சிவாலயத்தை மௌனமாக நூறு பிரதக்ஷணமும், அஸ்தமான
முதல் உதய பரிபந்தம் பஞ்சாக்ஷர ஜெபமும் ருத்திரஜமக பாராய
ணமும் சிவதரிசனமும் செய்துகொண்டு வருவாயேல் காலன் உன்
னிடத்தில் வரமாட்டான் ஆதலால் அங்ஙனம் செய்யுக்கடவாய்
என்பதாகத் தெரிவித்து பஞ்சாக்ஷரத்தை பிரண பிஜாக்ஷரத்தோடு
உபதேசம் செய்தருளினார். செய்யவே சுசரிதன் அதனை வணக்கத்

மேதாந் பெற்றுக்கொண்டு சென்று ஆகிரியர் ஆக்கனாயில் கொஞ்ச
மும் வழுவாதவனாய் சொல்லியவாறு நடத்தி வந்து ஸுந்தாம் நாள்
ஸ்நானம் செய்து ஆஸயத்துக்கு வர உத்தேசித்து புறப்படும் சமயத்
தில் காவேரியின் தென்கரையில் எமன் மகிஷாசூரனாய் கிங்கரர்க
ளோடு கோர சூரபந்துடன் நின்றுகொண்டிருப்பதை நோக்கி மிகப்
பயந்து நடுங்கி வசிஷ்ட மகரிஷியானவர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆச்
சிரமத்தை நோக்கிக் சுதயிக்கொண்டு ஓட மகரிஷியானவா சப்தத்
தைக் கேட்டவுடன் எமன் வந்துவிட்டான்போலும் அதனால்தான்
சுசுரிதன் சுதயிக்கொண்டு வருகின்றானென்று தீர்மானித்து எதிராக
வந்து அலயிக்கொண்டு வருகின்ற அன்னவனைத் தனது திருக்கரத்
தால் தடவிக் கொடுத்து சுசுரிதா! பயப்படாதே வர என்பதாக
அழைத்துக்கொண்டு ஆஸபத்தின் தெற்கு வாயலில் வந்து பஞ்சா
கூரத்தியானம் செய்யச் சொல்லிவிட்டுத் தானும் சிவத்தியானத்து
டன் பஞ்சாகூர ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தனர். இங்கு இவ்வா
றாக எமதருமனைவன் சுசுரிதனைப்பிடிக்கும்பொருட்டு ஆங்கு வந்து
ஆர்ப்பாடம் செய்து காலத்தை நோக்கிக்கொண்டு நிற்க அதைக்
கண்ட வசிஷ்ட ரிஷியானவர் தண்டதரன் நிலைமையை நோக்கி
இவன் நம்மை லெகியம் செய்யாது சுசுரிதனைப் பிடித்துக்கொண்டு
போய்விடுவான் ஆதலால் அதனைத் தடுக்கும் பொருட்டு கஸ்வரனை
அழைத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவராய் பஞ்சா
ரிசேகரப்பெருமானைத் தியானித்து ஸ்தோத்திரம் செய்ய அடியார்க்கு
எரியவனாகிப் பரஞ்சடர் அகனைத் திருவுள்ளம்கொண்டு நத்திகேஸ
வரரை நேக்கி ஏ நந்தி! நமது அன்பாகிய வசிஷ்ட ரிஷியால் பாது
காக்கப்படுகின்ற சுசுரிதனுக்கு எமதருமனால் ஓர் இடைபூறும் நே
ராவண்ணம் ரெகலித்துவரக் கடவாய் என்று ஆக்ஞாபித்தருள அவ்
வாகுனைஞபை நத்திரிசானுவர் சிரோதாரணம் செய்து பெருமா
வது சரண பங்கயங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து விடை
பெற்றுக்கொண்டவராய் திரிசூலத்துடன் சுசுரிதனும் வசிஷ்ட மக
ரிஷியும் காணுப்படி அவ்விடம் வந்து சூலாயுதத்தை நிலத்தில்
ஊன்றி அதன்மேல் திருக்கரத்தை வைத்துக்கொண்டு நின்றனர்.
அங்நளம் நிற்க எமதருமனைவன் வசிஷ்ட மகரிஷியையேயன்றி
நத்திரிசானியும் லெகியம் செய்யாதவனாய் சுசுரிதனை பாசத்தால்
விக்கித்தண்டாயுதத்தால் புடைத்திழுத்து தன் உலகம் கொண்டுபோ
வதற்கான எத்தனத்துடன் ஆரவாரம் செய்யவே அதைக் கண்ட
நத்திகேஸ்வரானவர் தெய்வநினைத்தலைவனை நோக்கி ஏ எமதருமா!

நாம் சிவாக்களுயின்படிக்கி இச்சுசரிதனைக் காக்கும் பொருட்டு வந்
 திருப்பதை யோசிக்காமலும் நம்மை லெக்சியம் செய்யாமலும் துவ்
 திருத்தியம் செய்ய ஆரம்பித்துச் சுசரிதனைக் கொண்டுபோக பலாத்
 காரம் செய்கின்றனை. அது தகுதியல்ல ஆதலால் அவனை விட்டுவிட்டு
 உன் உலகம் செல்லக்கடவாயென்று ஆக்ஞாபிக்கவே அவ்வாக்
 கியத்தை எமதருமனானவன் கொஞ்சம் லெக்சியம் செய்யாது பிண
 னும் பலாத்காரம் செய்யவே நந்திரானுவர் அதை நோக்கி ஊழி
 த்தியையொத்த கோபா வேசராய் சூலபுத்தால் அவன் மார்பில்
 குத்திப் பூமியில் விழும்படி சாய்த்தன. அவ்வாறு செய்ய எம
 னானவன் “பெரியவரிடைப் பகைத்தோர் பிரங்கல் கெல்லிய கோ
 லொப்பார்” பெரியோர்களிடத்தே பகையைக் கொண்டவர்கள் மலை
 யைக் கெல்லிய சூச்சிக்கிச்சமானமாய்க் கெடுவர் எனற மொழிக்கு
 இலக்கணமாகப் பூமியில் வீழ்ந்து மரணத்தை அடைந்தனை. அங்
 வனமாகச் சுசரிதன் மரண பயத்தினின்று நீங்கி உயர்ந்தவனாய் வசி
 வ்ட மகரிஷியை வணங்கி என் னுயனை! “இழிந்த மாந்தரும் இக
 பரத்தானை நீத்யுயர்ந்தோர், மொழிந்த நன்னெறிகைக்கோளில் முத்தி
 வீடடைவர்” தியவீனையின் பந்தத்தால் தாழ்மையுடைய மக்களான
 வர்கள் அழியத் தக்க இரம்மை பறுமையின் ஆசையை நீக்கி மேம
 பட்ட மகாத்மாக்கள் கூறியுள்ள நல்வழிச் செல்வராயின் முத்தி
 இன்பத்தைப் பெற்றுயவர் என்ற திருவாசகப்படி தங்கள் திரு
 வாக்கின் வழிச் சென்றபடியால் நாயினும் கடையனாகிய யான் எம
 பயத்தினின்றும் நீங்கிப் பிழைத்துக் கடத்தேற்றினேன், அடியேனை
 இனிச் செய்யத்தக்கது என்னென வினவி வணங்கி நிற்க வசுவ்ட
 மகரிஷியானவர் அவன் கூறிய மொழிகளைக் கேட்டு அத்யந்த சந்
 தோஷம் உடையவராய் அவனை நோக்கி பக்தியுடையாய்! குரு பக
 தியுடைய மேன்மையாளரில் நீ ஒருவனாவை, ஆதலால் இதனமேல்
 சிவகிருபையைப் பெற்று மோகாத ஆனந்தத்தை அடையுமாறு எம
 பெருமானைக் குறித்துத் துதி செய்யக் கடவாய் என்று திருவாய்
 மலர்ந்தருள அவ்வாக்களுயைக் கைக்கொண்டவனாய் பஞ்சநீசப்
 பெருமானை மனதிலே நினைத்து ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு நின்
 றனன். அவ்வாறு நிற்க சிவபெருமான் அவன் ஸ்துதிக்கு மகிழ்ந்
 தவராய் ஆலயத்தின் தெற்கு வாயிலின் மேற்குப்பாகத்தில் எழுந்
 தருளிச் சுசரிதனைப்பார்த்து ஏஅன்புடையாய்! உன்னுடைய ஸ்தென
 ததியத்திற்கு மிக மகிழ்ந்து காக்கி தந்தருளினோம். நீ இன்று
 முதல் உனக்குப் பிராணநானம் செய்த வசுவ்ட மகரிஷியைப்

ரிதாவாகவும், ஞானஞ்சாரியனாகவும் எப்போதும் இடைவிடாது
தியானிக்கக் கடவை. ஒருவன் நம்மால் கோபிக்கப்பட்டால் அதனை
ஆசாரியன் வீரத்திக்கக்கடும், ஆசாரியனால் கோபிக்கப்பட்டால்
அதனை நம்மாலும் தீர்த்தலரிது. இதை நன்குணர்ந்து நடந்துகொள்
வதோடு நல்ல குலத்திற்கிறந்த கண்ணிகைபை மணம்புரிந்து கிர
காச் கிரமத்தை கைக்கொண்டவனாய் உத்தம குணமுள்ள புத்திர
னைப் பெற்று “தேன்புலத்தார் தேய்வம் விருந்தோக்கல்தானேன்றங்
கைம்புலத்தாரேம்பல் தலை” பிதிர், தேவர், விருந்தினர், பந்துக்
கன்கான் என்ற ஐவருக்கும் பிரீதியான காரியங்களை வழுவாது நட
த்தி வந்து பின்னர் மோகூத்தில் மனதைச் செலுத்தி எதார்த்த
மான நமது சாலோச, சாமீப, சாமுப, சாயுச்சியாதி பதங்களை முறை
பேய் பெற்று வாழ்க்கிருக்கக் கமவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி
வசிட்ட மகரிஷியைப் பார்த்து ஏரிஷிபுங்கல! இச்சசரிதனை உமது
புத்திரனாகப் பாவித்து சகல காரியங்களையும் நடத்திவைக்கக் கட
வாயென ஆகுநாபித்து மரணமடைந்து கிடக்கும் எமன மீது கிரு
பாவிசுதன்யம் செய்தருளினவராய் அவனைச் சீவிக்கும்படி செய்து
விக்க உடனே எமகருமனைவன் நித்திரையினின்றும் எழுபவன்
போல் எழுந்து பலவாறுப் போத்திரஞ் செய்து எமபெருமானே;
அடியேன் செய்த பிழைப்பினைப் பொறுத்து ரெகித்தருள வேணும்
மென்று விண்ணப்பிக்கவனாய் சாஷ்டாங்கமாக யிழந்து பணிந்
தெழிந்து நிற்க அன்னவனை நோக்கி ஏ அந்தகா! நீ செய்த பிழை
ப்பினைப் பொறுத்தருளினேம், இன்று முகல் இப்பஞ்சுரத் தோத்
சிரத்தில் வசிக்கப்பட்டவர்களை கைலாசவாசிகளாகவும் நமது திரு
வருட் தீபாத்திரங்கராகவும்எண்ணி அவர்களிடத்து அணுகாதிருக்
கக்கடவாய். அகிகென்றியும் இத்தலத்தில் மார்கழிமாதம் திருவா
திரை நகைத்திரத்திலும், மகாசங்கராந்தியிலும் மாசிமக நகைத்திரத்
திலும், பங்குனி உத்திரத்திலும், சித்திரை சித்திரநகைத்திரத்திலும்,
வைகாசி விசாக நகைத்திரத்திலும், சூரிய கிரஹணம், சந்திர கிரஹ
ணம், அமாவாசை, பெளர்ணமி, விதிபாதம், அரத்தோதயம் மகோ
தபம், மாதப்பிறப்பு, ஏகாதசி முதலிப மற்றுமுள்ள புண்ணிய தின
ங்களிலும் காவியில் ஸ்ரீமானஞ் செய்து தானதருமங்களை இயற்றி
சிவலிங்க ஸ்ரீமாயுள்ள நம்மைத் தெரிசிப்பவர்கள் எவர்களோ அ
வர்கட்கு நிற வித்துன்பங்கிடையாது. இங்கு மேற்கூறிய சத்தரு
மங்களைச் செய்பவர்களுக்குப் புண்ணியம் எப்படி விருத்தியாகி
ந்தேகி உகபோலவே எமது அலயக்கின் அருகிலும், காவிரியிலும்

மல, ஜல விசர்ச்சனாந் செய்பவர்கட்கு பாபம் விருத்தியாகும், ஏ, எமதருமா! இன்னுங்கேட்கக்கடவாய் ரதோத்ஸவத்தில் நம்மைத் தெரிசிப்பவர்களும், துலாமாதத்திப முப்பது தினத்திலும் சூரியோ தபத்துக்கு முன் காலேரி ஸ்நானஞ் செய்பவர்களும் பெளர்ணமியிலும் கார்த்திகை மாதத்திலும் தீபதானஞ் செய்பவர்களும் மாதா பிதாக்களின் சிரார்த்தஞ் செய்பவர்களும், நரகவாதகையையும் உன்னுலகத்தையும் அடையமாட்டார்கள் ஆதலால் இவைகளைக் கவனித்து நடந்துகொள்ளக்கடவாய். உன்னுலகஞ் செல்லென ஆச்ஞாபித்தருளி சிவலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார் அங்ஙனமாக எமதருமனைவன் உடனே தன்னுலகஞ் சேர்ந்து சிவாக்கனாயினபடி நடந்துகொண்டு வந்தனன். வசிஷ்ட மகரிஷிபானவர் சுபரிதனை அழைத்துக்கொண்டு தன்ஹ்ச்சிரமஞ் சேர்ந்து சில காலஞ் சென்றபின் ஈஸ்வர ஆக்கனாயின்படி நற்குலத்திற் பிறந்த பெண்ணைசகசரிதனக்கு விவாகஞ் செய்துவைக்க, அன்னவன் விவாகஞ் செய்துகொண்டு பத்தினியோடு மகரிஷியை வணங்கி உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டவனுபத்தனது கௌதமீதீர் தேசஞ்சேர்ந்து இல்லறம் வழுவாது நடாத்தி ஓர் புத்திரனைப்பெற்று அவனுக்குச் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்து வைத்துவிட்டுத் திருவையாற்றை அடைந்து சிலகாலம் வசித்துப் பின் விதேக முத்தியையடைந்து உய்ந்தனன். நைமிசாரண்ணிபவாசிகளா! எமபயத்தையும் போக்கத்தக்க பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தின் மகிமை இரண்டாயிரம் நாளினையுடைய ஆதிசேஷனுங்கூற முடியாதென்றால் என் ஒரு நாளினாகுறுந்திறத்தகே! உன் கு உணரக்கடவீர்களெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சுசரி தன் சரித்திரத்தை பூத்தி செய்தோராய் இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த சரித்திரிததைக் கூறுவான் ஆரமபிக்கனன்.

தான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

டு. இலக்குமி தேவிவரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகளா! கேட்கக் கடவீர்கள் அனவத்தியா தேவியானவள் தன் நாயகீனாகிய நாதசன்மாவைப் பணிந்தெழுந்து பிராண நாயகா! பஞ்சநதக்ஷேத்திர சிவீர்லயத்தில் பரம்பொருள் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்துக்கு வடபாகத்தில் லெஷுமீதேவியினது சந்நி

தான் இறுக்கின்றதே அது அங்ஙனம் இருப்பதற்கு காரணம் யாது அதைத் தெரிவித்தருளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள மாத சன்மாவானவர் அன்னவளை நோக்கி பெண்கள் நாயகமே! கேட்கக் கடவாய். முன் ஒரு காலத்தில் அளவிறந்த ரிஷிகளும், சந்நியாசிகளும், கிரகஸ்தர்களும் பிரமச்சாரிகளும், முத்தியை விரும்பி பஞ்சநத சூத்திரத்தை அடைந்து வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வாறு இருக்குங்காலத்தில் பஞ்ச முண்டாகிச் சனங்கள் அன்னபானூதி முதலியவைகட்கு மிக்கதாரித்திரத்தையடைய அதை அயிர்த்த கௌதமரிஷிபானவர் பஞ்சம் நிவித்தியாய் உலகம் செழிப்படைந்து வாழ்வதற்கான காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்டவராய் நித்தியமங்களை மூர்த்தியாகிய சிவபிரமமானே மனதில் தியானித்துக்கொண்டு நாவாரஸ்தோத்திரஞ் செய்து நிற்க பஞ்சநதிரப்பெருமான் மகரிஷியின் தோத்திரத்திற்கு மிக மகிழ்ந்தவராய் இலக்குமி தேவியை நோக்கி இலக்குமி நீ நாம் இருக்கும் இடத்திற்கு உத்திர பாகத்தில் அமர்ந்து இந்த சூத்திரத்தில் வசிப்பவர்கட்கு அன்னபானூதி வஸ்துக்களைக் குறைவின்றி கொடுத்து ரெகிழ்க்கக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்தருளி கௌதமரிஷி முன் பிரத்தியக்ஷமாய் ரிஷிசீரேஷ்டா! உன்னுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி நமது ஆலயத்திற்கு உத்திரபாகத்தில் இலக்குமிபை ஸ்தாபனஞ் செய்த நம் அடியவர் யாவிக்கும் வறுமை நீங்கப் பொருள் அளிக்கக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்திருக்கின்றோம் ஆகையால் நீயும் மற்ற ரிஷிகளும் அன்னவளை ஆராதனை செய்து உலக வறுமையை நிவர்த்தித்து ரெகிழ்க்கக் கடவீர்கள் எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி மகானிங்கத்தின் உள்ளே பிரவேசித்தருளினார். அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட கௌதம ரிஷிபானவர் மற்ற ரிஷிகளுடன் இலக்குமிதேவியின் ஆலயம் சேர்ந்து வஸ்திராபரண கந்தபூஷ்ப தூபதிப ரைவேத்தியத்துடன் தினந்தோறும் வரதாயகியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் கமலாசனியைத் துதித்து அஷ்ட ஐசவரியங்களையும் பெற்றவராய் உலகிலுள்ள ஜீவகோடிகளது வறுமை நீங்கக் கொடுத்து ரெகிழ்க்கக் கொண்டு வந்தனர். இவை நிற்க ஏ அனவத்தியாதேவி! இன்னும் அந்த இலக்குமிதேவியைப் பூசித்து தேவேந்திரன் தன் இஷ்ட சித்திபெற்ற சரித்திரத்தையும் கூறுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய், முன் ஒரு காலத்தில் அமராவதிக்கு இறைவனாகிய தேவேந்திரன் அசுரர்களுடைய உபத்திரவத்தை சகிக்கமுடியாதீ தன் குல குருவாகிய வியாழ பகவானை வணங்கி சுவாமின்! கொடிய பாவிக்காரி

யும் எனக்கு வழி வழிச் சத்தருக்களாகவும் இருக்கின்ற அசுரர்களுடைய உபத்திரவம் நீங்கி அடியேன் செளகிரியமாய் இருப்பதற்கான் ஓர் குகையினைத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள அதைக் கேட்ட குருபகவானானவர் தேனேந்திரா! சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய் நீ பஞ்சநத சேஷத்திரத்தை அடைந்து காவிரி ஸ்நானம் செய்து செம்பொற் சோதீஸ்வரையும், ஸுறம் வளர்த்த நாயகியாரையும் தெரிசித்தப் பின்னர் ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இலக்குமிதேவியைப் பக்தி சிரத்தையுடன் பூசிப்பாய் ஆனால் அசுரர்களுடைய உபத்திரவம் நீங்கி செளகிரியத்தை அடைவாய் இது சத்திபமாகுமென்று தெரிவித்தனர். அதைக் கேட்ட தேவேந்திரானான் உடனே தன் உலகத்தையிட்டுப் புறப்பட்டு திருவையாற்றை அடைந்தவனாய் காவிரியிதழில் ஸ்நானம் செய்து பஞ்சநதீசப்பெருமானையும் தருமாய்பிசையையும் வணங்கிப் பலவாறு தோத்திரம் செய்து தன் குறையைத் தெரிவித்து அஞ்சலி அஸ்தனாய் நின்றுகொண்டிருக்க உடனே சிவபரஞ்சடர் அன்வவன் முன் பிரத்தியக்ஷையாகி ஏ மகபதி! நமது அனுக்கிரகத்தால் உன் பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் நாசம் அடைவார்கள். அஃதன்றியும் இந்த ஆலயத்திற்கு உத்தரபாகத்தில் நமது சக்தி சொரூபமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இலக்குமியை பூசிப்பாயானால் ஜெயப்பிராப்தியையும், ஐசுவரியப் பெருக்கத்தையும் அடைவாய், உலகத்தில் பராக்கிரமத்தை விரும்பினவர்கள் விஷ்ணுவையும், தத்துவஞானத்தை விரும்பினவர்கள் எம்மையும், திட சரீரத்தை விரும்பினவர்கள் சூரியனையும், அமுதை விரும்பினவர்கள் மன்மதனையும், பொருளை விரும்பினவர்கள் இலக்குமியையும் பூதிக்கவேண்டியது அவசியம் முதலால் நீ செல்வத்தினிடத்தில் விருப்பமுடையவன் ஆவலின் இவக்குமியை பூதித்து ஐசுவரியத்தை அடைவதுடன், இங்கு சப்தமாதர்களையும் பிரதிட்டை செய்து பூதிப்பாயேயானால் சகல சித்தியையும் பெற்று நீ மங்களகரமாய் வாழ்வதுடன் மற்றவர்களும் பூதித்து வியாதியாலும், தரித்திரத்தாலும், சத்தருக்களாலும், தீயகிரகங்களாலும், அரசர்களாலும், திருடர்களாலும், உபத்திரவமடையாது எல்லாநன்மையும் பெற்று வாழ்ந்துநொண்டிருப்பார்கள். இவை நிச்சயமாகும் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி 'மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். மறைந்தருளவே தேனேந்திரன் உடனே அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு இலக்ஷ்மிதேவி ஆலயத்தை அடைந்து தேவியின் அபிஷேகத்துக்காக விசுவகர்மாவினால்

தடாகம் நீர்ப்பக்கச்செய்து அந்த ஜலத்தில் தேவாமித்தத்தைக் கலந்து அபிஷேகஞ் செய்தும் ஆடை ஆபரணம், குங்குமம், சந்தனம், இவைகளால் அலங்கரித்தும், மதுரமுள்ள அன்னம், இனிப்புகனிவர்க்கங்கள், முதலிய நைவேத்தியங்களால் நிவேதித்தும், தாம்பூல முதலிய முதவாசனத்திவியங்கள் சுந்தம் தூபித முதலிய சோடச உபசாரங்களைப் பூண்டு செய்தவனாய் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்துபணிந்து சகல லோகநுனனி, மந்திரசாகரி, விஷ்ணுமார்பை இடமாகக்கொண்ட நனிநுகரி, சமஸ்த தனவித்திபா சொருபினி, என்று பலவாயுய்த் துதிஞ்சீய்து நீன் அம்மணி நீ என்றும் நீங்காது அடியேனுடைய பொக்கிஷத்தில் விற்றிருந்து கிருபைசெய்தருள் வேண்டுமென வேண்டிக் கொண்டிருக்கின்றனன். அங்ஙனம் நிற்க இலக்குமி தேவியானவள் நன்னைத்தாது செய்து நிற்கும் தேவேந்திரன் முன் பிறத்தியகூழமாகி எகர்த்துலாதிபா! உன் வேண்டுகோளின்படி சகல சம்பத்தும் உன் பொக்கிஷத்தில் நிறைந்து விளங்குமாறு அனுக்கிரகஞ் செய்தோம் நாம் ஒருநாள் பிடத்தில் என்றும் நிரந்தரம் வாழ்வதற்கு பரமேஸ்வரனிடத்தில் அவர்கள் வைத்திருக்கும் பத்தியே காரணமாகையால் நீ அருளை வந்தவனானும் விடாது செய்துகொண்டு அஷ்டைசுவரிய சம்பவன்னொருவாழ்ந்துகொண்டிருக்கக்கடவாய் யெனத் திருவாய் பலர்ந்தருளினன். அவ்வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் விலகி ஆலயத்திற்கு நிருதிமுலையில் அபிராமி, மகேஸ்வரி, கௌமாரி, தாயாணி, வராகி, இரத்திராணி, காளி, என்னும் சப்த தமாதிகளை எல்லவகம்பாவினால் பிரதிட்டையும் குருபகவானால் சுப முகர்த்தத்தின் ஆவாகனாதி காரியங்களையும் செய்வித்து அபிஷேக அலங்கார தூபித நைவேத்தியங்களால் பூஜித்தவனாய் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்து குறையிரந்து நின்றனாண்டிருக்க, அன்னையர் எழுவரும் பிரசன்னமாகி ஏ அமராவதிக்கிறைவா! நீ உன் பகைஞர்களாகிய அசுரர்களை ஜெயித்து வெற்றிப்பிரதாபத்தையடைவதுடன் எல்லாஞ் சிவன் செயல் என்றபடி சகல நன்மைக்கும் ஈசனென்னும் சந்தவாச்சியனாகிய பரமேஸ்வரனது திருவருளே காரணமென நினைந்து அரசாபிந்து வரக்கடவாயென ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். தேவேந்திரன் அன்னவர்களது அருள் வாக்கியத்தையும் பெற்றுக்கொண்டவனாய் உடனே தேவலோகம் போய்ச் சேர்ந்து தன் சத்துருக்களாகிய அசுரர்களை யுத்தத்தில் ஜெயித்து அளவிந்த சர்க்கோழத்துடன் ராச்சியாதிகாரஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். ஏ அளவத்தியாதேவி லெகழிமிதேவி எழுந்தருளி இருப்

பதின் தாரணம் இதுவாகும். பெண்கள் பெருமாட்டி உலகத்தில் எவர்கள் தேவேந்திரன் விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மித்துத் தேவாமிர்தங் கலந்து விளங்கச் செய்துள்ள தடாகத்தில் ம்நானஞ் செய்து ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கமலாசனியைப் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்கள் இம்மையில் நிறைந்த பொருளுடையவர்களாய் நல்ல புத்திரர் களையும் பெற்றுவாழ்வார்கள் சப்தமாதுர்களைப் பூஜித்தவர்கள் சத்துருபீபம்ன்றி சித்தியோடு விளங்குவர். இது உண்மையாகு மென நாதசன்மாவாவைவர் அனவத்தியாமேவர்க்கு கூறியவாறு எ தவசிலர்கள் ! உங்கட்கு கூடியேன் எவையும் அவனன்றியோரணைவு மசையாது. ஆதிமத்பாந்தரத்தனாகிய பஞ்சநதிசப்பெருமானது திரு வருள் இன்று ஒன்றும் நடவா ; என்ற திருமொழிப்படி. எந்தக் தேவர்களது வந்ததைப்பெற விரும்பினாலும் அவைகளுக்கு பாம சிவப்பிரசாதமே முக்கியமாகும் ஆதலால் அதனை திடச்சித்தத்தோடு உறுதியாய் நம்பக்கடவர்கள். இது உண்மை ஆகுமெனக் கூறு குதபுராணிகரானவர் இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை டூர்த்தி செய்து கௌதமர் வரமடைந்த சரித்திரத்தைச் சொல்லு வான் ஆரயடுத்தவர்.

இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௬. சௌதமர் வரம் அடைந்த அத்தியாயம்.

முன் ஒரு காலத்தில் கௌதம ரிஷியானவர் பஞ்சநதிக்ஷேத்திர ம் வந்து சேர்ந்து காவிரியில் திரிகால ஸ்நானம் செய்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை விதிவழிது செய்து வந்ததோடு தினந்தோ ரும் பதினாயிரம் பஞ்சாஷ்டாஜைம், ருத்திரஜெபம், வேதாரீ யணம் சிவாச்சனை, சிவாலயப்பிரதக்ஷணம், சோமவரவிதம், ஆகாரயின்னி வாய்வுபக்தனமும் பண்ணிக்கொண்டு ஜிதேந்திரியராய் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து ஒரு வருஷகாலம் வரையில் பஞ்சநதி சப் பெருமானை மனதில் உன்னித் தவம் செய்துகொண்டு வந்தனர். அங்ஙனம் செய்துகொண்டு வரவே சிவபரஞ்சுடர் அவர் தவத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய் விநாயகப்பெருமான், கந்தலேன், உண்மையும்மையார் சமேதமாய் கைலையங்கிரியை ஒத்த தருமவிறையின் மீது ஆரோ கணித்து நந்தியிருங்கி முதலிய கௌநாதர் புடைசூழ்ந்து ஸ்தோத் திரஞ் செய்ய எழுந்தருளி அன்னவர்க்குத் திருக்கோலக்காட்சி

தந்து ஏ தவுசீலனாகிய கௌதமரிஷி! உன்தனத்திற்கு உவந்து பிரத் தியக்ஷமாயினோம் வேண்டும் வரங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடவா யெனத் திருவாய்மலர்ந்தருள கௌதமரானவர் எம்பெருமானது சரணாவிர்த்தத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்து அஞ்சலி அஸ்தராய் கருணையங்கடலே! உனது திருக்கோலக்காக்ஷி ஆகிய பெரும் பேற் றினைபடைந்த அடியேற்கு “புழுவாய்ப்பிறக்கினும் புண்ணியா நின் னடி யென்மனத்தே வழுவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்டும்”. மிக இழிந் த பிறவியாகிய புழுவின் ஜென்மம் வரினும் புண்ணிய சொருபி யாகிய உனது பாதமதுமங்கள் எனது உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காது இருக்கும்படியான வரத்தைத் தந்தருள வேண்டுமெனக் கூறும் அருள்வாக்கியத்தின்படி, உனது திவ்ய சேவடியில் ஒருபோதும் நீங் காதிருக்கும் புத்தியையும், சமஸ்க விஷயங்களிலும் பற்றுதல் வை த்து அதனால் அஞ்சலம் அடையாது “வைராக்கியமே வாபயம்” வை ராக்கியம் ஒன்றே நிற்பயமானதெனக்கூறும் உண்மைமொழியின்படி கலங்காத திடச்சிந்தத்தையும், என் ஆச்சிரமத்தில் நடைபெற்று வரும் அதிதி பூஜை எக்காலத்திலும் குறைவும், வருத்தமும் இன்றி இனிது நடைபெறுமாறும், வயலில் விளையும் நெல் எல்லாம் அரிசி யாகவே விளையவும், இப்பஞ்சநத கேதத்திரத்தில் உள்ள நுண்மணல் முதலிய எவையும் சிவலிங்கரூபமாய் விளங்குகின்றபடியால் மல, ஜல, விசர்ச்சனம் செய்வில் பாபம் ஆகும் என எண்ணும் அடியேன் திருச்சோற்றுத்துரை வசித்து நாள்தோறும் இங்குவந்து தெரிசித் துப் போகும்படியாகவும் வரம் தந்து ஆட்கொண்டருளல் வேண்டு மென வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபெருமான் அதனைக் கேட்டு ஆனந்தம் உடையராய் மகரிஷியை நோக்கி ஏ ரிஷிபுங்கவ “மன யேவமனுஷ்யாணம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ;” மக்கட்பிறப்பினைப் பெற்றோர் யாவர்க்கும் அவரவர்கள் மனமே நன்மை தீமை இர ண்டையும் தருதற்குக் காரணம் என்றபடி நல்ல வழியிற் செல் வேர் நன்மையையும் தீயவழியிற் செல்வோர் தீமையையும் அடை வர். ஆதலின் நல்ல வழியிலேயே சென்றுகொண்டிருக்கின்ற உன க்குதாயும் அங்ஙனமே கை கூடுமாறு அனுக்கிரகம் செய்தருளி னோம், பெற்று உய்யக்கடவாய் என வரம் தந்தருளி மகாலிங்கத் தின் உள்ளே மறைந்தருள கௌதமரானவர் வரத்தைப்பெற்றுக் கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருச்சோற்றுத்துரைக்கு வந்து சேர்ந்து சிவாக்களுயின்படி ஆங்கு வயலில் விளையும் அரிசி யைக்கொண்டு நான்கு வருணத்தவர் முதலியவர்க்குக்கும் உயர்வு

தாழ்வு யென்ற ஆகநீ பேதம் இன்றி அன்னதானஞ் செய்து வந்ததுடன் அவர் அவர் சுபா சுபங்கட்குவேண்டும் சொர்ணதானமும் கொடுத்து பஞ்சநதீசப்பெருமானைத் தினந்தோறு சென்று நமஸ்கரித்துவந்து ஆனந்தமாய் வசித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு இருக்க சில நாட்சென்றபின் அன்னவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்த பிராணோத்தமர்களிற் சிலர் அவர் நஸ்வரப்பிரசாதத்தால் அடைந்துள்ள வரவிசேஷத்திற்கு பொறாமையுடையாராய் கௌதமர் பசுவைக்கொண்டு கோகத்தி தோஷத்திற்கு ஆளாயினர் எனப் பொய்யான நிர்தைவசனங் கூறித் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குச்செல்ல ஆரம்பிக்கவே அதை அறிந்த கௌதமர் மிகுந்த கோபம் கொண்டு அன்னவர்களை நோக்கி நீங்கள் பொய்யான நிர்தைகூறி நன்மைத் தூஷித்தபடியால் “சர்வசண்டாள தூஷக!”; பிரரைத் தூஷிப்பவன் நீ சனுவானென்றபடி, குலம் வேதாத்தியானம் முதலிய நன்மைகளை இழந்து சூத்திரசம்பிரதாயத்துடன் மகாபாபிகளாகக்கடவீர்கள் எனச் சபித்து புறத்தேசீபாகவிட்டு மற்றுமுள்ள சாதுக்களோடு வசித்துக்கொண்டிருந்தனர். நைமிசாரண்யவாசிகளா! பிராமணர்களாய்ப் பிறந்தும் கௌதம ரிஷியால்செய்த நன்மையை மறந்து தூஷித்தபடியால் அவர்களாயவரும் “எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய் உண்டாமுய் வில்லை செய்நன்றி கொன்றமகற்கு” எவ்வித நன்மையை மறந்தார்க்கு நீக்கிக்கொள்வதற்கு ஓர் வழியுண்டு ஒருவர் செய்த நன்மையை மறக்கில் அவர்கள் கடைத்தேருதற்கு ஓர்வழியும் இல்லையெனக் கூறும் மறைமொழியின்படி குலம் ஒழுக்கம் முதலியவைகளை இழந்து தாழ்மையை யடைந்தனர். இது பற்றித்தான் “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” ஒருவர் செய்த நன்மையை மறப்பது நன்று அல்ல எனக் கூறியதும், நன்கு கவனிக்கக்கடவீர்கள் எனத்திருவாய் மலர்ந்து சூத புராணிகரானவர் கௌதமர் வரம் அடைந்த சரித்திரத்தை ஸூத்தரி செய்து சதாநந்தர் தவசித்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக், கூற ஆரம்பித்தனர்.

ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௭. சதாநந்தர் தபசித்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

கௌதமரிஷியின் புத்திரராகிய சதாநந்த மகரிஷியானவர் ஓர் சமுபத்தில் தன் தந்தையை வணங்கித் தந்தையர்! உலகின் கண் சிவசேஷத்திரங்கள் அநேகம் இருக்கின்றதே அவைகளுள் எந்த

கோத்திரம் காலதாமதம் இன்றி புண்ணி மிகுதியைக் தருவதோடு பஞ்சாக்ஷர ஜெப சித்திபாபும் தரத்தக்கது அகனை அடியேன் தெரிந்துகொள்ளத் திருவாய்மலர்ந்து அருளல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டனர். அவ்விண்ணப்பத்தைக் கேட்ட கௌதமரானவர் சகாநந்தரை நோக்கி குழந்தாய்! அருமைக்காகல்தேனே !! சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவாய். கோத்திரங்கள் பலவற்றுள்ளும் பஞ்சசனதீசப் பெருமான் ஜீவர்களது மரணகாலத்தில் எழுந்தருளி வந்து தாரகமந்திரமாகிய பிரணவத்துடன் பஞ்சாக்ஷ மந்திர உபதேசஞ்செய்து முத்திப் பேற்றினைத் தந்து அருளும் பஞ்சநத கோத்திரமே மிக்க மேன்மையை உடையது ஆகும். அந்த கோத்திரத்தில் “சாற்று போன்னியை மனத்திடை நீனைக்கினுந், தனிப்போர் போற்றி நின்றழிப்பராயினுங் காணினும் பொருந்தும், ஏற்றமாயவன்னீரிடை மூழ்கினும் இயையும், பேற்றையார் குணிப்பாரவர் முத்தியே பெறுவர்” வேதங்களால் புகழ்ந்து கூறும் காவிரிநதியை மனதினால் நினைத்தாலும், ஒப்பற்ற அதன் திருநாமத்தை நாவரத் தோத்திரம் செய்தாலும், கண்ணூரக் கண்டு தெரிசித்தாலும், மிக மேலாய அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தாலும், அங்ஙனம் செய்யப் பெறுபவர் முத்தி இன்பத்தையே பெற்று வாழ்வார் எனக்கூறும் காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்து ஈஸ்வர தெரிசனம் செய்துகொண்டு ஜெபம் தபம் முதலியவைகளைச் செய்யில் அவைகள் ஒன்று அனந்தமாய்ப் பெருகி ஒங்கும். ஆதலால் நீ அவ்விடம் சென்று உன் இஷ்ட பூர்த்தி செய்துகொள்ளக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைப் பத்தி சிரத்தையோடு கேட்ட சகாநந்தரானவர் உடனே தந்தையை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டவராய் திருவையாற்றை ஆடைந்து காவிரிஸ்நானம், அனுஷ்டானம், கிவதெரிசனம் முதலியவைகள் செய்யும் காலம் தவிர மற்றக் காலமெல்லாம், காவிரி நதியின் வடகரையில் ஓர் பன்னசாலை ஏற்படுத்தி அதிலிருந்து இடது காலேக் கீழே ஊன்றி நாவினால் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டு தபசு செய்து வந்தனர். அங்ஙனம் சிறிது காலம் செய்துவரவே பஞ்சநதீசப்பெருமான் அவர் தபசுக்கு மகிழ்ந்து கிஞ்சித்து அவர் மனோதிடத்தை ஆராயவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவராய்த் தீதவேந்திரனாக வெள்ளை யானீயிது ஆரோகணித்து, எழுந்தருளிவந்து காகுறி தந்து ஏ கௌதமநந்தனரே! நீர் இச்சித்தவரங்களைக் கேட்கக் கடவீர் என ஆக்ஞாபிக்க, சநாநந்தர் அவ்வசனத்தைக் கேட்டு அடங்காப் புன்னகை கொண்டு வ

மகபதி! யான் தேவர்களைத் தவிர்த்துமனன பஞ்சநகர்ப்பெருமானுடைய
 திருவருட்பேற்றினைக் கருதி இத்தவம் செய்கின்றேனேயன்ம அநி
 ர்த்தியுமாகி மறையத்தக்க உன்பதவிமுதல் பிரம, விஷ்ணுவாதி பதவி
 களை விரும்பி இத்தகவும் செய்தேன் இல்லை நீ எதற்காக வந்தாய்
 உன் இருப்பிடம் செல்லக் கடவாய் எனக் கூறிப் பின்னரும் தபத்
 தில் மனதை வியாபிக்கச் செய்துகொண்டு நின்றாவிட்டனர். அங்
 னனமாகி, தேவேந்திரன் ஆகி வந்த பாஞ்சுடர் சதாநந்தரது உள்
 ளாக் கருத்தை அறிந்து மிக ஆனந்தம் கொண்டவராய் வெளிக்குக்
 கோபம் உடையவர்போன்று பின்னரும் அன்னவரை "நோக்கி
 ஏ மகரிஷி! சகலபோக போக்கியாதி இன்பத்தையும், அமிர்த பான
 த்தையும் தூத்தக்க என் உலகத்தையும் அதற்கு மேலாய் பலத்தை
 தூத்தக்க பிரம், விஷ்ணுவினுடைய உலகங்களையும் இழிவெனக்
 கொண்டு, பூதப்பிரேத பைசாசாதிகள் புடை சூழ மயானத்தில்
 வசப்பவனும், பித்தனுமாகிய சிவபெருமான் அளிக்கும் பதவியா
 கிய உலகமே மேலெனக் கொண்ட அழிவில்லாதவர்கள் உன்னைப்
 போல இவ்வுலகத்தில் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்களென இன்னும்
 சில கொடும் சொற்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அவ்வசனங்
 களைக் கேட்ட உடனே மகரிஷியானவர் அழிவில்லாத கோபத்தை
 அடைந்து தேவர்களில் அதமனாகிய ஏ இந்திரா! சிவநிரதை செய்த
 உன் நாவு என்பதும், நினைத்த மனம் என்பதும், அழிவில்லாத
 வனே! வண்டுழைந் தண்டுழாய் மாயோனிருமாப்பும், புண்டரிகப்
 போதுறையும் புத்தேளிருமாப்பும், அண்டர்தோழ வாழன்னிருமாப்பு
 மாலாலம், உண்டலனை பூஜித்த பேறென்முணர்ந்திலையால், பிரமரங்
 கள் சுப்திக்கின்றதும் குளிர்ச்சியை உடையதுமான துழமமலை அணி
 ந்த விஷ்ணுமூர்த்தி வைகுண்ட பதவி யைப்பெற்று செருக்குற்றிரு
 ப்பதும், தாமரையை ஆதனமாக வீற்றிருக்கும் பிரமன் சத்யலோக
 பதவியைப் பெற்று செருக்குற்றிருப்பதும், தேவர் யாவரும் வண
 ங்கி வாழும் உன்னுடைய செருக்கும் ஆலகால விஷத்தை உண்ட
 வனைப் பூஜித்ததால் ஆகிய பேறு எனக்கூறும் அருமை மொழியின்
 படி பாற்கடலில் பிறந்த ஆலகால விஷத்தால் மரணபயம் அடைந்து
 எங்களைக் காத்து ரெகித்து அருளவேண்டும் என்று நீங்கள் முறை
 யிட்டலற அது சமயம் எம்பெருமான் கிருபை கூர்ந்து சுந்தரமூர்
 த்தி சுவாமிகளை அவ்விஷத்தின் பராக்கிரமத்தை அடக்கிக்கொ
 ண்டு வரும்படி ஆக்கை இட்டி அன்னவரால் கொண்டுவந்து கொடு
 க்கப்பட்ட விஷத்தை உண்டருளாவிடில் அகம்பாவம் படைத்தோய்!

பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் என்ற நீங்கள் இறந்த இடம்புல் முளைத்துத் தோன்றுமே, ஏ பாவி! ஞானகோடி பிரமர்கள் நுங்கினார், ஆறு கோடி நாராயணரங்ஙனே, ஏறு கங்கை மணலெண்ணி இந்திவன், ஈறி லாதவனீசனெருவனே நூறுகோடி பிரமாக்கள், ஆறுகோடி விஷ்ணுக்கள் மேன்மையுடைய கங்காநதியிலுள்ள மணல்போல அளவில்லாத இந்திரர்கள் அழிந்துபோயினர், முடிவில்லாதவன் அநாதி மலமுத்தனுகிய சிவபெருமான் ஒருவனே எனக்கூறும், மறைமொழியின்படி தோன்வி அழியும் உங்கள் பதவியின் இழிவை நீ உணர்ந்திலாய்மேயினும், ஏ புத்தியில்லாதவனே! செல்வச் செருக்குடையார்க்கு நல்ல அறிவு இராதென்பது உன்னிடத்திற்குண்டாம். ஏதுரோகி சிவ நிந்தை செய்த உன் முகந்தை நோக்க நோக்க உன்மீது எனக்கு உண்டாகும் கோபமும் அதனைக் கெட்ட பாயாகிய என் உடல் நீங்காதிருப்பதனால் உண்டாகும் துக்கமும் சொல்லும் தரத்தது அல்ல, ஏ மந்திரி! இனி நீ என்முன்னிற் பையாகில் எம்பெருமான் உடைய அருட் பிரசாதத்தால் உன்னைச் சபித்து நீருக்குவதோடு சிவ நிந்தை கேட்ட என்னுயிரையுந்துறப்பேன். மூற்கனே! இங்கு நில்லாது அகலாதி எனக்கூறிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தவத்தில் நின்னுவிட்டனர். அங்ஙனம் நிற்க தேவேந்திரன் ஆகி வந்த பரம்பொருள் சதாநந்தருடைய திடச்சித்தத்தையும், சிவ நிந்தையைக் கேட்கப் பொறுத மனவலியையும், பிரமவிஷ்ணு தேவேந்திராதி பதவிகளைந்துச்சும் என் கொண்டிருக்கும் உறுதியையும், தனது சரணத்தில் வைத்திருக்கும் பக்தியின் ஊக்கத்தையும் கண்டு அன்னவர்மீது நிறம்பிய கிருபை உடையவராய் உடனே மகபதியாகிய உருவத்தை நீக்கிக் காளாகாண்டம், திரிநேத்திரம், சடாமகுடம், சூர்ப்புஜம், நாகாபரணம் மான், மழு, முதலிய தன் திருக்கோலத்தோடு உமையம்மை வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்க ரிஷபாருடராய்ப் பிரக்தியக்ஷமாகி ஏ ரிஷி சிரேஷ்டா! பக்தியின் வலிமை உடையாய்! உன்தவத்திற்கு மிக மகிழ்ந்தோம்வேண்டும் வரங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள அம்மொழியினை கேட்டபீடனே சதாநந்தர் கண்ணிவிழித்து நித்தியமங்கள முர்த்தியின் திருக்கோலத்தை நோக்கித் தன்னை மறந்தவராய் இரண்டு கைகளையும் சிறிசன்மேற் வைத்துக்கொண்டு என்னப்பேனே! கைலாச பதே! அஞ்ஞானிகளால் அறியப்பட்டாதவனே! ஞானியருள்ளத்தமர்ந்தவனே! வேத வேதாங்க ஆகமாதிகளால் முறைபிடிப்பட்டவனே! உள்ளன்போடு பூஜிப்பவர் அவித்தையை நாசஞ் செய்யப்பட்டவனே,

ஈனாப்தத்தின் பொருஷாயுள்ளவனே எனப் பலவாராய்த் தேதத் திரஞ் செய்து, கருணாநீதே! சம்சாரமாகிய பெருங்கடலினின்றும் அடியேனைக் கரையேத்தி ஜெனன மரணாதி துக்கத்தை யான் இனி அடையாவண்ணம் கிருபை பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று அடியற்ற மரம்போல் பூமியில் வீழ்ந்துத் தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு இருக்க சிவபெருமான் அக்யந்தசந்திரோஷ முடையராய் தனது இரண்டு திருக்கரங்களாலும் தூக்கி எடுத்து கண்மணி! சதாநந்தா! இன்னும் வேண்டுவதையும் கேட்டுக்கொள்ளக்கடவாய் எனத்திருவாய் மலர்ந்தருள சதாநந்தர்! இன்னும் சர்வ டாங்கமாய் வீழ்ந்து பாணிந்து சுவாமின்! எப்பொழுதும் உனது சரணமலங்களில் நீங்காத பக்தியும், தேவிரத சொரூபதியானத் தன் னி வேறென்றிற் செல்லாத மனதையும், சிவராம சங்கீர்த்தனத் தில் விசுவாசமும், உன் திருவுருவத்தை இடைவிடாது கண்டு தெரி சிக்கும், பெறும்பேற்றையும் துர்ச்சனாளுடைய சுவகாசமின்மை யும், இந்திரிய நிக்சுரகவைவராக்யமும் நல்லொழுக்கமும், நல்லவர் களுடைய உறவும் நான் செய்யும் ஜெபதயாதி சித்தியுங் னைக்கொ மாறு கிருபை பாலித்து ஆண்டருளவேண்டுமென்று வேண்டிச் கொண்டனர் பஞ்சநதிச் சிவபெருமான் அவர் வேண்டுகோளின்படி ஆனைத்தை ஈந்தருளி எ சதாநந்தா! நீ இப்பஞ்சநத ஷேந்திரத்தை விட்டு நீங்காது வசிக்கக்கடவாய். கொடிய பிரமஹத்தியாதி பாபங் களைப் போக்கக்கடக்க இவ்விடத்தில் வசிக்கும் ஜீவர்களது யோக ஷேமங்களை நாம் வகித்து நடத்துகின்றோம். புண்ணிய காலங் களில் காலைரிஸ்நானஞ் செய்து எம்மை தெரிசிப்பவர்கட்கு சிவ லோகங்கிடைப்பது சத்திபமாகும், இங்கு வசிக்கும் எவரையும் நமது சொரூபமேயாம். அவைநிற்க சிவராத் திரியாகிய புண்ணிபதினடித் தில் எவராயினும் காவேரி ஸ்நானஞ்செய்து தங்கள் தங்கட்கு உயிர் நித்திய கருமங்களை முடித்து அன்று முழுவதும் ஆகார நித் திரையின்றி புராணசிரவணம், நம்முடையதெரிசனம், நமது ஆல யப்பிரதக்ஷணம், பஞ்சாஷ்ரஜெபம், ருத்திரஜெபம், முதலியவை களைச் செய்து மறுநாள் உதயத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தான் தரு மாதிகளைச் செய்து பாரணம் செய்வார்களாகில் அவர்கள் ஜெ னன மரண துரீகத்தினின்றும் நீங்கி நம்முல்கில் வாழ்வர். அன் றியும் நமது ஆராதனைக்குவேண்டிய சாமக்கிரிகைகளை சேகரித்துக் கொடுப்போர் நம் சொரூபத்தைப் பெற்று உயவர். எனத்திருவாய் மலர்ந்து கௌதமநந்தா! இதற்கு சாக்ஷியாக ஓர் கதை சொல்லு

கின்றோம்கேட்கக்கடவாயென கூறுவான் எழுந்தனர். முன் ஒரு காலத்தில் காஞ்சிமா நகரத்தில் பிரமகுலத்தில் பிறந்த துறப்போத னென்னும் ஓர் பிராமணன் இருந்தான் அன்னவன் தனக்குள்ள பொருள் யாவற்றையும் வேசிகளுக்கு அளித்ததோடு ஆங்குள்ள வர் மீது பொய் வழக்கிடும், பொய்சாகவிகளைக் கற்பித்தும் அத னாற் கிடைத்த பொருளையும் (நட்புடையார் போன்று அகப்பட்ட வரையில் பரித்துக்கொண்டு அனாதியாய் விடும்) அவ்வேசையர் கட்டிக் கொடுத்து அயோக்கியர்களுக்கு ஆச்சாரியனாய் சஞ்சரித் துக்கொண்டிருந்தனன். அவன் அவ்வாயிருக்க அதை அயிர்த அரசனாவன் இத்துஷ்டனை இங்குவைப்போமாகில் நம் அந்நரி மைக்கே கேடுவினை விப்பன். ஆதலால் நகரத்தை விட்டு அகன்று வதே தகுதியென விரட்டிவிட்டு துறப்போதன் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டவனாய் அனேக தேசசஞ்சாரம் செய்து ஆங்காங்கு திரு டியும், அதைக்கண்டவர்களால் உதை பட்டும் அன்னபாணதிகளு க்கு வழியின்றி மிகக்கஷ்டமடைந்து கடைசியாய் பஞ்சநத நேஷத் திரம்வந்து சேர்ந்து பகலமுழுதும் ஆகாரமின்று இரவு ஆகார விருப்பத்தால் சிவாலயத்தை சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்த னன். அங்ஙனம் அவன் சுற்றிக்கொண்டிருக்க அன்றுதினம் சிவ ராத்திரி ஆதலாலும் ஆகாரமின்று சிவாலயத்தைச் சுற்றிக்கொண்டி ருந்த புண்ணிய விசேடத்தாலும் தூர்வாசமகரிஷியானவர் அவனைக் கண்டு ஞானதிருஷ்டியால், பாடிஷ்டன் என்பதாக அறிந்துகொண்டு அவனை நோக்கி ஏ பிராமணா! 3 அனேகபாதகங்களைச் செய்து டிகா பாடியாய் இருக்கின்றபடியால் இப்போது உன்னைப் பிடித்துக்கொ ண்டு போக எமபடாள் வந்து உன் அருகில் நிற்கின்றார்கள் அவர் களைப்பாருளன்று அவன் கண்ணுக்கு அவர்கள் புலப்படுமாறு அனுக் கிரகம் செய்தனர். அவ்வனுக்கிரகத்தைப் பெற்று துறப்போதன் திரும்பிப் பார்க்க எமபடாள் நின்றாக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு நிகப் பயந்தவனாய் மகரிஷியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து சுவாமின்! அடியேன் இவர்கள் கையில் அகப்படாவண்ணம் காப்பாத்தி அருள வேண்டிமென பிரார்த்தித்து நின்றனன். அங்ஙனம் நிற்கவே தூர் வாச மகரிஷியானவர் அன்னவனை பயப்படாதே என தைரியம் உண்டாகும்படி ஆதரித்து காவிரியில் ஸ்நானம் செய்யச்சொல்லி சகல் பரிபத்தையும் நாசஞ்செய்யும்படி பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித் துத் தன் அருகிலிருந்து ஜெபிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்க அன்னவனும் அவ்வாக்காஷியின்படி அவர் பக்கத்தில் இருந்து ஜெபம் செய்து

திருவையாற்றுப்புராணம்.

கொண்டிருந்தனன். அவ்வாறிருக்க இரவும் நீங்கியது. எம்படா னும் மறைந்துபோயினா. அவர்கள் போகவே துறப்போதன் மக ரிஷியை என் னுபேனே ! தங்களுடைய அனுகூலகத்தால் எம்படாத யினின்று நீங்கினேன் என் கர்ம வரலாற்றைத் தெரிவித்துக் காப் பாற்றி யருளவேண்டுமெனக் குறையிரந்து நிற்க மகரிஷியானவர் எ னுர்ப்போதா! உனக்கு இந்த ஜென்மத்தில் வயது நூறு எனக் கற் பிதமாயிருந்துப் புது நீ செய்த பாபமித்யயால் நசித்துப்போனது அரனேமுத்தைக் குருமுகமாயநீந்துரைக்கில், அமருலகில் கணக்கனே முத்திக்கலாமே. அராப்தவாசசியனாகிய சிவபெருமானது பூரீ பஞ் ாஷூர மந்திரத்தை உள்ளன்போடு உச்சரித்தால் பிரம்மதேவனால் வரைந்துள்ள தலையெழுத்தையும் அபித்தவிடலாமெனக் கூறும் உண்மை மொழியின்படி இப்போது" நாம் உபதேசித்த பஞ்சாஷூர ஜெப மகிமையினாலும், காவேரி ஸ்நானம் செய்த புண்ணியத்தாலும் எம்மைத் தெரிசித்த மேன்மையினாலும், சிவராத்திரியாகிய இத்தின விசேடத்தாலும் அதுநீங்கி பூரண அபுள் உண்டாகவே அபயிருந்துரு பமாய் வந்த எம்படாள் மறைந்துபோயினா. இனியும் நாம் சொல்லு கின்றபடி நடந்துகொள்வாயாகில் மேலான பதவியையும் அடைவாய் எனனுடன் வரக்கடவாயென அழைத்துக்கொண்டு சென்று சாயிரி ஸ்நானமும் சிவதிரனமும் செய்துலைவத்து தனது உச்சிஷ்டந்தைக் கொடுத்து போஜனம் செய்துகொள்ளச்சொல்லிப் பின்ன இத்த ஜேத்திரத்திலே வசித்துக்கொண்டு இருக்கக்கடவாயென அக்ஷா பித்தருளினா. துறப்போதனும் அவ்வாக்குறையின்படி பஞ்சாஷூரத் திரத்தை விட்டு நீங்காது வசித்து யரணம் அடைந்தனன். யரணம் அடையவே அவனை நந்திகேஸ்வரரால் சிவலோகத்துக்கு வாயைழ த்து நமது சார்பத்தை அளித்ததோடு சிவகணங்களுக்கு அபிபதி யாக்கி பிருங்கிரிஷிகணநாதன் என்னும் பெயரையும் தந்தனம். ஆகையால் சதாநந்தா ! நீ இங்குதானே வசித்து சகல சித்தியையும் பெற்று உய்யக்கடவாய் எனத் திருவாய்மலர்ந்து மகாலிங்கத்தின் உள்ளே மறைந்தருளினா. மகரிஷிகாள் ! உண்மைஞானம்பெற்று உய்வதற்கும் மகத்துக்களின் தெரிசனையே முக்கிய காரணமாதலால் அவ்வழியில் நிற்போர் சிவசாயுச்சியத்தைப்பெற்று வாழ்வர் இது உண்மையாகும் இதிரிந்துகொள்ளக்கடவீர்களென சதாநந்தர் ஜெப சித்தி அடைந்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து சூதபுராணிகரான வர் ஜப்பியேச்சுரமெனப் பெயர் வந்த சரித்திரத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனா.

அ. ஜெப்பியேச்சுரப்பெயர் வந்த காரணம் உரைத்த அத்தியாயம்.

ஏ நைம்சாரண்ணியவாசிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள். அனவத் தியாதேவியானவள் நாதசன்மாவாகிய தன் உயிர்க்காதலனை நமஸ் கரித்து பிராணநாயகா! பஞ்சநத சேஷத்திரத்திற்கு ஜெப்பியேச்சுரம் என்றநாமம் ஒன்று கூறப்படுகின்றதே அப்பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் அடியேன் தெரிந்துகொள்ளும்படி தெரிவித்து அருளல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள அத்தனைக் கேட்ட பிராம ஜ்ஞைக்கமரானவர் அன்னனை நோக்கி என் லுபைச்சு உறியாய்! சொல்லுகின்றென் கேட்கக்கடவாய். முன் ஒரு காலத்தில் இமய மலைச்சாரலில் தவம் செய்துகொண்டிருந்த கோரதபசியானவர் நிள் தோறும் சிவதரிசனம் செய்வதுடன் பஞ்சாஷாஜெபம் பதினாயிர மும் ஜெபித்துக்கொண்டு வந்தனர். அங்கவமாக நீண்டகாலம் ஜெபித்துக்கொண்டு வந்தும் தனக்கு வச்செபம் சித்தியாகாது போக அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி ஓய்வொரு சிவ சேஷத்திரத்தை யும் அடைந்து ஆங்காங்கு நூறு நூறு வருஷம் இருந்து ஜெபம் செய்து வந்தனர். அங்கவனாகவும் சித்தியாகாது போக மிகுந்த னுக்கம் உடையவராய் கடைசியாய் மந்திர பருவத்தை அடைந்து அவ்விடத்திலும் நூறு வருஷம் இருந்து ஜெபம் செய்ய ஆங்கும் சித்தியாகாக்கலை நோர தபசியானவர் அளவுகடந்த கோகம்உடையவராய் சிவபெருமனைத் தேத்திரம் செய்து எம்பெருமானே! என் மனோதம்புத்தியாகும் வண்ணம் கிருபை பாலித்து அருளல் வேண்டுமென்று குறைபிரந்து நின்றுகொண்டிருந்தனர். அங்கவனம நீற்கவே, அன்னவர் செவிக்கி புலப்படுமாறு அசிரியானது ஏ தப சிரேஷ்டா! கிலேசத்தை ஒழிக்கக் கடவாய். நீ இப்பொழுதே காவிரி நதிக்கீர வடபாகத்தில் விளங்கும் திருவையாறு என்னும் பஞ்சநத சேஷத்திரத்தை அடைந்து காவிரி ஸ்நானம் செய்து சிவாலயத்தின் உள்ஜே மூல ஸ்தானத்துக்கு மேல் பாகத்தில் ஆதி விநாயகமூர்த்தி, சப்தமாதர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவிலுக்கு மத்தியி லிருந்து ஜெபம் செய்வாயாகில் அது சித்தியாக உனக்கு நல்ல பலனை அளிக்கும். ஆகையால் ஆங்கு செல்லக்கடவாய் என்று கூறி ற்று. அவ்வசனத்தைக் கேட்ட உடனே கோரதபசியானவர் அப் பொழுதே ஜெப சித்தி அடைந்தவர் போன்ற மகிகழ் உடன் திருவை

யாற்றை அடைந்து தூவிரி ஸ்நானம் செய்து ஆலயத்தின் உட்
சென்று சிவதெரிசனம் செய்துகொண்டு அசரீரிகூறிய ஸ்தானத்தை
நேர்க்கிச் செல்லும்பொழுது மார்க்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
கௌதமர் முதலிய மகரிஷிகளைத் தெரிசித்த பின்னர் தூர்வாச மக
ரிஷியைக் கண்டு வணங்கி பக்தி விசுவாசத்துடன் சுவாமின்! திரி
கால வர்த்தமானம் அனைத்தையும் நன்கு உணர வல்ல தாங்கள்
என்னுடைய நிலைமையையும் அறிவீர்கள். ஆகையால் அடியேன்
பிறனியைப் போக்கத்தக்க சிவப்பிரசாதத்தை அடையும் வழியினை
அனுக்கிரகம் செய்து அருளல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து
நிற்க, மகரிஷியானவர் அங்ஙனம் வினவிய கோர தபசியைப் பார்
த்து ஏ தபசிரேஷ்டர்! நீ கற்பொடிகளை ஆகாரமாகக்கொண்டு அச
ரீரிகூறியவண்ணம் அல்லிடத்தில் இருந்து தபம் புரிவையாகில்
அதிரீக்கிரத்தில் மந்திர சித்தியை அடைவாய் இது நமது பூரண
ஆசீர்வாதம் செல்லக் கடவாய் என்று ஆக்ஞாபிக்க, உடனே தபசி
யானவர் மேற்கூறி இடத்தைச் சார்ந்து கற்பொடிகளை ஆகாரமாகக்
கொண்டு ஆறுமாத காலம் தபம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவ்
வாறு இருக்க பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமான் அவர் தபசுக்கு இரங்கின
வராய் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ கோரதபசி! உனது அரியதபத்திற்கு மகி
ழ்ந்து காசி தந்து அருளினேனும் வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக்
கடவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளத் தபசியானவர் அம்மொழி
யினைக் கேட்டு ஆனந்த சாகரத்தில் அமிழ்ந்திப் பாவசமாய் கரு
ணைக் கடலின் சாண கமலங்களில் சாட்டாங்கமாக விழ்ந்து பணி
ந்து எழுந்து இரண்டு கரங்களும் சிரசின் மேற்குறிய கண்களில்
ஆனந்த வெள்ளம் பெருக சரீராத்யந்தம் மயிர்க் கூச்சலூறத்
தன்னை பறந்தவராய் எம்பெருமானே! நினது திருவடியில் என்
றும் நீங்காத பக்தி ஒன்றே வேண்டுமாதலால் அதனைத் தந்தரு
ளல் வேண்டுமெனப் பின்னரும் வணங்கி நிற்க பஞ்சநதீசப்பெரு
மான் பக்தசிரேஷ்டர்! அங்ஙனமே தந்தருளினேனும் எப்போதும்
நமது அம்சமாகிய தூர்வாச முனிவனிடத்தில் என்று நீங்காத
குருபக்தியை வைத்து வாழக்கடவாய் எனத் திருவாய் மலர்ந்து
மறைந்தருளினார். கோரதபசியும் ஜெபசித்தி அடைந்து மகிழ்ந்த
னர். ஏ அனவத்தியா! இது காரணம்பற்றியித்தான் திருவையாற்று
க்கு ஜெப்பியேச் சுரமென்ற பெயர் வந்தது அறிந்துகொள்ளக்கட
வாயெனக் கூறினர். நீஷி சிரேஷ்டர்களார்! நன்கு உணரக்கடவீர்
களெனச் சூக புராணிகள் ஜெப்பியேச் சுரமென்ற பெயர் வந்த சரித்

தரத்தை பூர்த்தி செய்து பஞ்சநத என்ற பெயர் வந்த காரணம் கூறுவான் சித்திரன்.

சாட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

கூ-வது பஞ்சநதப் பெயர் வந்த காரணமுரைத்த அத்தியாயம்.

ரிஷி சூரேஷ்டர்கார்! அனவத்தியா தேவி பின்னரும் நாதசன் மாவைவணங்கி சுவாமின்! திருவையாற்றுக்குப்பஞ்சநதமெனப் பெயர் வந்தகாரணத்தைக் கூறியருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள நாதசன்மாவானவர் அதனைக்கேட்டு பெண்மணி. நன் குவினாவினும் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவாயென்றுகூற 'ஆரம்பித்தனர். கோரதபசியானவர் சிவாக்களுயின்படி தூர்வாச மகரிஷி எழுந்தருளி இருக்கும் இடஞ்சேர்ந்து சிவபெருமானால் தான் அடைந்த அனுக்கூர் விசேஷத்தைக் கூறி நிற்க அதனைக் கேட்ட ரிஷி புங்கவர் அப்பந்த சந்தோஷமுடையவாய் கோரதப சியைஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு ஏதப சிரேஷ்டர்! இந்தசேஷ த்திரத்தை சாமான்யமாக நினைத்துவிடாதே, ஜீவர்களடைந்த பாபத்தைப்போக்கி அஸ்வமேத முதலிய யாகாதிகளைச் செய்ததி னாலாகும் பபனையும், கங்கை முதலிய அறுபத்தாறுகோடி திர்த்தங் களில் ஸ்நானம் செய்ததினாலாகும் பபனையும் ஒருங்குசேர அளிக் குந்தன்மையையுடையது "உலகின்மேலாவைத்த தலமிது வென்று லியாவரே யிதன் பெருமைவழுத்தற்பாலார்" பூவுலகில் மேலான தல மிதுவே என வேதாகமாதிகள் கூறுமாயின் நான் சொல்வது என், எவர்களேனும் இந்த சேஷத்திரத்தில் வசித்து சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு இருப்பாராயின் அன்னவர்க்கு பஞ்சநதிஸப்பெரு மான் நித்தியானந்தப் பேரின்ப விட்டையளித்தருளுவர். ஆதலால் நீ இந்த சேஷத்திரத்திற்குளே வசிக்கக்கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைக்கேட்ட கோரதபசி பின்னுந்தூர் வாசரி ஷியை நோக்கி என்னுயனே பாபத்தைப் போக்கி முத்தியையளிக்கு மென்றீர்களே அப்பாயும் என்பது எத்தன்மையையுடையன அத னைத் திருவாயமலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள மக ரிஷிபானவர் அதனைக்கூறுவான் துடங்கி கோரதபசியே! பாபத்தின் விரிவைக் கேட்கக் கடவாய், உலகத்தில் பிரம்மகத்திசெய்தல்

கட்குடித்தல், பிறந்திரவியங்கவந்தல். தாயைப்புணர்பவனோடு சேர்தல், * தாயையொத்த மாநர்களைப் பணர்தல், தல்புத்திரி, உடன் பிறந்தவள், புத்திரன்மனைவி, இவர்களைப் புணர்தல், எவ்வித இவர்களுக்கும் துன்பம் விளைத்தல், யாகம்சொற்குக் கெடுபடு செய்தல், வீட்டுக்குப்புறம்பான மாதரையும், சொம்பமுடைய பெண்களையும், புணர்தல், தேவதாசமுடைய விக்கிரகங்கடையாடத்தல், ஸ்ரீநீலங்குந்தை அபகரித்தல், பிறன்மனைபாளை உலர்நாயகனிடையாவற வேஷம் பூண்டு கலத்தல், நெற்றி முதலிய அங்கங்களில் நீவிழுகியில்லாதிருத்தல், விழுகியில்லாத மற்றவைகளைக்கரிக்க எண்ணுதல், சீவஞ்சக்காதாற் குடுபடுதல், எஞ்ஞாங்காதிக்கைக் கற்றுவணர்ந்தோர் வேதபாராயணஞ் செய்வோர், வேதாசுமாதி புராணங்களை அபிபத்தி கிரத்தையோடு கேட்போர், இவர்கள் மனைபாளைப் புணர்தல், தன் மனைபாளோடு சேராதிருத்தல், தூர்க்காதிதேவதைகளின் விக்கிரகங்களைப் பேர்த்தல், தன் பத்தினியின் பாங்கினர், தன் கோத்திரத்திற் பிறந்த பெண், பிராணப்பெண், சந்திரபாசி ஆச்சாரம் பெற்றபெண், தன்னை அடைக்கலமடைந்த பெண், இவர்களைப் புணர்தல், யாவரையும் நிர்ந்தித்தல், கிராமத்தில் தியரித்தல், பொய்சொல்லுதல், தோட் சொல்லுதல், ஆச்சாரியர்க்குத் துன்பம்விளைத்தல், வேதாசுமாதிகளைப் படித்து உணர்ந்து மற்றவரிடில், ஆச்சாரியன் முன்னைவாக்கியில்லாதிருத்தல் பரான்னம்புரித்தல், தாய்கந்தை உடன் பிறந்தார் மனைவி இவர்களை விலக்குதல், உண்ணக்கூடாத பதார்த்தங்களை உண்ணல், குல கோத்திர வினனுக்கு யாகாதிகருமங்களைப் பொருளாசையால் செய்து ஸ்வர்த்தல், பொருளிடத்து ஆசையிருதிகொண்டு அது முன்னிலையாக வேலுருவர்க்கு வித்தை கற்பித்தல், வேதத்தில் சொல்லிய சத்தருமங்களை விடுத்தல், தந்தம் ஒருணாச்சாரம் ஒழுக்கந்தை விட்டிருத்தல், யாவராலும் நிர்ந்திக்கப்பட்டவனுக்குக் கருமங்களைச் செய்துவைத்தல், விருஷங்களை வெட்டிவிறுச் சேவனம் செய்தல், பிறரிடத்தே உண்டான கோபத்தால் அவர்க்கு திங்குண்டாகும் வண்ணம் ஏவல் முதலிய தீய காரியங்களைச் செய்வித்தல், தனக்கு மாத்திரம் அன்னம் சமைக்கச்செய்தல் புத்திரோர்ப்பத்திக்கான காரியங்களைச் செய்யாதிருத்தல், நாஸ்திகசாஸ்திரங்களைக் கற்றல், அது கற்றவர்களோடு

* தாயையொத்தமாதர்கள்—பெற்றவள், வளர்த்தவள், தமயன்மனைவி, ஆச்சாரியன்மனைவி, இனேசன்மனைவி, இவர்களாம்.

நீதியில்லாதெற்றிபாழ் என்றார் ஒளவையாரும்.

பழகுதல், சுராபானம் செய்யும் மாதரைப் புணர்தல், எவர்க்கேனும்
 ரோகம் உண்டாகுமபடி செய்தல், கஞ்சா கள் முதலிய மயக்க வஸ்து
 களை முகர்த்தல், உலகத்தார்க்கு மாறுபட நடத்தல், பிறுந்
 களைப் புணர்தல், பூமியில் இந்நிரியத்தை விடுதல், ஏகாதசி, பெளர்
 ணமி, அமாவாசை, விதிபாதம், நாயிற்றுக்கிழமை, சிரார்த்ததினம்,
 மாசப்பிறப்பு, இவைகளில் புணர்தல், சிராமத்தில் கலகம் செய்தல்,
 ஆரண்ணியத்தை அழித்தல், பிறுந்நகளுக்கு உபந்திரவும் செய்
 தல், தர்ம திரஷையங்களை அபகரித்தல் ஐந்தியினர்களுடைய அன்
 ளும் உண்ணுதல், யாவரும் பித்திக்கும்படியான ஸீவனம் செய்தல்,
 விபாபாரம் அகன் முறையைக் கடந்து செய்தல், பகடி, மிருகம்,
 இவைகளைக் கண்ணி வைத்துப் பிடித்தல், சூகாடுதல், கள்ளுடன்
 அன்னத்தை கலந்து உண்ணல், சந்தியா வந்தனத்தை குறித்த கா
 லத்தில் செய்யாது விடுத்தல், அகாலத்தில் செய்தல், * ஒளபாசனம்,
 வைசுவதேவம், பிரமளக்ஞம், அபிசிபூஜை, தேவாட்சரண ஆகிய
 பஞ்சமகா எக்ஞங்களை விடுத்தல், சிவ, விஷ்ணு நாம சங்கீர்த்தனம்
 செய்யாதிருத்தல், தெண்டனைக் குரியவரை விடுத்தல் உரியரல்லா
 தவரைத் தெண்டித்தல், இறை மிகுதியாக வாசகம், புத்தத்தில் பய
 ந்தோடல், குறைந்த படிக்கல்லால் வீற்றல், மாம்சம், கள் இவை
 களை வீற்றல், நீ காராம்பசுவின் பிடை உண்ணல், நீசனைச் சேர்தல்,
 பணிவிடைக் காரணப் புணர்தல், கொடுப்பதைச் சேதித்தல், நாய
 கனுக்குக் கெடுதி விளைத்தல், மருமகன் குலகுரு இவர்களைப் புணர்
 தல், மாமன் மாமிபை நிந்தித்து எதிர்த்துப் பேசுதல், கொழுந்தன்
 மார்களை அலகடியம் செய்தல், இவை போன்ற இன்னும் அளவிற
 ந்த செய்கைகளெல்லாம் பாபநுபமாகும். மேற்கூறியவைகள் யாவர்
 ளுக்கும் பொதுவாயினும் பிரம கூத்திரிய வைசிவ சூத்திரர் என்ற
 வகுப்பினர்க்கும் பெண் பாலார்க்கும் பிரித்துக்கொள்ளக்கூடிய
 வைகளும் உண்டு அவைகளைப் பிரித்து நீ உணரக் கடவாய். இப்
 பர்வங்களைச் செய்தோர் அனுபவிக்கவேண்டிய நகரங்கள் எண்ணிற
 ந்தன. அதன் விரிவைக் கூடப்புகில் மிக விரியும் ஆதலின் கெருட
 புராணத்தால் உணர்க, பின்னர் மனிதர்கள் செய்த பாபத்துக்குத்

* ஒளபாசனம்—சமைத்த அக்கினியை எடுத்து அதில் தேவப்பிரீதியாகச்
 செய்யும் அவிர்ப்பாகம், வைசுவதேவம்—சமைத்த அன்னத்தால் பூதங்கட்கு பலி
 யிடல், பிரமளக்ஞம்—வேதமோதுதல்.

நீ காராம்பசுவின் பால் சிவலிங்கப்பெருமான் அபிஷேகத்துக்குரியன ஆத
 லின், உண்ணல் பாவமென்றார்.

தக்கவாறு ஏறபட்டுள்ள நாக வாதனையை அடைந்து அதன் முடிவில் பூமியினிடத்து கொடி, செடி, மாம், புகழி, மிருகம், சண்டாளன், சங்கராஜாதி, குண்டன், கோளகன், சூத்திரன், வைசியன், சூத்திரியன், பிராமணன் என்ற சர அசராதி மனிஷிய ஜென்மங்களில் தோன்றிப் பின் பகுத்தறிவினையுடைய அம்மனிஷிய ஜென்மங்களில் “மன ஏவமனிஷியானும் காரணம் பந்தமோக்யோ:” என்ற உண்மை வசனப்படி இது தீது இது நன்மை என்பதை உணர்ந்து சந்தருமங்களிலே சென்று சிவபெருமான் திருவருட்கு பாத்திரமாக விளங்கில் சகல பாபத்தினின்றும் பரிசுத்தனாய் நிர்வாண ஆனந்தப் பேரின்பத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்திருப்பான் என்று முடிக்கவே கோர தாசி பின்னும் தூர்வாச மகரிஷியை நோக்கி சுவாமின்! மேற்கூறிய பாபங்களைச் செய்தோர் நாக வாதனையை அனுபவிப்பாதிருக்க அது அதுகளுக்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் சாஸ்திரங்களில் கூறியிருக்குமே அதனையுந் திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனர். அதனைக்கேட்ட மகரிஷியானவர் ஏ கோரதாசி! பிராயச்சித்தம் அளவிறந்தன உண்டு அதுவும் அபுத்தி பூர்வமாய் தெரியாது பாபங்களைச் செய்தார்க்கு அப்பாபங்களைப் போக்கு விக்குமேபன்யி பாபமேது, புண்ணியமேது, சாஸ்திரமேது, சம்நிரதாயமேது, ஜாதிபேதமேது, வருணச்சிரமேது, இன்ன இன்ன வருணத்தார் இன்ன இன்ன ஒழுக்கங்களை உடைத்தாயிருத்தல் வேண்டு என்பது ஏது இவைபோன்ற இன்னுஞ் சில விஷயங்கள் சில பைத்தியகாரர்கள் கூடிக்கட்டி வைத்த கட்டாகும் எனப் பலவாய் வேதாகமதிபுராணங்களையும் அனைகளை உலக நன்மையின் பொருட்டு உண்டாக்கிவைத்த மகா மூர்த்திகளையும் நினைத்து “ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலால் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்” என்ற மறைமொழிக்கு யாராய் கண்டதே காக்கி, கொண்டதே கோலம் என மனதுக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் நடந்து மாபதிதர்களாய் விளங்குவோர் செய்த பாபத்தை எட்டுணையும் போக்கவேமாட்டாது. அவர்கட்கு செய்த பாபத்துத்தக்க நாக வேதனையை அனுபவித்தலே பிராயச்சித்தமாகும். இது சத்தியமென்றுணரக் கடவாய் அது நிற்க அப்பிராயச்சித்தமும் சிவகோத்திரங்களில் பனிரெண்டு வருஷம் வசித்திருந்து செய்தால் பாபவிமோசனமென்றும், அதிலும் இந்த பஞ்சநத கோத்திரத்தில் ஆறு வருஷம் வசித்திருந்து செய்யில் மிக விசேஷமென்றும் மறைமுதலியவை கூறுகின்றபடியால், இதற்கு இணையானஸ்தலம் இம்முவுல

கத்திலு மில்லைபாம். பிராயச்சித்தமென்பது என்னை எனின். கேட்கக்கடவாய். காலே, மத்தியானம், சாயங்காலம், என்ற முக்காலத்திலும் காவேரிஸ்நானஞ் செய்தல், நூற்றெட்டுதரம் விதி பிரதக்ஷணம் செய்தல், சிவ சன்னிதானத்தில் நூற்றெட்டு நமஸ்காரஞ்செய்தல், பிச்சையேற்று ஒரு வேளை உண்ணல், இராப்பகல் சோம்பல் நித்திரையின்மி தினமொன்றுக்கு பதினாயிரம் பஞ்சாஷ்டா மந்திரஞ் செபித்தல், இவை செய்ய சக்தியில்லாதவர்கள் தன் மரணப்பிரயத்தம் இந்தக்ஷேத்தித்தில் வசித்திருத்தல்வேண்டும். இங்ஙனம் செய்வது சூன். அறிந்துகொள்ளக்கடவாயெனக் கூறியருளப் பின்னும் கோர தபசி சுவாமின்! நரகங்களுள் புன்னாகமென்பது மிகக்கொடுமை யுடைய தெனவும், புத்திரப்பே லில்லாதா லாகவருத்தத் தக்க தெனவுங் கூறுகின்றபடியால் அவைகளின் விரிவைக்கொஞ்சர் திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள மகரிஷியானவர் ஏ தப சிரேஷ்டா! புன்னாக நரகமென்பது உருக்கிய தாம்பிர ஜலத்தால் தப்தகாரமாய் கீழுமேலும் சுவாலித்துக் கொண்டு இம்மையிற் புத்திரப் பேறில்லா மாந்தர் தேவவருஷத்தில் நூறு வருஷம் கிடந்து வருந்தும்படியாக வாட்டுந்தன்மையை யுடையது. தெரிந்துகொள்ளக் கடவாயென்ன அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அந்தக்ஷணமே கோர தப்சியானவர் மிகுந்த நடுக்கத்தையும் கிலேசத்தையும் அடைந்து என்னை அடிமையாய்க்கொண்டருளிய குருசுவாமின்! அடியேன் எவ்வித நரகத்தையும் அடையத் தக்க எவ்வித பாபக்கைபுஞ் செய்யாதவனாயினும் இப்புன்னாக நரகத்தைப் போக்கற்கு வலுவான புத்திரப்பேற்றினை மாத்திரம் யடையாதிருக்கின்றேன் ஆகையால் அதற்கோர்வழி கூறி நிவர்த்தித்தருளல்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள தூர்வாச மகரிஷியானவர் அதனைக்கேட்டருளி, கண்மணி! பயப்படாதே அது மிக எளிதிலாகக் கூடியதாகும் என்னை எனின் நீ இதுவரையில் அனுஷ்டித்துவந்த பிரமச்சாரி ஆச்சிரமத்தை விடுத்துகிரகாச்சிரமத்தை அடைந்து இல்லற தருமத்தை வழுவின்மி நடத்தி புத்திரப் பேற்றினை யடையக்கடவாய். உனக்கு நற்குலத்திற் பிறந்த பெண்ணை விவாகஞ்செய்து வைக்கின்றேன் புறப்படுஎன அழைத்துக்கொண்டு வசிஷ்டராச்சிரமத்தை அடைந்து அன்னவரை நேஷ்க்கி ஏ வசிஷ்டமகரிஷி!, உமது தங்கையாகிய சாருலெக்ஷணையை நம் மாணாக்காகிய சிலாத முனிவருக்கு விவாகஞ் செய்து தரல்வேண்டும் என்று கேட்டு அவரனுமதியின்பேரில் உடனே கன்னிகாதான விதிப்படி

விவாகத்தைச் செய்து, முடித்து சதிபுருஷாளிருவரையும் ஆசீர்வதித்து இல்லறம் நடத்தும்படி அனுப்பிவிட்டுத்தான் ஆச்சிரமத்தை அடைந்து ஆனந்தமாயிருந்து கொண்டிருந்தனர். அவ்வனமாகப் பத்தினி சமேதமாய்ச் சென்ற கோரதபசியானவர் இல்லறம் நடாத்திக்கொண்டு வரும்நாளில் அவர் பத்தினியாகிய சாருலெகாணையானவள் குணமேருவாகிய ஓர் புத்திரனைப்பெற அக்குழந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய சடங்குகளை எல்லாம் முறையே செய்து சைலாதி என்ற நாமகரணஞ்சூட்டி சகல சாஸ்திர பாண்டித்திய முடையவனாகச்செய்து வைக்க உடனே அப்புத்திரனுள்ளுள் பஞ்சநக கேஷத்திரம் வந்து ஓர் காலைப் பூய்யில் ஊன்று இரு கரங்களையும் ஆசாயத்தில் தூக்கி சூரியனை இமையாது கோக்கின வண்ணமாய் பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய சிவபெருமானைக் குறித்துக் கபம் செய்வாராயினர் அங்ஙனம் செய்யவே பஞ்சநகி சப்பெருமான் அவர் தபத்திற்கு மகிழ்ந்து பிரத்தியக்ஷமாய் ஏ சிவாதமுனிவன் வர புத்திர சிரேஷ்டா! என்று விளித்தருள, உடனே சைலாதியானவர் எம்பெருமானது திருக்கோலக் காக்கியைக் கண்டு சரீர வசியில்லாதவராய் கண்களில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக சூஷ்டாங்கமாக விழ்ந்து புணர்ந்து எழுந்து உண்மை அன்பருள்ளத் தமர்ந்த இன்பத்திருவருவே! நாயினும் கடையனாகிய அடியேனை ரெகரிக்கருள எழுந்த பரமகாருண்ய மூர்த்தியே! எனப் பலவாறாய்த் தோத்திரம் செய்து இரு கரங்களையும் சிரசின் மேல் குவித்து நின்றுகொண்டிருக்க சிவபெருமான் மிகக் கருணையோடு நோக்கியருளி ஏ சைலாதி! உனது பத்தியின் வலிமைய்க்கு மிகச் சந்தோஷ ஊடர்த்தோம். வேண்டு வரங்களைக் கேட்கக்கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளச் சைலாதியானவர் என்னை ஆண்டருளிய நிக்நிபயங்களுள் மூர்த்தியே! அடியேன் தேவரீருடைய சந்திதானத்தை விட்டு எப்போதும் நீங்காதிருக்கும்படியான வரம் ஒன்றே தந்தருளால் வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்து நிற்க பரம்பொருள் அங்ஙனமே தந்தருளினோம் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவாயென்று உடனே சூரிய புஷ்கரணி, கங்காநதி, சந்திரகிரகணத்தினின்று முண்டாகிய அமிர்தநதி, கௌரியினிடத்தினின்றும் தோன்றிய பாலாறு, நந்திவாய் துறைத்திர்த்தமாகிய ரிஷபநதி, ஆகிய ஐந்தையும் நிமித்து அபிஷேகம் செய்வித்து பூதகணங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாய் விளங்கும் தன்மையையும், தனது சாரூபத்தையும், தன்னையும் அன்னவரையும்

உமையம்மையார் வேறுபாடறிய *ரிஷபத்தின் முகத்தையும், நந்தி கேஸ்வரரென்னும் திருநாமத்தையும் மொத்தினவேத்திரத்தையும் கொடுத்தருளி உடன்கொண்டு சிவபரஞ்சுடர் அந்தர்த்தானமாயினர், மகரிஷிகாள்! சைலாதிக்கு நந்திகேஸ்வரத்திருவுருவம் எம்பெருமான் அளித்தகாலத்து உண்டான நதி ஐந்தாகையால் இந்த கேசுத்திரத்திற்கு பஞ்சநத மென்ற பெயர் வந்தது. அவைகள் எங்குள்ள தென்னில் பின் சொல்லப்போகிற காவேரிநதியில் மறைந்து விட்டனவாகும். தெரிந்துகொள்ளக்கடவீர்களெனச் சூதாமரணிகர் பஞ்சநதப் பெயர் வந்த காரணமுரைத்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து காவேரியின் வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தைக்கூறுவான துடங்கினர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றியது.

10. காவேரியின் வரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்.

முன்னொருகாலத்தில் அகஸ்திய மகரிஷியானவர் தன் மாணாக்கர்களோடு திருவெண்காட்டில் திருக்கோவில் கொண்டருளிய சிவபரஞ்சுடரைத் தெரிசிக்கவேண்டி அவ்விடம் வந்துசேர்ந்து சிவதெரிசனஞ்செய்துகொண்டு சலகாலம் வசித்திருந்தனர். அன்னவர் அங்கு எழிற்கருவியிருப்பதை சமுத்திரராஜன் கேள்வியுற்றுவந்து சேர்ந்து மகரிஷியை சாஷ்டாங்கமாய்வணங்கி சுவாமின்! தங்களுடை தெரிசனையைப்பெறவேண்டுமென்று பலகாலமாய் விளைத்துக் கொண்டிருந்த அடியேன் இன்று கிடைக்கப்பெற்று கிருதார்த்தனாயினேன். தங்களால் எனக்கு ஆகவேண்டியகாரியம் ஒன்றுள்ளது அது என்னெனில், யான் உலகத்திலுள்ள கங்கைமுதலாகிய நதிகளுக்கெல்லாம் நாயகனாயிருந்தும், சிவப்பிரசாதத்தால் கவேர ராஜரிஷிக்கி புத்திரியாய்ப்பிறந்து சையப்பருவதத்தில் வசிக்கும் காவேரியை மனைவியாகப்பெற்றுத் துறையொன்றை அடைந்தவனாகியிருக்கின்றேன் அக்குறை தங்கள்கிருபையால் நீங்கத்தக்கதாகலின் கருணைசெய்தருளல்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனன். அவ்வசனத்தைக் கேட்டதும்போத்பவரானவர் எ சமுத்திரராஜனே! உன்னுடைய கோரிக்கையை பூர்த்திசெய்துவைப்போம் கவலையுறாதே என ஆக்ஞாபித்து தான் பிரயாணமாகி கவேரிஷி ஆச்சிரமம் வந்துசேர, கவேரிஷி

*ரிஷபமுகம்—நந்திகேஸ்வரருக்கு கஸ்வரனால் முதலில் வாரைமுகம் அளிக்கப்பட்டதெனவும் பின்னர் இராவணன் ஸ்ரீ சமயம் அடைக்கண்டு நகைத்தமைபால் அதை நீக்கி ரிஷபமுகம் கொடுக்கப்பட்டதெனவும் ஆன்றோர் கூறுவர்.

யானவா அகஸ்தியமகரிஷியின் வரவை எதிர்கொண்டு முகமனுரை வழங்கி அழைத்துக்கொண்டு பர்னசாலையிடம்சேர்ந்து ஆசனமுதவிய உபசாராதிகளையும் அதிபூஜையும் செய்வித்து ஏ அகஸ்தியமகரிஷி! தங்கள்வரவால் யான் மெத்த சந்தோஷமடைந்தேன். வந்தவிஷயம் என்ன அதைத்தெரிவித் தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, அவ்வசனத்தைக்கேட்ட அகஸ்தியரானவர் கவேரி விஷயநோக்கி ஏ மகரிஷி! நீர் சிவப்பிரசாதமாகிய பெரும்பேற்றினைப்பெற்ற மேன்மையுடையவர், திரிகால வர்த்தமானத்தையும் அறிவீர், அங்ஙனமாக யான்வந்தவிஷயம் தெரிந்திருந்தும் நான் சொல்லக்கேட்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் கேட்கின்றபடியால் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவீர். அது என்னெனில், சமுத்திரங்கட்குத் தலைவனாகிய சமுத்திரராஜன் உமது புத்திரியாகிய காவேரியை மனைவியாகப் பெறவேண்டி என்னை உம்மிடத்துக்கு அனுப்பினான். அக்காரியமாக நானிங்குவந்தனன். ஆனால் பெண்ணை ஒரு நாயகனுக்கு குமிக்கும்விஷயத்தில் விசாரிக்கவேண்டுமென வது மிக உள்ளனவாயினும் நான் சொல்லுகின்ற சம்மந்தத்தைப்பற்றி பேசவேண்டுமெனும், விசாரிக்கவேண்டுமெனும் ஒன்றுமேயில்லை யாதலால் நிச்சயதாம்பூலம் செய்து கல்யாண மகோத்சவத்தை முடித்துவையுமென்று தீர்மானமாய்கூறியருள அதைக்கேட்ட கவேரிஷியானவர் அத்யந்த சந்தோஷமடைந்து ஏ மகரிஷி! தாங்களே வந்தும் கல்யாணத்தை முடிக்கும்படி தீர்மானஞ்செய்தும் சொல்லுகின்றபடியால் என்ன ஆசைபணையிருக்கின்றது புறப்படுவோமென்றுநாத்து தன் புத்திரியை அழைத்துக்கொண்டுபுறப்பட எல்லோருமாய் திருவெண்காட்டை நோக்கிவருவாராயினர். அப்படியாகவரும்போது பஞ்சநதிக்ஷத்திரத்தில் தங்கி பஞ்சநதிஸ்நானஞ் செய்து செம்பொற்சோதிஸ்வரனையும் அறம்வளர்த்த நாயகியானையும் தெரிசனை செய்துகொண்டு அவ்விடம்விட்டுப்புறப்பட காவேரியானவள் அந்தத் தலத்தைவிட மனமில்லாதவளாய்த் தங்கிநிற்க மகரிஷியிருவரும் அதனைநோக்கி குழந்தாய்! ஏன் நிற்கின்றனை புறப்படு என்றுகூறவும் பறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாது பின்னரும் நிக்கவே அதனைநோக்கி இருவரும்வரும்படி கையைப்பிடித்து இயக்க காவேரியானவள் பாடகிவனை மனநிலையுடையவளாய் வாய்விட்டு அழுவாளாயினள். அங்ஙனமாக, அன்னவளது தீனசப்தத்தைக்கேட்டருளிய சிவபெருமான் உடனே அவன்முன் பிரத்தியட்சமாக பெண்மணி! நீன் அழுகின்றாய் உன் எண்ணத்தை தெரிவிக்கக் கட.

வாயென்றிருப்பித்தருள காவேரியானவன் உமாநாயகனது பாத பதாமங்களில் வீழ்ந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து பரமகாருண்ய மூர்த்தியே! அடியேன் என் தந்தையோடும் அகஸ்திய மகரிஷியோடும்வந்து இங்கு உம்முடைய திருவுருவத்தை தெரிசித்தீ உடன் இவ்விடம்விட்டுச்செல்ல மனமில்லாதவளாகயிருக்க அனாதையியானது இருவரும் வரும்படி பலாத்காரம் செய்தபடியால் உன் சரணமே கெதியென வாய்விட்டுக்கதறினேன், ஆகையால் அடியேன் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்காது நதிநுபமாய் தேவரீரைத் தெரிசித்துக்கொண்டிருக்கும்படியாய்க் கிருபைபாலித் தருளவேண்டுமென்று பின்னரும் வணங்கிநிற்க, சிவபெருமான் காவேரியின் பக்திக்கி மிகமகிழ்ந்துவராய் அன்னவனோடுக்கி.குமுந்தாய்! அங்ஙனமே செய்கிக்கிளரோம்பயப்படாதே எனக்கூறியருளி அகஸ்தியர்பால் கிருபாவிக்ஷணயஞ்செய்து ஐ அகஸ்தியா! நீ எல்லாம் உணர்ந்தவனாகியும் “யேநமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்” அய்யாத்கனமே பெண்கட்கு ஆபரணமென்பதை உணராது காவேரியானவன் இவ்விடம்விட்டு வராதூசின்றவுடன் அவன்மனோபாவத்தை அறிந்து அதற்குரிய ரூபங்களைக்கூறிய சமாதானத்துடன் அழைத்துக்கொண்டு செல்லாது பலாசுகாரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனை அது நீ கோரியகாரியத்தை முடித்து விடவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு போலும் பரவாயில்லை உன் எண்ணத்தையும் பூர்த்திசெய்விக்கின்றோம் கொஞ்சம்பொருத்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்து பின்னரும் காவேரியைநோக்கியருளி ஏ பெண்மணி! உலகில் ஒருவருக்கு பெண்பிறந்துவிட்டால் அது மிகுந்த துக்கத்துக்கு ஏதுவானகாரியமாகும். அத்தூக்கம் அப்பெண்ணை ஒருவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கும்வரையில் நீங்கவேமாட்டாது. ஆகையால் விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டியது பிதாவின் கடமையாகும். நீயும் யௌவனபருவத்தையடைந்து “பந்தாநாக்ஷிதி கேளமாரே” நாயகனால் ரெக்ஷிக்கப்படுவது யௌவனபருவம் என்ற உண்மைவசனப்படி புருஷனால் பாதுகாக்குந்தன்மையை அடைந்துவிட்டாய். ஆகையால் உனக்குள்ள நூற்றொருகலைகளில் ஒருகலையுடன் அகஸ்தியரோடுசென்று சமுத்திர ராஜனை மணம்புணர்ந்து வாழ்வதுடன், நூறுகலையோடு நதிநுபமாய் இந்தக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து உன்னிடத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வோர்பாபத்தைப் போக்குவிக்குந் தன்மையோடு விளங்கிக்கொண்டிருக்கக்கடவாய் என்று ஆக்ஞாபித்து அகஸ்தியருக்கும் அழைத்துக் கொண்டுபோகும்படி விடைகொடுத்தருள இருவரும் சிவர்களை

யைப்பெற்றுக்கொண்டு கவேரராஜ ரிஷியுடன் திருவெண்காட்டி-
 னிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆங்கு வந்து சேரவே, அவர்கள்
 வந்த சங்கதியை சமுத்திர ராஜன் அறிந்து அவ்விடம் தானும்
 வந்து சேர்ந்து நல்ல சப முகூர்த்தத்தில் காவேரியை மணம்புரிந்து
 சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க கவேர ரிஷியானவர் தனது இருப்-
 பிடமாகிய சையபர்வதத்தை அடைந்தனர். உடனே சமுத்திர
 ராஜன் அகஸ்தியரை வணங்கி சுவாமிகாள் ! தங்கள் அனுக்கிரகத்-
 தால் என்னிச்சை நிறைவேறியது, அடியேனுடைய வேண்டுகோளுக்-
 கிணங்கி சையபர்வதத்துக்குச் சென்ற தாங்கள் இத்துணைக்காலந்-
 தாழ்த்ததற்கு காரணம் யாதோ அதை அடியேன் தெரிந்துகொள்-
 ளுமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள
 அகஸ்தியரானவர் அங்ஙனம் வினவிய சமுத்திரராஜனை நோக்கி
 நடந்த சங்கதியாவற்றையும் கூறினவராய் காவேரியானவள் பஞ்ச-
 நதக்ஷேத்திரத்தில் நூறு கலைகளுடன் தங்கி ஒரு கலையோடு இவ்-
 விடம் வந்து சேர்ந்த சங்கதியைத் திருவாய்மலர்ந்தருள அதைக்
 கேட்டவுடனே சமுத்திரராஜன் காவேரியை மணம்புணர்ந்ததின-
 லாகிய சந்தோஷத்தினின்று நீங்கினவனாய் பின்னரும் வணங்கி
 சுவாமின் ! பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கும் காவேரியுடன் வாழ்-
 வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றேன் ஆகையால் அது
 கைகூடமாறு கிருபை பாலித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்-
 துக்கொள்ள அதனைக் கேட்ட அகஸ்தியரானவர் அங்ஙனமே செய்-
 யக்கடவா என்று விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு தானும் ஆசிர-
 மத்தை நோக்கிசென்றனர். சமுத்திரராஜனும் அவ்விடம் விட்டு
 நீங்கி பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் வந்து சேர்ந்து சிவபெருமான் அனுக்-
 கிரகத்தால் ஆங்குள்ள காவேரியுடன் கலந்து எம்பெருமானுடைய
 ஆலயத்திற்கு வாய்வு மூலையில் தடாக ரூபமாம் வாழ்ந்துகொண்டி-
 ருக்கின்றனன். ஏ மகரிஷிகாள் ! கவேரராஜ ரிஷிபுத்திரியாதலால்
 காவேரி என்ற நாமம்வந்ததோடு திருவையாற்றில் நூறு கலைக-
 ளோடும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றபடியால் ஆங்கு ஸ்நானஞ்
 செய்பவர்கள் மோக்ஷானந்தத்தைப் பெற்றுவாழ்வர். அறிந்து
 கொள்ளக் கடவீர்களென காவேரியின் வரலாறுரைத்த சரித்திர-
 ரத்தை பூர்த்தி செய்து சிவதாசப்பிராமணன் முத்தி அடைந்த
 சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

பத்தாவது அக்தியாயம் முற்றிற்று.

மக-வது சிவதாசப்பிராமணன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

முன்னொரு காலத்தில் மகாயோகியாகிய சிவதாசனென்ற பிராமணோத்தமர் அனைக தீர்த்தயாத்திரை செய்ததோடு ஆங்காங்குள்ள சிவசேகத்திரங்களையும் தெரிசித்துக்கொண்டு கடாசியாய் ஜீவன் முத்தி சேகத்திரமாகிய திருவையாற்றை அடைந்து காவேரி ஸ்நானம் செய்து, விபூதி ருத்திராக்ஷம் அணிந்து நித்திய கருமானுஷ்டபாஷங்களை முடித்துக்கொண்டவராய் சிவாலயத்தினுட்கொண்டு சிவதரிசனஞ்செய்துகொண்டு ஐந்துவருஷகாலம் ஜெப்பியேச்சரமண்பபத்திலிருந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரஜெபம் செய்துவந்தனர். அங்ஙனம் சிசுமூலநாளில் ஓர்நாள் காசியிலிருந்து மாணம் அடையில் முத்திசித்திக்குமென்று சிவதாமங்கன் கூறுகின்றபடியால் இவ்விடம்விட்டு ஆங்குசெல்வதுதான் விசேஷமென்ற தோற்றம் உண்டாக உடனே காசிக்குப் போகவேண்டுமென்று புறப்பட்டு விரைமலைக்குச் சமீபமாப்ச்செல்லும்போது ஆங்குவசித்துக்கொண்டிருந்த ஓர் ஏரண்டபகவியானது அன்னவரை எடுத்து விழுங்கவே அதை சகிக்காதவராய் பிராமணோத்தமரானவர் சிவபரஞ்சடரை மனதிலேநினைத்துப் பலவாறாக ஸ்லோகத்திரஞ்செய்யவே, அடியார்க்கெளியன் யானென்று உலகமயிப்ச்செய்து எங்கும் விபாபகமாய் விளங்கு சிவபெருமான் அவர்கோத்திரத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய் ஓர் அரசன்போல் வேடம்பூண்டு அவ்வாறாடராய் திருக்கரத்திற் குந்தாயுதத்துடன் அவ்விடத்திற்கேன்றி வ பிராமணோத்தமா! பயப்படாதே இதோ உன்னைவிழுங்கும் பகலியை சம்மாரஞ்செய்து காப்பாத்துகின்றேனென்று அவ்வாயுதத்தால் பகலியை இரண்டுதுண்டாக்கிப்பூமியில் வீழ்த்தினர். அங்ஙனஞ்செய்யவே பிராமணோத்தமர் பகலிவாயினின்றும் நீங்கி மூற்சாக்கிரந்தனாய் பூமியில்வீழ்ந்து சற்றுநேரஞ்சென்று சோபம்நீங்கி எழுந்தவராய் சமீபத்தில்கின்ற அரசனாகிய பரமசிவனைப்பார்த்து ஏராஜன்! ஆபத்துக்காலத்தில் உயிர்த்துணைவன்போன்று வந்து எனக்கு ஜீவதானஞ்செய்தனை. அதற்கு பிரதி உபகாரமாய் சக்கிரவர்த்தி திருமகனாகிய உனக்கு மிக எளிய பிராமணனாகிய யான் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லையாயினும் என்னுடைய பூர்ண ஆசீர்வாதமே அளிக்கக்கூகது ஆகுமென்று மிகுந்த விகவாசத்துடன் ஆசீர்வாதஞ் செய்து பிஷ்னரும் ஏராஜன்! நீ எந்த தேசாதிபதி அதுனையானடிய அன்புடன் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வினவிப் பார்க்கவே

எம்பெருமான் ராஜ உருவத்தினின்றும் நீங்கி காளகண்டம், திரி நேத்திரம், சடாமகுடம் முதலிய அருட்டிருமேனியோடு உமையம்மை வாமபாகத்தில் விளங்க ரிஷபாருடராய் காகுலிதந்தருளி ஏ சிவதாசனே! ஆபத்துக்காலத்தில் நம்மை நினைத்தமையால் உன்னை ரெகிக்கும் பொருட்டு அரசகோலத்துடன் றென்றி காப்பாற்றி யருளினோம், இப்போது நீ பெங்கு செல்கின்றாய் அதனைக் கூறக் கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளப் பிராமணோத்தமர் சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து இருகரங்களையும் சிரசின்மேல் குவித்தவராய் கண்களிலானந்த நீர் பெருகப்பலவாறுகத் தோத்திரஞ் செய்து என்னப்பனே! அடியேனைக் காக்கும்பொருட்டு அரசகோலங்கொள்ளவங்கு கற்றனையே, அதுவும் ஓர் திருவிளையாட்டுப்போலும். உன்னளவை வேதாகமாதிகளையும் அறியாது மயங்கு மென்னில் கிஞ்சிக்குணாகிய யான் சொல்லக் கிடந்ததொன்று மில்லையாகும். அதுநிற்க அடியேன் பஞ்சநதிக்ஷேத்திரத்தில் வசித்திருந்து இப்போது மாணத்தால் முத்தியைத்தரத்தக்க காசியில் வசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஆங்கு செல்கின்றேன் என்று கூறி நின்றனார். அவ்வாறு கூறவே சிவபெருமான் அதனைக் கேட்டருளி ஏ சிவதாசனே! மண்ணுலகத்தில் சிவஸ்தலங்களெவற்றிற்கும்மேலானதாய் ஒப்புமை அற்றதாய் ஆங்கு வசிப்பவர்களது மாணந்தத்தில் நாம் எழுந்தருளி தாரகமந்திரோபதேசஞ்செய்து முத்தியைத்தரத்தக்கதாயும்கிளங்கும் அத்தலத்தின் மகிமையை உணராதவிடத்துவந்தமை யால் இவ்விதமானமாணபத்து உனக்கு நேர்ந்தது. அப்பஞ்சநதிக்ஷேத்திரம் ஜெனனத்தாலும், மாணத்தாலும், நினைத்ததினாலும், தெரிசித்ததினாலும், வாசம் செய்வதினாலும், மாபாதகங்களை எல்லாம் போக்கி முத்தியை அளிக்கத்தக்கதாகும். அதன் பெருமையை எடுத்துக்கூறப்புகில் மிக விரியும் ஆகையால் நீ இப்போதே ஆங்கு செல்லக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி இத்தடாகத்தில் மூழ்குபெயன ஆக்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். அங்ஙனமாக பிராமணோத்தமர் உடனே சிவக்ஞாபிப்படி தடாகத்தில் மூழ்கி திருவையாற்றில் காவேரியின் மத்தியில் எழுந்து பார்க்க எம்பெருமானாகிய கருணையங் கடல் அவ்விடத்து ரிஷபாருடராய் காகுலிதந்தருளி ஏ சிவதாசா! காசியும் இணையாகாத இத்தலத்தில் உன் மாண பரியந்தம் வசித்து முடிவில் நமது சாயுச்சியம் பெற்று வாழ்க்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். பிராமணோத்தமரும் நீண்டகாலம் அவ்விடத்து வசித்து மா

ணர்த்தத்தில் சிவபரஞ்சடரின் சரணாவந்த நீழலை அடைந்து வாழ்ந்
தனர். ஏ ரீஷிபுங்கவர்காள்! சிவபெருமான் திருவருட்டிறத்தை
நன்கு உண்டாக்கடவீர்கள். என்று சிவதாசப் பிராமணன் முத்தி
அடைந்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து துர்த்தமன் முத்தியடைந்த
சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மீஉ-வது துர்த்தமன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள்! கேட்கக் கடவீர்கள். முன்னொரு
காலத்தில் பிராமண குலத்தில் தோன்றி சிறு பருவத்திலேயே நாய்
கந்தையருடைய அனுமதிக்குள் அடங்காது மூர்க்கனாய் வளர்ந்து
வந்து யௌவன பருவம் வந்த உடனே தன் மனதுக்குத் தோன்
றியவாறு நடக்க ஆரம்பித்து பஞ்சமாபாதகத்துக்கு ஓர் நிலைக்கள
மாய்க் கெட்ட வழியாலும் திருட்டுத்தொழிலாலும் பொருள் சம்பா
தித்து மானவெக்கமென்பதின்றி முறை கடந்து நீசஸ்திரீயே
ஆயினும் குல ஒழுக்கத்துக்கு மிக இழிவான காரியமாச்சே என்ப
தை மனதில் எட்டுணையும் எண்ணாதவனாய் காலவேறுபாட்டை
யும் நோக்காது புணர்ந்தும், ஆகாரம் இன்ன இடத்தில்தான் உண்
ணல்வேண்டும், நம் குலத்துக்குரிய ஆகாரம் எதுவோ அதைத்
தான் உண்ணல் வேண்டுமென்ற முறையை கடந்து இழிந்த வருண
த்தவர்கள் கிரகங்களில் மதுமாம்ச முதலிய ஆகாரங்களை உண்டும்
கையில் கொலைக்குரிய ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு பார்ப்பவர்
கள் இவன் மகா வேத வித்துப்போலிருக்கின்றது எனக் கூறுமாறு
பரம சாதுக்கள் போன்ற வேடம் தரித்து பிறர் பொருளை வஞ்சனை
யால் சுவர்ந்தும், இன்னும் அளவிறந்த கெட்ட காரியங்களைச்
செய்துகொண்டு வந்த துர்த்தமன் என்ற ஓர் பிராமணனிருந்தான்.
அன்னவன் ஓர் நாள் அளவிறந்த பிராமணோத்தமர்கள் கூட்டம்
கூட்டமாய் சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு மார்க்கத்தில்
செல்லுவதை நோக்கி அவர்களிடத்தே உள்ள பொருளைக் கவர
வேண்டுமென்ற ஏண்ணங்கொண்டவனாய் தானும் பரம வைதீகன்
போன்ற வேடம் பூண்டு அவர்களுடன் கலந்து சுவாமிகாள்! சர்வ
காருண்ய மூர்த்தியாகிய உமாநாயகன் உலகத்தவர் கண்டு தெரி
சித்துக் கடைத்தேருமாறு பல திருவுருவத்தைக் கெண்டெழுந்த
ருளினை 'மீபாலக் காணப்படுகின்ற தாங்களனைவரும் எங்கு செல்கின்

நீர்கள். அதனை அடியேன் தெரிந்துகொள்ளக் தெரிவித்தருளல் வேண்டுமென்று சாஷ்டாங்கமாய் விழ்ந்து பணிந்து மிக பயபக்தியுடையான் போல நின்றுகொண்டிருந்தனன். அதனைக் கேட்ட பிராமணோத்தமர்கள் யாவரும் தளக்கமற்ற மனதையுடையவர்கள் ஆதலின் பாம அயோக்கிய சிகாமணியாகிய அன்னவனை நோக்கி ஏ பிராமணோத்தமா! மேலான உனது பிராமணீகத்தன்மையையும் இனிய *வசனங்களையும் கேட்டு மெத்த சந்தோஷம் அடைந்தோம். இப்போது நாங்கள் யாவரும் பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில் துலாமாதம் முழுமையும் இருநது காவேரி ஸ்நானம் செய்யில் அது மானிட ஜென்மத்திற்கு இன்றியமையாப் பெரும் பெற்றென வேதாகமாதிகள் *விதித்திருக்கின்றபடியால் அவவுத்தமோத்தம காரியத்தைச் செய்தற்பொருட்டு ஆங்கு செல்கின்றோம், எங்களை வினவிய நீ யாவன் என்கு செல்கின்றாய் அதனை ஒருவாறு சொல்லக்கடவாபென்று கேட்டனர். அவ்வாறு அவர்கள் வினவவே துர்த்தமனுவன் பின்னரும் அவர்களை வணங்கி பிராமணோத்தமர்களா! என் வர்த்தமானத்தை ஏன் கேட்கின்றீர்கள் நானோ தாய் தந்தை முதலிய ஒருவரும் இல்லாத அனாதையாய் மிகுந்த துக்கத்துடன் அநேக தேச சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டு வருகின்றேன். அங்ஙனமாக வருஞ் சமயத்தில் மகாயோகி ஒருவர் என்னைப்பார்த்து ஏ பிராமண! நீ மிகுந்த கிலேசமுடையவனாகக் காணப்படுகின்றாய் அது நிவர்த்தியாதற் பொருட்டு நான் ஒரு மந்திரோபதேசஞ் செய்கின்றேன் அதனைப்பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநத சேஷத்திரஞ்சேர்ந்து காவேரிஸ்நானஞ்செய்து ஆங்கிருந்து ஜெபிப்பாயாகில் துக்க நிவர்த்தியாவதோடு ஜெப சித்தியுமாகி நல்ல கதியையும் அடைவாயெனக் கூறி ஸ்ரீ பஞ்சாகூடர மந்திரோபதேசஞ் செய்தருளினர். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநதசேஷத்திரம் செல்கின்றேனென்று மெய் யென்பது அனுவாசு மில்லாத பொய்யைக் கூறி நடித்து நிற்க, பிராமணோத்தமர்கள் அதனை உண்மைபெனக் கொண்டு தங்களோடு அழைத்துக்கொண்டு திருவையாற்றினிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்ஙனமாக யாவரும் வந்து சேர்ந்து எல்லோரும் வசித்தற்கேதுவாகிய ஓர் இடமாய்த் தி அந்நி அன்றிரவு தங்கியிருந்து உதயத்தில் துலாமாத ஸ்நான ஆரம்பமாகையால் யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்யப் போகப்பெற்றபின் தங்களுடைய சூமான் முதலிய யாவற்றையும் பாதுகாத்தற்கு யாவிரிஞ்சலிந்தென்று யோஜனை செய்துகொண்டிருக்க அதனைப் பந்

காத்திருநாளைய துர்த்தன் அறிந்து இது தான் சமயம் நம் எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்வதற்கெனத் தீர்மானித்து யோஜனை செய்துகொண்டிருக்கின்ற அன்னவர்களை நோக்கி சுவாமிகளா! எதற்காக யோஜனை செய்தல்வேண்டும் அடியேன் இங்கு தங்களுடைய பொருளை யெல்லாம் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்து தாங்கள் பாவரும் ஸ்ரீராமனா செய்து வந்தவுடன் செல்கின்றேன். ஆதலால் கொஞ்சமும் கவலையில்லாது காலைநிசிச் சென்று ஸ்ரீராமனா செய்து வாருங்கள் என்று யிசு வணக்கத்துடன் தெரிவிக்க அவர்கள் பாவாற்றி மெத்த சந்தேகத்தோடு தான் அந்தக் கெட்டுக்கொண்டிருப்பவன் பருவமுடைய ஒரு பொண்ணை விட்டுநெருவன் நான் இவனைப்பாதுகாக்கின்றேன் கவலைவேண்டாம் மெத்ததுசெல்ல அதை நம்பிச்செல்கின்றவர்களேபோல) எய்திக்கொண்ட வன் ஸ்ரீராமனாய்ச் சென்று விட்டார்கள். அங்ஙனம் செல்லவே துர்த்தமன் உடனே அவர்கள் பொருள்பாசாவாய் எடுத்து ஓர் ஸ்தலையையாக் கட்டிக் கொண்டு தான் வந்த வழியை நோக்கிச் செல்ல ராஜ சேவகர்களே இவன் செல்கின்ற தன்மையை நோக்கித் திருட்டுமனம் அனுமானங்கொண்டு பின் துடர்ந்து செல்ல அக்கிரமமிற்க துர்த்தமனாவன் அவர்களிடத்தில் அகப்பட்டது ஒடிப்போகவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய் காலைநிசியில் வானிற்செய்துகொண்டிருக்கின்ற கூட்டத்துட் பிரவேசித்து தானும் ஸ்ரீராமனாய்செய்யவே சேவகர்கள் தாங்கள் கொண்ட அனுமானத்துக்குத் தக்கவாறு இவன் மறைந்ததைக்கண்டு திருட்டுமனம் எனத் தீர்மானித்தவர்களாய் ஸ்ரீராமனா செய்துகொண்டிருந்தவனைப் பிடித்துக் கரையில் கொண்டு வந்து டரிசோதனை செய்ய பொன் முடிப்பு முதலிய வஸ்துக்களிருப்பதைக்கண்டு மடலோடு மடல் இருக்கிக்கட்டி தங்கள் அரசன் முன்பாகக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அங்ஙனம் விடவே அரசனாவன் சேவகர்கள் கூறியவாறு இவன் திருடந்தானா என்பதை விசாரித்து அறிந்து திருடந்தான் என்பதாய் தீர்மானித்தவனாய் பிராமணன் என்ற அபிமானத்தால் அகலி-நத்தியுள்ள பெண் முடிப்பு முதலியவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவனை விரட்டிவிடும்படி சேவகர்களுக்கு ஆக்குமிக்க அவர்களும் அரசனானபின்படி செய்பவெ துர்த்தமனாவன் திருவையாற்றைவிட்டு ஒடிப்போய்விட்டான். இங்கு இவ்விராக ஸ்ரீராமன்மிகுச் சென்ற பிராமணத்தை மக்கள் பாவரும் வந்து சேர்ந்து இந்த அபேகையினையும் தங்கள் ஸ்தலமுதலியவைகளையும் காணாமல் பித்த கிழிசமுடையவர்க

ளாய் அரகனிடம் வந்து முறையிட அரசன் அகணைத் தெரிந்து
அவர்களுடைய பொன்முடிப்பு முகலிய யாவற்றையும் கொடுத்து
நடந்த சங்கதிகளையும் கூழி விடுக்கவே பிராமணோத்தமர்கள் அவ்
வரசனை ஆசிரித்தித்து தங்கள் திரவியங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட
வர்களாய் கிரகத்தினிடம் வந்து தங்கள் இஷ்டப்படி சந்தோஷமாய்
வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நிஷிபுங்கவர்காள்! கேட்கக் கட
வீரர்கள். இவை நிற்க திருவையாற்றை விட்டகன்ற தூர்த்தமனான்
வன் அளவிறந்த தேரங்கலில் சென்றும் துன்மார்க்கத்தை அணு
வளவேனும் விடாதுவரும் சிவனம் செய்தவாற்றும் கடைபிடியாய் மாண
மடைய எமபடாள் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு தங்கள் உலகம்
செல்லவே கைலையர்கிரகமொடிய பெருஞ்சுடர் நந்திகேஸ்வரரை
விளித்து ஏ நந்தி! எமபடாளால் பிடிக்கப்பட்டு அவர்கள் உலகம்
செல்கின்ற தூர்த்தமன் மாயபிராய் ஓர் காலத்துப் பயத்தால் காவே
ரியில் முழுகினவனுடைய, துலாமாகப் பிராதக் காலத்தில் அது
கிடைக்கப்படியால் சகல பாபத்தினின்றும் நீங்கி நம் சிவலோகத்தில்
வசிக்குப்படியான தன்மையை அடைந்துவிட்டனன். ஆகையால்
நீ சென்று அவர்களிடத்தினின்றும் அவனை விடுத்து இங்கு கொண்
டுவரக் கடவாபென்று அக்ஞாபித்தருள நந்திகேஸ்வரர் அவ்வாக்
னொலிப்படி சென்று தூர்த்தமனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து நஸ்
வரசந்நிதானத்தில் விடவே சிவபெருமான் அன்னவனுக்கு கணதி
பத்தியம் கொடுத்து தன் உலகத்தில் வைத்தருளினர். இகனை அறி
ந்த எமதம்மனான் உடனே சிவ சந்நிதானத்தில் வந்து எம்பெரு
நானே! டிபாதுகனாகிய தூர்த்தமன் சிவலோகத்தில் வசித்தற்கான
பெரும்பேற்றை அடைந்த காரணம் அடியேன் தெரிந்துகொள்ளு
மாறு திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து அஞ்
சலியஸ்தனாய் நிற்க உபாநாயகன் அங்ஙனம் வினவிய எமதர்மனை
நோக்கி ஏ தண்டதரா! காவேரி காலத்தில் பட்ட காற்று மாயாத
கன் மீதப்படினார் அவனைப் பாவத்தினின்றும் விடுத்து முத்தியை
அளிக்குமென்றில் மாயுண்ணிய தினமாகிய துலாமாகப் பிராதக்
காலத்தில் அதில் படிந்து ஸ்நானம் செய்த தூர்த்தமன் பெறும்
பேற்றைக் கூறவும் வேண்டுமே இகனை அறிந்து நடந்துகொள்ளக்
கடவாய் உன் உலகம் செல்லென அக்ஞாபித்தருள எமதருமன்
பரம்பொருளின் பாதபதுமங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து விடைபெற்
றுக்கொண்டுவருப் தன் உலகம் செருகனன் மகரிஷிகாள்! காவே
ரியின் மகிமை என்னொரு நாவினால் சொல்லும் திறத்தகா அறிந்தி

மகாளன் கடவியாகனென துர்த்தமன் சரித்திரத்தை பூர்த்திசெய்து
துஷ்ப்ரிசக்ஞப் பிராமணன் முத்தியடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறு
வான் புகுந்தனர்.

யௌ-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யௌ-வது துஷ்ப்ரிசக்ஞன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

கைமீசாரணபவாசிகாள் நெட்ககக்கடவீர்கள். பூர்வத்தில்
மண்ணுலகத்துக்கா நெலங்களென உலகமதித்தபு பூரிக்கத்தக்க
பிராமண குலத்திற் பிறந்து, அக்குல ஒழுக்கங்களைவிட்டு, மாதா
பிதா, குரு பர்துக்கன் முதலிபமேளமையுடையாரின் சொல்வழி
நடவாது மகா துன்மார்க்கச் செய்கைகளை நெக்கெண்டவனாய்
துஷ்ப்ரிசக்ஞன் என்னும் நாமத்தைபுறையவோர் பிராமணனிருந்
தான். அன்னவன் தன் மனைவிபை விலக்கிவிட்டு ஓர் இழிந்த
குலத்திற் பிறந்தாளாகிய வலைச்சியை வைப்பாட்டியாகக்கொண்டு
அவள் விட்டிலேயே போஜன முதனியவைகளும் உண்டு மது மாம்ச
பகூண ஆகாரியாய் உலகத்தவர் நிர்நிக்குந் தன்மையோடு காலங்
கழித்துவருஞ் சமயத்தில் ஓர் நாய் பஞ்சுநீத சேஷத்தொழுவில் செம்
பொற்சோழிஸ்வரூடைய சைந்திரோதரவம் நடப்பதைப் பார்க்க
அளவிற்கு ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் சிவஞாமகம்பித்தனஞ்
செய்துகொண்டு செல்வதைப் பார்த்து தானும் "சாமிபுனைப்பிரியே
வென்னவரைத்துப் பின்னசன்ற மின்னாடன்னோ கோர்சித். தோமிவா
நின் மாற்றந்திரம்பியதேதேன்றென்னி நொருப்பாய்த்தந்த, சாமியை
நான் பிரிபெனென்றென்றதல்லலாஸனையக் கசாய்யானால், பூமியிலுன்
மாத்தென்ன விலையென்ன விடைமென்ன புசல்வாமென்றான்" (ஓர்
பாலியனானவன் மிருத்த திவன்பமுடையானும் இருக்குஞ் சமயத்தில்
காமியிசுதியால் ஓர் வைப்பாட்டியை வைத்துக்கொள்ள அன்னவன்
அவனிடத்தே உள்ள பொருளைக் கவர வேண்டி ஆசையாக உடை
பான்போன்று நடித்து என்காமி உன்னை எக்காலத்தும் பிரிபெனெ
னக் கூறு அவனிடத்திலுள்ள பொருள் யாவந் தன் வசமானவு
டனே அவனைத் தன் விட்டுக்கு வாரநிஞ்சும்படியான மார்க்கங்க
ளைச் செய்து பிறித்துவிடவே அன்னவன் தன் தாய் தந்தை மிக
வருந்திச் சுமபாதித்த பொருள் யோனதுக்குந் துக்கமடையாது
அவன் பிறிந்த விஷயத்தில் மிருத்த துக்கமுடையானும் ஏ பென்

மணி! நீ சாமியுனைப் பிறியேன் என்று கூறிய உன் சூழ்நாடில்லாத
வழர்த்தையை மறந்து இங்ஙனமானதென்னென்று வினவ அன்ன
வன் சமீபெனத் தீர்வியத்துக்கு ஓர் நாமமுள்ளதை யீயறிந்திலாய்
போலும், நான் ஆச்சேவெய்ததை எப்போதும் னிட்டுப் பிறியமாட்
டேனென்று சொன்னதேயல்லாது உணையல்ல நீ அந்த தீரவியம்
நான்தான் எனக் கூறுவாயாகில் மாத்து, இடை, வீலை, முதலியவை
கள் தீர்வியத்துக்கு உள்ளது போன்று உணக்கிருக்கின்றதா யென்று
கூறும் தன்மையுடையாகில் ஒருத்தியாகிய) தன்வைப்பாட்டியுடன்
திருவையாற்றத்து வந்து சேர்ந்து அன்று தினம் எம்பெருமானு
டைய மனோகாச்சலமானதால் மதுரூராய் உமையம்மையார் சமேத
மாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபரஞ் சுடரைக் தெரிசித்து அன்றி
மவு பல ஜனங்கள் படுந்து நித்திரை செய்யும் வீதியில் தானும் வைப்
பாட்டியுடன் படுந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தனர். அங்ங
னம் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அநேகந் திருடர்
கள் கூட்டமாக அழகுபாணிசாயம் அங்கு வந்து சேர்ந்து நித்திரை
செய்துகொண்டிருக்கும் ஜனங்களைக்கொன்று பொருள்களைக் கவர்
ந்த சமயத்தில் துஷ்ணர்களுளும் அவன் வைப்பாட்டியாகிய வலைச்சி
யும் அன்னவர்களால் வெட்டுண்டு மரணத்தையடைபவே இருவரும்
சிவலோகஞ் சேர்ந்து அனந்தமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர்.
நிஷி கிரேஷ்டர்காவ! தன்னை ஸ்பரிசித்தவஸ்து எதுவாயினும் அதை
தன்மாயமான பொன்னாக்குவது ஸ்பரிசுபேதி என்னும் சிலைக்குள்
ளது போன்று பஞ்சகந்தத்தில் வசித்து எமமையடிமைகொண்டரு
ளிய சிவபரஞ் சுடரைக் தெரிசிப்பவர்கள் எத்தனை பாதகமுடைய
ராயினும் அவையாவும் அனலிடைப்பட்ட பஞ்சபோல் நசித்து சிவ
மார்தன்மை பெற்றய்வது சத்தியாராம் நன்குணரக்கடவீர்களை
ணக்குகபுராணிகர் துஷ்ணர்களுள் சரித்திரத்தை பூர்த்திசெய்து பாபி
கள் ஜென்மமடைகின்ற சரித்திரத்தைக் கூறுவான் ஆரம்பித்தனா.

யுக-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யச-வது பாபஞ்செய்தவர் ஜென்மம் அடையும்
வரலாறு உரைக்க அத்தியாயம்,

அனவத்தியா தேவியானவள் நாதசன்மாவாகிய தன்னுபகளை
வணங்கி ஏசுவாயின்! உலகத்திலுள்ள ஜீவர்கள் செய்த பாபத்து
களுத் தக்கவாறு நாகவேதனையையனுபவித்தாலும் அதன் சேஷத்

தால் பூமியில் வந்து அளவிறந்த ஜென்மங்களை அடைகின்றார்கள் என்றிருக்கிறேன். அங்ஙனம் என்ன என்ன பாபம் செய்தவர்கள் என்ன என்ன ஜென்மத்தை அடைகின்றார்கள் அதனை அடியேன் தெரிந்து கொள்ளுமாறு ஒருவாறு தெரிவித்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள நாதசுஸ்மாவானவர் அதனைக் கேட்டு என்னன்பிறகுறியாய்! கூறுகின்றேன் கேட்கக்கடவாய், பிரம்மகத்தி செய்தவன், கழுதை, பன்றி, ஸ்டைட, கஜம், பகலி, மான், நாய் முதலிய ஜென்மங்களை அடைவதோடு புல்லுண்ணும் சண்டாளனாகவும், ஆச்சாரியன் மனையாளைப் புணர்ந்தவன், பலத்தை உண்ணும் பன்றி, கரி, காகம், சுழைதயாகப் பிறப்பதோடு, மனிஷிய ஜென்மத்தையும் அடைந்து திருடனாகவும், கீட்டுடித்தவன், கோட்டான், எலும்பு, ஈ, கொசு, மூட்டைப்பூச்சியாகவும் பிறந்து மனிஷிய ஜென்மத்தில் பிணம் சுடும் வெட்டியானாகவும், சுவர்ணத்தைத் திருடினவனும், அவனுடன் சினிகித்தவனும், எலி, குரங்கு, தவளை, ஆமை, புழு, புறா, அன்னம், கொக்கு, எருமைபாகவும் பிறப்பதோடு, மானிட ஜென்மத்தில் நிசனாகவும் ஒருவர் சொத்தை அபகரித்தவன், பிரம ஸ்கூசனாகவும், தாவியங்களைத் திருடினவன் பெருச்சாளியாகவும், தண்ணீர் திருடினவன் நீர்க்காகமாகவும், நெய் திருடினவன் கல், மண் முதலிய தாமிரமாகவும், விரியாகவும், காய்சுய் திருடினவன் மயிலாகவும், வாழை பலா நாரத்தை கெங்காய் திருடினவன் சிறு குருவியாகவும், மாம்சம் திருடினவன் கழுடாகவும், எண்ணெய் திருடினவன் கழுதைபாகவும், பட்டு வஸ்திரம் திருடினவன் சிச்சிவியாகவும், வெண்பட்டுத் திருடினவன் தவளையாகவும், புஷ்பத்தைத் திருடினவன் குரங்காகவும், விரியும் பயிரைத் திருடினவன் ஊர்க் குருவியாகவும், வைக்கோல் புல் திருடினவன் புல்லட்டையாகவும், பாய் கட்டில் தலைமனை வாகனம் பல்லக்கு இவைகளைத் திருடினவன் ஓட்டகமாகவும், தேவாலய அதிகாரத்தை வகித்து நஷ்டம் விளைத்தவன் பிசாசாகவும், விபத்தி ருத்தியாகவும் எஸ்திரம் இவைகளைத் திருடினவன் பெருவியாதி உடையவனாகவும், பொய் சொன்னவன் மழைக்காலத் தவளையாகவும், தாய் தந்தை தமையன் குரு வேதியர் சிவபக்தர் சந்திரபாகுரிபன் சந்திரன் நவக்கிரகம் மற்ற தேவர்கள் திரிமூர்த்திகள் இவர்களையும், வேதாகமாதிரி புராணங்கள் யாகம் இவைகளையும் சித்தித்தவன் தேவர் பாம்பு நடடுவக்கானியாகவும், ஒருவருக்குக் கொடுத்த தானத்தை, கொடுக்கவொட்டாது செய்பவனும், அடியார்க்கு அன்னமிடாதவனும், உண்ண ஆகாரமின்றி வளாக்

தும் தரித்திரனாகவும், ஒருவருக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கின்றேன் என்று பின் கொடாதவன் தூர்நாற்றமுள்ள மூக்கை உடையவனாகவும், வேதத்தில் கூறியுள்ள விதியை விட்டு விலக்கை அனுசரிப்பவன் முள் நிறைந்த செடியாகவும், கேவாலயம் சாவடி குளம் கிணறு இவைகளைக் கெடுத்தவனும், சிலப்பம் பழகல், சரீரத்திலுள்ள அழுக்கை சாதாரண காலத்தில் தேய்த்துருட்டல், காலமல்லாத காலத்தில் புணர்்தல், எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்தல், நித்திரா செய்தல், கூதவரம் செய்துகொள்ளல், அதிக அன்னம் உண்ணல், சூதாடுதல் இவைகளைச் செய்தவனும் நீர்ப்பாயம்பாகவுழி, தேவர்களையும் அடியார்களையும் நிர்கிர்ப்பதைக் கேட்பவன் மண்ணுளிப்பாம்பாகவும், அத்துவிதத்தை நிர்கிர்ப்பவன் முகத்திலும் காதுலும் சீயொழுதும் ரோகம் உடையவனாகவும், சூத்திரப்பெண்ணை புணர்ந்த பிராமணன் முதலையாகவும் மீனாகவும் ஆமையாகவும் பிறந்து உழலுவர். ஏ அனவத்தியாதேவி! இகன் விரிவைக் கூறப் புகில் இன்னும் அளவிறத்தனவாகும், அனல் சிலர் இங்கு கூறியவந்த ஜென்மங்களனைத்தும் உலகில் உள்ளனவையினும் இந்த பாபத்தைச் செய்தவர்தான் இந்த ஜென்மத்தை அடைந்தவர்களென அறிதற்கு ஆகமப்பிரமாணமேயன்றி காகர்ப்பிரமாணம் இல்லையே ஆதலால் எவ்வாறு அதை நம்பக்கூடுமென மறுத்துக் கூறுவர். கண்மணி! அவர்கள் ஆகமப்பிரமாணத்தை நம்பாவிடினும் “சாஸ்திராயகசாயச்சா” சாஸ்திரங்களனைத்தும் மக்களது சுகத்தின்பொருட்டெனக் கூறிய உண்மை வசனப்படி பாபகாரியங்களைச் செய்வார் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்படுவதோடு தனக்கும் ஓர் சுகயில்லாதிருப்பதைக் காகர்ப்பிரமாணத்தில் காண்கின்றபடியால் பாபத்தைச் செய்ய அஞ்சவேண்டுவது முக்கியமாகும். அதுபற்றிப் பெற்கூறிய பாபங்களைச் செய்தவர் அதனைப் போக்கிக்கொள்வவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு பஞ்சநத கேஷத்திரம் கேர்ந்து பத்துவருடதகாலம் அவ்விடத்தே வசித்து பிராதக்காலத்தில் காலேரி ஸ்நானமும் ஒரு வேளை ஆகாரமும் செய்துகொண்டு பரம கருணாநிதியாகிய சிவபரஞ்சடரின் தெரிசனை செய்து வருவார்களாகில் பாப நிவிர்த்தியாய் நல்ல பதவியைப் பெற்றுய்வர் அறிந்துகொள்வாயெனக் கூறியவாறு ஏ மகரிஷிகார்! உங்கட்கு தெரிவித்தருளினோம் நன்குணரக் கடவீர்களெனச் சூத புராணிகர் பாபிகள் ஜென்மம் அடையும் சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்த மரணக்குறி உரைத்த சரித்திரத்தை கூறவான் ஆரம்பித்தனர்.

பதிகளாகவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யிடு-வது மரணக்குறி உரைத்த-அத்தியாயம்.

அனந்தியாதேவி பின்னும் நாதசன்மாளை வணங்கி சுவர
மன் ! மரணக் குழியையும் அதற்குப் பிராயச்சித்தத்தையும் கூறி
அருளல்வேண்டுமென்று கேட்க நாதசன்மா ஏ பெண்ணே ! இராக
காலத்தில் சந்திரனைச் சூரியனைப்போல் உட்கணமாகக் கண்டாலும்,
சூரிய கிரணங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்றாதிருந்தாலும், ஆகாசம்
சிவப்பாக இடை இடையே விட்டு விட்டுத் தோன்றினாலும், எலி
பாலைபோல் ஆசனத்தவாரம் இருந்தாலும், காக்ககூடோற்றங்க
கந்தந்தலையில் விசினாலும், சிங்கரத்தில் மரணமுண்டாகும். சூரிய
னில் துவாரமாகக் கண்டாலும், தன் நிழலில் துவாரமாகக் கண்டா
லும், ஒரு மாசத்தில் மரணமுண்டாகும். ஜலத்திலாவது கண்ணாடி
யிலாவது, தன் சிரம் வக்கிரமாகவும் அழறிதாகவும் கண்டால், எமன்
தன் விட்டில் வந்திருக்கின்றான். கண்ணை மூடித் திறக்கும் காலத்தில்
பூச்சி பறந்ததுபோலிருந்தால், உடனே மரணம். காதைப் பொத்
திச் சத்தம் கேளாதிருந்தால், எமன் அப்பத்திலிருக்கின்றான். நெரு
ப்பு மயிலின் கழுத்துப்போல் தோன்றினாலும், மேகமில்லாத கால
த்தில் மின்னல் தோன்றினாலும், மின்னல் காலத்தில் ஒளி தோன்றா
திருந்தாலும், மேகத்தில் சூரியகிரகி தோன்றினாலும், பதினைந்து
நாளில் மரணம். பூமியில் எவ்வளவு தோன்றினால், ஏழு நாளில்
மரணம். சந்திரகாந்தி-துருவாகாந்திரம் - அருந்திரகாந்திரம் -
கண்ணுக்குத் தோன்றாதிருந்தால், ஒரு வருஷத்தில் மரணம். கிர
ணமில்லாமல் சூரியனையும், காந்தியில்லாமல் அக்கினியையும் கண்
டால், பதினொருமாசத்தில் மரணம். அகாரணமாகத் தன் உடம்பு
பருமனாகவும், இளைப்பாகவும், கழிப்பாகவும் கண்டால் எட்டு மாச
த்தில் மரணம். புற - கழுது - பருந்து - காகம். தலையில்பட்டால்
ஆறுமாசத்தில் மரணம். சலத்திலீந்திரதனுசு கண்டால்; இரண்டு
அல்லது மூன்றுமாசத்தில் மரணம். நேகத்தில் வேம்புவாசம் பின்
வாசம் கண்டால், ஒரு மாசத்திற்குமேல் மரணம். இருதயம் வர
கியாகவிருந்தாலும், தலையில் புகைச்சல் கண்டாலும், சரீரமுழு
தும் நடுக்கமுற்றாலும், பத்துநாளில் மரணம். பிரணவாய்வு வேக
மாக அறுந்ததுபோலிருந்தாலும், பகல் காலத்தில் நகந்திரத்தைக்
கண்டாலும் இரத்திரியில் இந்நிரதனுசைக் கண்டாலும் சிவப்பு-
கருப்பு வண்ணமாகச் சந்திர சூரியர்களைக் கண்டாலும், சூரிய உதய
காலத்தில் எதிர் கின்று நரி ஊளையிட்டாலும் சிங்கரத்தில் மரணம்,

நாக்கு, அதிகக்கறுப்பாகவும், முகம் அவஸ்கூணமாகவும், தன்னுள்
சிவப்புடன் கலந்த கருப்பு வர்ணமாகவும் கண்டாலும், மேற்பார்வை
சிவப்பாகவும் கருப்பாகவும்நூங்காலும், சரீரத்தில் ஐஷ்ணமின்றி
யிருந்தாலும், எமன் சமீபத்திலிருக்கின்றான், நாயியிலும், மாம்பி
ளும் ஒட்டையாகக் கண்டாலும், தணல்போல் மூத்திரமிருந்தாலும்,
பல் கறுத்த நிறமாக இருந்தாலும், சித்திரத்தில் மரணம்.

நித்திரையில் பன்றியாற்றாண்டிபடுவதாகவும், குரங்குதன்ற
லையைசைப்பதாகவும். சுருக்குவாய்வு விசுவதாகவும், பொன்வாந்தி
பெடுப்பதாகவும், தேனைக்கடித்துத்தின்பதாகவும், தாயரைக்கீழந்
தைத்தின்பதாகவும், வெண்டாமரைப்பூவைத் தரிப்பதாகவும் கழுதை
பன்றி இலைகள் கட்டின வண்டியிலேயிச் சவாரிபண்ணுவதாகவும்,
கறுத்த பசுவின் மேலேறுவதாகவும் விளாமச்சமீவீர் மாலைநகித்
துத் தென்றிசை போவதாகவும் பூகப்பிரேதப்பிசாசங்களைக் கண்ட
தாகவும் ஆகாயத்திற் கந்தர்வ பட்டணத்தைக் கண்டதாகவும் விரு
கூங்களைச் சிவப்பு நிறமாகவும் தன் கால் வெட்டுப்பட்டதாகவும்
சேற்றிலாவது புழுதியிலாவது தன் காலகப்பட்டறுத்ததாகவும் தன்
வஸ்திரஞ் சித்திரவர்ணங்கறுப்பு வர்ணமாக இருப்பதாகவும் கருநிற
முடைய மொட்டைமனிதன் தன்னை வாதிப்பதாகவும், கற்களாலடி
பட்டதாகவும், தன்றலையை விரித்துச் சிறித்து ஆடிக்கொண்டு தென்
றிசையிலோடுவதாகவும், கோமயமடுவில் விழுந்ததாகவும், எண்
னெய்க்கொப்பரையில் விழுந்ததாகவுஞ் சொப்பனங்கண்டால் சிக்
கிரத்தில் மரணமுண்டாகும். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகப் பஞ்ச
நத்சேத்திரத்தையடைந்து காவேரிஸ்நானம் பண்ணிச் செப்பியே
ஸ்வரரைத் தெரிசித்து மரணபரியந்த மங்குவசித்தால் எமலோக
மடையாமற் சிவலோகமடைவார்களெனச் சூகபுராணிகர் மரணக்
ருயி உரைத்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஆலயவரலாறுரைத்த
சரித்திரத்தை கூறுவான் துடவ்வீன்.

பிடு-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பிசு-வது ஆலயவரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

ரிஷி சிரேஷ்டர்கள்! கேட்கக் கடவீர்கள் முன்னொரு காலத்
தில் சூரியவம்சத்திற்கொன்று அக்குல அரசர்களுக்கு ராஜகானியாய்
வினங்கும் அயோத்தி மாநகரத்தில் மனுச் சக்கிரவர்த்தி புகல்வனும்
சப்த திவுக்கு அரசனுமான பிரிய விரதமகாராஜன் இருந்து மனு

முறைவழாது அரசு செலுத்திக்கொண்டு வருவகாளத்தில் தவவிசேஷத்தால் பிறந்த தன புத்திரர் எழுவிக்குப் வருதீவுகளை பாகித்துக் கொடுத்துவிட்டு வழங்குகொண்டிருந்த நாளில் ஓர் நாள் கேசசஞ்சாரஞ் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனுப் மேற்குதிசையை நோக்கிப் பிரயாணமாகிச் செல்ல அது சமயத்தில் ஆகாயவாணி அவ்வரசனை 'மோக்ஷி ஏ பிரிய விரகணே ! நீ இன்னுங்கொஞ்ச நூரஞ் சென்றவுடன் ஒரு அர்புகத்தைக் காண்பாபென்று உரைத்தருளி அதைக் கேட்டு அளவிறந்த சந்தேகவுழமுடையவனுய்ச் சென்றகொண்டிருந்தான். அங்ஙனமாகப் சிறிது தூரம் சென்றவுடனே ஈசரமூலகத்தையும், ஊடுருவிச் செல்லக்கூக பிரகாசத்துடன் மகாலிங்கத்தினின்றும் சிவபெருமான் திருவருட் கோலத்தோடு எழுந்தருளி அன்னவனுக்குக் காக்கிதந்து ஏபிரிய விரகணே ! இவ்விடத்து உலக சிருட்டிக்கற்காவாகிய அளவிறந்த பிரமர்களும், அச்சிருஷ்டியைப் பாதுகாக்கின்ற அளவிறந்த விஷ்ணுக்களும் தோன்றி மறைந்தார்கள். எமது மாயாசத்தி விசேஷத்தாற் செய்யப்பட்ட தாவர ஜங்கம சொருங்களும் அங்ஙனமாகவே ஆயினாம் மாத்திரம் இவ்வு இடைவிடாது எழுந்தருளியிருக்கின்றோம். அதன்மீ உனக்கு காக்கிசந்தருளிய இவ்விடம் பஞ்சநதிகேதத்திரமெனவும், ஜெப்பியேச்சரமெனவும் உலகம்போற்றியவழவிளங்கும். ஆகையால் இவ்வுள்ள நமதாலயம் மிகச்சீரணமாயிருப்பதால் அதனை ஜீரணேந்தாரணஞ்செய்து சிவலோகப் பெற்றினைப்பெற்று உய்யக்கடவாபென்று திருவாய்மலர்கருளி மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். அங்ஙனமாகப் பிரிய விரகமகாஜன் மகத்தான சந்தோஷத்தால் பரம்பொருளின்மீதுவருட் பொருக்கத்தை வியந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக இரண்டுகையையும் சிறந்தின் மேற்குவித்த வண்ணமாய் எட்டுருமன்மீதுவருட் குழியாகிய சிவலிங்கமுகூர்த்தத்தின் அருகு செல்லலெ ஆக்து பதினாண்டுகத்தை ஊடுருவி எழுந்த ஜோதியானது மிக வெடுங்கி மூன்று ரோகையுடனும் அனைத்துவரங்களுடனும் உருக்கியற்றிய தங்கம் பொலொளிவிட்டு நிற்கும் அச்சிவலிங்கத்தினுள்ளே அடங்குந்தன்மைபையும் துவாரங்கள்தோறும் பிரமவிஷ்ணுவாதி தெவர்களையும், தூர்வசர்க்களதமர் சதாரங்கர், ததீச, வசிட்டர் முதலான மகரிஷிகளையும், மற்றுமுள்ள உலகமனைத்தையுங்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய் விழ்ந்து பணிந்தெழுந்து சிவாக்கையின்படி உடனே சுவர்ணத்தினால் ஆள்

யத்திருப்பணியும், ஆபரணதி முதலிய மற்றவைகள் நவரத்னங்களினாலும் செய்வித்து அளவிறந்த கிராமங்களையும் திரவியங்களையும் எம்பெருமானுக்கெனவாக்கி ஆலயத்திலும் யீதிகளிலும் திருவிளக்கிட்டு வேத பாராயணத்துடன் உச்சவ நடாத்தியும் மறைகளில் ருத்திராத்தியாயத்திற் கூடியவாறு சிவ சந்திகானத்தினின்று ஸ்தோத் திரஞ் செய்து நிற்க செம்பொற்சோதிஸ்வரப்பெருமான் அறம்வளர்த்தாயகியார், விநாயகப்பெருமான், ஷண்முகப்பெருமான் இவர்கள் இருமருங்கும் விளங்க ரிஷபரூடராய் அன்னவனுக்குக் காகிதந்தருளி ஏ பிரியவிரதனை ! உனக்கு வேண்டும் வரங்களை கேட்கக் கடவாயென்று திருவாய்மலந்தருள பிரியவிரதன் பரம்பொருளின் றிருக்கோளக் காகியையக்கண்டுதன்னை மறந்தவனாய் அடியற்ற மரம்போற் பூமியில் வீழ்ந்து பன்முறை பணிந்தெழுந்து அஞ்சலியோடு எம்பெருமானே ! அடியேன் உனது சரண நீழலில் என்று நீங்காது வாரும் பெரும்பேற்றினைவாய்ந்தருளுவதோடு இத்தலத்தின் நம்மத்தை நாளினாள் சரித்திரநற் முனிப்பேற்றினையடைந்துய்யுமாறு வரந்தந்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள சிவபெருமான் அங்ஙனமே தந்தனம் எனத் திருவாய்மலந்தரு மறைந்தருளினர். மகரிஷிகள் ! திருவையாற்றினிடத்தே உள்ள சிவாலயம் அனைக கற்பத்தினும் அழிபாது விளங்கத் தன்மையையுடையது. அது உத்பத்தியாயிய காலம் எனரும் அடியார். தெரிந்துகொள்ளக் கடவிய்களெனச் சூக்புராணிகர் ஆலய வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து நாதசன்மாவுக்குக் காகிதந்தருளிய சரித்திரத்தை கூறுவான் புகுந்தன்.

பதினாறாவது அத்தியாயம் முடிவற்று.

யிளவது நாதசன்மாவுக்கு சிவபிரான் காசித்தந்தருளிய அத்தியாயம்.

மகத்தான தவவொழுக்கத்தையுடைய ரிஷிகள் ! கேட்கக்கடவியர்கள். நாதசன்மாவானவர் ஓர் தினத்தில் திமைகளானதும் அதிகரித்தோங்கும் கலியுகத்தில் வருணச்சரமதருமம், ஆச்சாரம், அனுஷ்டானம், சந்தியாவந்தனம், கயத்தகிரிஜபம், வெராத்திரி, சோமவாரம், ஏகாதசி முதலிய வீரதங்கள், பஞ்சமகா எங்கும், காலத்தில்

மசயபகதகூ உபநயனம், செளசம், சுத்தசுமனம், திக்கறிந்து
செய்யும் மலமுத்திராதி விசர்ச்சனம், விதிப்படிக்குச் செய்யும் ஸ்நா
னம் இவைபோன்று இன்னும் அளவிறந்தன மனிதர்கள் அவசியம்
செய்யவேண்டியதென வேதம் விதித்திருக்கும் கிரிகைகளைச் செய்
யாதவர்கள் இம்மையில் பதித்தனமைப்பாடு பாபத்தையும் பெற்று
மறுமையில் நரகங்காணிபாகப் பெறுவார்கள். அங்ஙனமாகியவை
கள் நீங்கப் பஞ்சகதகேதந்திரம் செர்ந்து காவேரிஸ்தானம் செய்து
விபூதி ரூக்மிபாகம் அணிந்து, தித்திபகர்மானுஷ்டானங்களையும்
முடித்துக்கொண்ட பனீத்திரபாணிபாய் சங்கற்பம், க்ஷேத்திர சிரார்த்
தம், பித்திர்ப்பணமும் முடிக்கவர்கனாய் பஞ்சகதா ஜெபந்துடன்
ஹம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்துடனென்று தெரிச
னம், ஸ்தோத்திரம், பிரசாதனம், சிவபாகசங்கீர்த்தனம் முதலியவை
களைச் செய்துகொண்டு ஆங்கு வசிப்பார்களாகில் அவை விளர்த்தியாய்
மோகநாதத்தைப் பிழைப்பவர் என்று கூறிய மறைமொழி சுத்
தியமாயின் இப்பொழுது சிவபெருமான் பிரத்தியாக்ஷமாகக் கிருபை
பாலிக்கக்கடவரெனக் கடித்திருவருளை சித்திந்துக்கொண்டு நிம்ச,
கருணைபங்கடல் உடனே மிசயாருடைய அன்னவர்களுக் காகி தந்
தருளி ஏ நாதசன்மா! நம் அவநாடிபாக்ய நி கதயவனைத்தும் உண்
மையேயாம். இதனைப் பொய்யெனக் கொள்வோர் எக்காலத்தும்
மேன்மையுற்று வாழமாட்டார். இது சுத்தியமாகும், இத்தவத்தி
லேயே நீ வசிக்கக்கடவாயெனத் திருவாய்மலந்து மகாலிங்கத்தி
ணுள்ளே மறைத்தருள நாதசன்மாவும் சிவாக்ஷரூபின்படி பஞ்சநத
கேதந்திரத்திலேயே வசித்து சம்பவத்தியாவம் செய்துகொண்டிருந்
தனர். ஏ மகரிஷிகளா! “முத்தேயாசோல்வார்த்தைபயிர்தம்” பெரி
யோர் வாக்கியமாகிய சகலகாரணனத்தும் உண்மையென்ற நீதி
வசனப்படி சாஸ்திரம் கூறியவனைத்தையும் உண்மையெனக் கடைப்
பிடித்து அவ்வழியில் நடப்போர் எப்போதும் மேன்மையே பெறு
வர். “இது நம் ஆச்சாரியரின் ஆக்ஷேபம். நம்பக்கடவியாகொனச்
சூதபூரணிகர் நாதசன்மாவுக்கு சிவபிரான் காகிதந்தருளிய சரித்
திரத்திப் பூர்த்திசெய்து உண்ணத்தகாத வஸ்துக்களை உண்பதால்
வரும் பாபவிவர்த்தி கூறிய சரித்திரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

படுநேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யிஅ-வது உண்ணத்தகாத வஸ்துக்களை உண்டதால் வந்த பாப விமோசனம் உரைத்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகள் உலகில் ஜீவிகளுடைய ஆகாரத்துக்
கென ஏர்ப்பட்டவஸ்துக்கள் பலவாயினும் உண்ணத்தக்கன இவை
உண்ணத்தகாதன இவை என வேதம் விதித்திருக்கின்றபடியால்
அதில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதைக் கூறுகின்றேன் கேட்கக்கூடவீர்கள்
அவை என்னெனில் வெள்ளைப்பூண்டு, வெங்காயம், கத்திரிக்காய்,
முருங்கையாய், சரைக்காய், பீர்க்கங்காய், முள்ளங்கி, 'அத்திக்காய்
மண்ணிலுண்டாகும் உப்பு, பன்மி, கழுதை, ஒட்டகம், யானை, கா
கம், பூனை இவைகள் முகர்தல், அல்லது உண்டமிச்சமாகிய பதார்த
தங்கள், முலைப்பால், கழுதைப்பால், பழைய அன்னம், கன்சம்மந்த
மான அன்னம், எலிப்புழுக்கை விழ்ந்த அன்னம், நகத்தாற் கிள்
ளிய பதார்த்தங்கள், வேர்வை விழ்ந்த அன்னம், புனற்பாகம், தேங்
காயிரீ, கன்றுபோட்டு பத்துநாளைக்குள் கறந்தபால், கன்றில்லாத
பசுவின்பால், ஒட்டைப்பால், காரம்பசுவின்பால், ஆட்டுப்பால்,
யானை, குதிரையால் ஸ்பரிசிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள், ஜாதியினால்
தொட்டவஸ்துக்கள், வெள்ளைமரணத் தீட்டுடையவர்கள் அன்னம்,
விட்டுக்குத்தாரமான பெண்ணின் அனுமதியின்பேரில் சமைத்த
அன்னம், உபநயனமில்லாதவருடைய அன்னம், சந்தியாகி தொட்ட
அன்னம், கண்ணில்லாதவன் அன்னம், ஜாதியினால் சமைக்கப்
பட்ட அன்னம், வேதாத்தியாயனம் செய்யாதவன் அன்னம், வேத
விதிக்கற்புறம்பான நடைபையுடையவர்கள் அன்னம், வேதாக்மாதி
களை நிந்திப்பவர்கள் அன்னம் வருணச்சிரம ஆகாரத்தை விட்டவன்
அன்னம், நன்மிமறந்தவன் அன்னம், பெருவியாதிபாளன் அன்னம்,
விபசாரஞ்செய்பவர்கள் அன்னம், கோட்சொல்லுகிறவன் அன்னம்
சிரார்த்தஞ்செய்யாதவன் அன்னம், "புக்குவேட்டித்தினிலுண்ணும்
புன்மையோர்மக்களுட்ப்படி என்றாரைக்கும் வையம்மே" மாமியார்
விட்டிந்திரமயீழி இருந்து உண்பவன் மனிதரிற் பதராவான் என்ற
நீதிவசனப்படி மாமியார் விட்டிவிருந்தேனும் அல்லது அவர்கள் பெர
ருளாலேனும் சாப்பிடப்பட்டன அன்னம்மிதத்தரித்திரமுடையான்
அன்னம், பெரியோர்களை நிந்திப்பவன், எவரையுந் தூஷிப்பவன்,
துஷ்கிர்த்திப முடையவன், பாமதுஷ்டன் மரியாதை இல்லாத
வன், புரோகிதன், தொழிற் செய்வோன், உலோபத்தன்மையுடைய

வன், தேவர்த்துரோக முடையவன், விபூதிசூத்திராஷம் அணிபாத
வன், பாகஸ்தர்களை மோசஞ்செய்கவன், “மண்மாகபடப்பூசம்”
மண்ணைக்குற்ற முண்டாகப்பூசம் என்ற மறைமொழிப்படி வேதம்
விதிக்காத நாம நதிரிப்பன் தாசி, வேர, இவர்கள் முகலானவர்
களுடைய அன்னத்தை உண்ணாதலும் பாபமாகும். ஆதலால் அங்
வனம் செய்கோர் அவைகளால் வந்த பாபத்தைப் போக்கிப் புனி
தராகவேண்டில் திருவையாற்றை அடைந்து காவேரிஸ்நானஞ்
செய்து செம்பொற்சோதிஸ்வரப் பெருநான் சரணா விர்த்தத்தில்
விழ்ந்து பணிந்தெழுந்து ஜெப்பியேச்சா மண்டபத்திலிருந்து ருத்
திராத்தியாயத்திற் கூறிய மந்திரங்களை ஒலிக்கும் முறைவழாது
அங்கநிபாசம், கர்நிபாசத்தோடு ஜெபித்து மரணபரிபந்தம் வாழ்
வார்களாகில் அது சித்திக்கும். அயிர்த்தொள்ளக் கடவிகளென்று
கூறிமுடித்துப்பின்னும் ஏ மகரிஷிகாள் மேற்கூறிய வந்தவற்றுள் சில
இந்திரியங்களை நல்லுழியிற் செலுத்தாதவரும், சில ரோகவுக்பத்தி
க்கி காரணமாயுள்ளவரும், சில ஒழுக்கக்குறைவைத் தரத்தக்கன
வும், சில அசுத்தத்தன்மைபைத் தரத்தக்கனவும், சில அயிவின
பேருக்கத்தை குறைக்கத்தக்கனவுமாயி மனிதர்கட்கு கேடுவினைக்
குந் தன்மையுடையதாதலின் ஆன்றோர், விலக்கத்தக்கது என்று
வர்ப்படித்திவைத்தார்கள். ஆதலால் “உலக மென்பது உயர்ந்தோர்
மாட்டே” என்ற உண்மை உரைப்படி நல்லறிவுடையோர் சாஸ்தி
ரம் கூறியுள்ள அவைகளை அனுசரித்து நடந்து மேன்மையடைவர்.
அல்லாதார் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் ஓர் குருட்டு ஞாயங்கள் கற்பித்
துக்கெட்டுமுலுவர். இது சக்திபமாகும் என்று உண்ணத்தகாததை
உண்டாதல் வரும் பாபவிமோசனம் உரைத்த அத்தியாயத்தை பூர்
த்திசெய்து விரசநாமவேதியன் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக்
கூறுவான் புகுந்தனர்.

யெ-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யெ-வது விரசநாமவேதியன் முத்தி அடைந்த
அத்தியாயம்.

மகரிஷிகாள்! கேட்கக்கடவிகள் முன்னொரு காலத்தில் காஞ்
சிமீநகரத்தில் பிறந்து வேதவேதாங்கம பாவற்றையுந் நன்குணர்
ந்து மகாவிரத சீலனாய் விளங்கிய விரசனென்னும் பிராமணனா

தமன் தீர்த்த யாத்திரையாகப் புறப்பட்டு அனேக தீர்த்ததானம் செய்து காவேரிதீரமடைந்து ஸ்நானம் செய்து ஆங்காங்குள்ள சிலாலய தெவிரானம் செய்துகொண்டு கடாசியாய் பஞ்சநதிக்ஷத்திரம் வந்தசேர்ந்து ஸ்நான சந்தியாவந்தனுதி நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டவனுப் திருக்கோவிலுட்சென்று ஆங்கு தர்மசம்வர்த்தனி சமேதமாய் அடிபவர் உய்ந்து கடைக்கேருமாறு திருக்கோலங்கொண்டருளிய பிரணதார்த்திகரேஸ்வரரை வணங்கி பூஜை முடித்து தெற்குவாயிலுக்கு மேல்புறமாய் பன்னசாலை ஒன்றமைத்துத்தன்னில்லாளை வசித்துக்கொண்டெவந்தனன். அங்ஙனம் வசித்துக்கொண்டு வருககாலத்தில் தனுர்மாதிரிவேசமாக அம்மாத முழுவதும் காவேரியில் திரிகால ஸ்நானம் செய்துப், உபவாசமாயிருந்தும் உருத்திர ஜமகத்தடன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் செபித்தும், நாள் ஒன்றுக்கு நூறு பிரகக்ஷணம் செய்துவந்தும், மாதாந்தத்தில், * அகமருடண ஸ்நானம், காயத்திரிஜெபம் ஒளபாசனம் பிரம்ம எக்னம், சூரியோபாசனம் முதலிய கிரிகைகளைச் செய்து முடித்து எம் பெருமான் சர்விகானம் சேர்ந்தவனுப் ஸ்ஸ்வர சரணாவிர்த்தத்தில் வீழ்ந்து பணிச்செழுத்து அஞ்சலியோடு கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருக திரிசீலாசனா, தேவகேதவோத்தமா, காமதகனா, சிவசங்கரா, அந்தகாந்தகா, ஒங்காரதிடந்திரசொருபா, ஜெபசித்திகரா, திரிசிபாதிரிசிபப்பிரபஞ்சசொருபா, ஞெயனா ஞாதுருசொருபா, சத்தியோஜாதாதிபஞ்சமுகாம்புஜா, பிரணதாத்திகரா, அம்பிகாபதே எனப் பலவாறும் தேவத்திரம் செய்து நின்றுகொண்டிருக்கப் பரமசிவன் மலையரையன் திருப்புத்திரியாகிய பார்வதிகேவியார் வாமபாகத்தில் விளங்க நந்தி பிருங்கியாதி சிவகணங்களுடன் ரிஷபாருடசாய் அன்னவனுக்குக் காக்கி தந்தருளி ஏ பிராமண சிரேஷ்டா, உனது பக்தி மிருக ஸ்தோத்திரத்தால் மெத்த ஆனந்தமடைந்தோம். வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக்கடவாய் எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளா, பிரமணோத்தமன் கருணையங்கடலின் அருள் நிறைந்த சரணபங்கயங்களில் வீழ்ந்தெழுந்து எனனை அடிமைகொண்டாளாக் காக்கி தந்தருளிய தேவகேதவோத்தமா! நாயினேன் காஞ்சிமாநகரத்தை விட்டு இங்கு வந்து வசித்து உன் சரண சேவைக்காளாய் விளங்

* அகமருடண ஸ்நானம்—ஜலத்தின் உள்நிருந்து பஞ்சாக்ஷரஜெபம் 108-முடித்தப் பின்னர் செய்யும் ஸ்நானம்.

கியபிறகு ஆங்கு செல்ல மனமில்லாதவனாய் இருந்தும் ஆங்குள்ள கம்பா நதிபைத் தெரிசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாயிருக்கின்றபடியால் அதனைத் தேவரீர் இங்கு வாவழைத்துத் தக்கருளுவதோடு சத்புத்திரப்பேற்றினையும், மரணப்ரியந்தம் இந்நகலத்தைவிட்டு நங்காதிருக்கும் எண்ணத்தையும், மரணந்தத்தில் உனது சரண நீழலில் வாழும் பெரும்பேற்றினையும் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க பஞ்சநதிரப்பெருமான் அங்கனமே அன்னவனுக்கு வரந்தந்து மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினர். அவ் வராகவே பிராமணன் சஸ்வர அக்ஷராயிப்படி ஆங்கு வந்த கம்பாநதியில் ஸ்நானம்செய்து ஓர் புத்திரனைப்பெற்று அன்னவனுக்கு பிராணதார்த்திகரன் என்ற நாமமிட்டு சிலநாளிருந்து சிவலோகம் அடைந்தனன். எப்பெருமான் அக்ஷராயிப்படி பூமியின் வழியாக வந்த கம்பாநதி பரமேஸ்வரி எழுந்தருளியிருக்கும் அலபத்திற்கு வடக்கில் அமர்ந்து தன்னிடத்துப் படிவேள் பாபத்தைப்போக்கி முத்தி அளிக்கும் தன்மையோடு விளங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது. மகரிஷிகள் அறிந்துகொள்ளக்கடவியின்கொனச் சூக்புராணிகர் விரசநாமவேதியன் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தை புத்திசெய்து ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உயிவது ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முத்தியடைந்த அத்தியாயம்.

ரிஷிசிரேஷ்டர்களா! கேட்கக்கடவியின்கள் முன்னொரு காலத்தில் சிவபெருமானது சரணாவிர்த்தத்தில் நிறைந்த பத்தியுடையாரும் விபூதி ருத்திராக்ஷராரும், வேதவேதாங்க பாரங்கதரும், பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தியானபரரும், ருத்திரபாராயணம் செய்பவருமான ததீசி முதலான மகரிஷிகள் இமயமலைச்சாரலிலிருந்து ஜீவன்முத்தியைத் தாத்கக்க தலீம் தின்னதென்பதை அறியவேண்டி சிவபெருமானைக்குறித்து தபசு செய்தார்கள், அப்பொழுது பரமசிவன் பிரசன்னமாக மகரிஷிகள் எழுந்து நமஸ்காரம் செய்து, தேவதேவா! முத்திசாதனை மாயுள்ள சிவஸ்தலத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென விண்ணப்பித்து நிற்க, பரமசிவன் அவ்வவர்களை நோக்கி பத்தியுடையாரும்

யாகம தபசுஜபம் சித்திக்ஷத்தர்க்கதும், கௌதமர் - தூர்வாசர் - சதா நந்தர் முதலான மகரிஷிகளும், பிரம விஷ்ணுக்களும், யக்ஷகின்னர-கிம்புருட-வித்தியாதர - கந்தர்வ - சித்தசாத்தியசாரண - ஆர்ச்சரச முதலானவர்களும் தவசித்தி அடைந்ததுமாயிமுள்ளது பஞ்சநதிகேஷத் திரமாமும், ஆகையால் அங்கு சென்று சுயம்புரீவீர்களாகில் முத்தி சித்திக்குபென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருள மகரிஷிகள் இமய பருவதச்சாரலை விட்டுப் பஞ்சநதக்கைதாடைந்து, காவேரிநதியில் ஸ்நானம் செய்து, ஜாபல உபநிஷத்திற் செல்லியாடி விபூதி ரூத்திராக்ஷம் தரித்து ஆலயம் வந்து ஜட்டிபேசுவர மண்டபத்தில் நூறு வருஷகாலமிருந்து, சிவபூஜா துரந்தராகளாகத் தவம் செப்தார்கள். அப்பொழுது பரமசிவன் பிரசன்னமாகி ஏ மகரிஷிகளே! உங்கள் தவத்தால் அனந்தமடைந்தோம். மற்ற ஸ்தலத்தில் அனேககோடி கற்பகாலமிருந்து செய்காலும் சித்தியாகாதபக; இந்த ஸ்தலத்திற் கணப்பொழுது செய்யினும் சித்தியாகும். அப்படிக்கில்லாமல் நூறு வருஷ காலமிருந்து தவஞ்செய்தமையால் நீங்கள் மோக்ஷம் அடைவதற்கையமில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தருள மகரிஷிகள் அநேக காலமவசித்துச் சித்தி முத்தியை அடைந்தார்கள். அறிந்துகொள்ளக் கூடார்களெனச் சூதுபுராணிகர் ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து பிரண தார்த்திஹரநாமம் வந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் துடங்கினர்.

உயி-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உக-வது பிரணதார்த்திஹரரென்ற பேர் வந்த காரண முறைத்த அத்தியாயம்.

திருதயுகத்தில் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் கற்றவனுஞ் சகல மந்திரார்த்தங்களுந் தெரிந்தவனுங், வேதாநுஷ்டானந்தவருத வனுமான சிவசன்மனென்று பிராமணன் கூஷபரோகத்தாற் பிடிக்கப் பட்டுக் கர்மகாண்ட விதிப்படி அநேக தருமங்களைச் செய்தும், நிவர்த்தியாகாமல் மிகுந்தவிசனத்துடன் பஞ்சநதக் தலமடைந்து, கௌதம நந்தனரான சதாநந்தரைக்கண்டு, நமஸ்கரித்துச்சுவாமின்! நான் வெகு நாளை வியாதியால் வாடினபடைந்து கர்மகாண்ட விதிப்படிய அநேக தர்மங்கள் செய்தும், அது நிவர்த்தியாகவில்லை தேவரீர் என்மேற் திருப்பசெய்து, இதுநிவர்த்திக்கி ஓர்வழிசொல்லல்வேண்டு

மென்றான். சதாநந்தர் ஞானதிருஷ்டியாலுன் பூர்வகருமத்தைத் தெரிந்து, சிவசன்மனே! நீ பூர்வசென்மத்திற் குரிய கிரகணபுண்ணிய காலத்தில் ஒரு வண்டி தானியம் தானமாகத்தருகின்றேனென்றோர் பிராமணனுக்குச் சொல்லிப்பின் கொடாததனற் பிர்மகத்தி பாவத்துக்கிணையான இந்த ஸூயரோகம் வந்தது. இது உன்னை மூன்று சென்மம்வரையில் விடாது. ஆகையால் இப்பொழுதே சிவராதனமும், தினமொன்றுக்குப் பிரணவத்துடன் பதினாயிரம் பஞ்சா ஸூரசெபமும், நூறு விதிப்பிரதக்ஷணமும், ஆயிர நமஸ்காரமும், இந்தக் க்ஷேத்திரத்தில் நீ செய்தால், வியாதி நீங்குமென்று சொல்லியருளினார். சிவசன்மன் தன் குருவாகிய சதாநந்தர் சொல்லியவாறே ஓர் மாதம் வரையிற்செய்து, கடைசொள் இரார்த்திரி நித்திரைசெய்கின்ற சமயத்தில் சிவசன்மனருகிற் சிவபெருமான் சந்நியாகியாடலந்து, கையில் விபூதி எடுத்துச் சிவசமுதற்பாதம்வரையிலுந் தடவித் திருவடி திகைத்து செய்து, மறைந்தருளினார். சிவசன்மா விபூதி தடவுங்காலத்திலியாமல் திகைத்து செய்யுங்காலத்தில் விழித்தெழுந்து, தன்றேகம் ரோகமில்லாமல் தங்கம்போலிருப்பதைக் கண்டு, ஆச்சரியமுடைந்து வந்தவர் பரமசிவனே யென்று தெளிந்து, ஆலயமடைந்து, வேதங்களுலும் ஸ்மிருதி புராணங்களாலும் தோத்திரஞ்செய்து, பிரணதார்த்திகரணே! கிருகம்பெய்தலவேண்டுமென்று கிண்ணப்பித்திறிந், உடனே பரமசிவன் பிரசன்னமாகிச்சிவசன்மனே! சென்ற இரவுசந்நியாகிவேடமாகவந்து, விபூதிதடவித் திருவடி திகைத்து செய்தது யாமே; உன்னாற் பிரணதார்த்திகரணென்றழைத்த பெயரை இந்த ஸ்தலத்தில் யாம் தரித்து அந்த நாமத்தினால் எம்மை அழைக்கின்றவர்கள் பாப நாசஞ்செய்வோம். நீ இந்த ஸ்தலத்திற்றானே வசிப்பாயென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினார். அதன் பின் சிவசன்மா திருவையாற்றிலேயே நெடுங்காலமிருந்து, மாணமடைந்து, சிவலோகமடைந்தான்.

உக-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ௨-வது சர்வ விஜயன வதைத்த அத்தியாயம்.

.இரணியாசரின் பேரணும், பிரகலாதன் புத்திரனுமான சர்வ விஜயனென்னும் அரசின் தான் எல்லா உலகத்திற்கும் அதிபதியாக வேண்டுமென்று, இமயபருவதச்சாரலிலிருந்து பிரமதேவனை நோக்கித் தவன்செய்யவே, பிரமதேவன் அவன் தவத்திற்கிரங்கி அம்சர்

ருடனாகப் பிரசன்னமாக, உடனே அவ்வசாரனெழுந்து நமஸ்க
ரித்துநின்று சுவாமின் ! பதினான்கு உலகங்களிலுமுள்ளவர்களாலும்
நான் அபுஜெயமடையாத வரம் தரவேண்டுமென்றனன். அவ்வாறே
தந்தோமென்று சொல்லிப் பிரமதேவன் மறைந்தார். உடனே
இமயபருவத்தையெட்டுத் தன்னகரத்தையடைந்து, சொர்க்கலோ
கத்தை ஜெயிக்கவேண்டுமென்று தன் மந்திரிகளுடனாலோசித்துப்
பதினாயிரலக்ஷம் யானை, கோடிலக்ஷங்குதினா, கோடிலக்ஷந்தேர்,
கோடிலக்ஷம்பதாதிபுடன் புறப்பட்டு இந்திரலோகமடைந்து நான்கு
வாயிலிலும் வளைந்துகொண்டனன். அதை இந்திரனறிந்து தன்
சேனைகளுடன் யுத்தத்திற்குவந்துசேர இருதிருச்சேணையுங்கலந்து
போர்செய்யும்போது, சர்வவிஜயன் சூர்தாயுதமெடுத்துத்தேவர்கூட்
டத்திற்குட்புகுந்து, அடிக்கவே. அதற்காற்றா மற்றேவர்கள் இந்தி
ரனை நோக்கி முறையிட்டார்கள். இந்திரன் அக்கினியை நோக்கி
அக்கினி தேவா! நீ சீக்கிரம் கவசம் பூண்டு, இரதமேரிச் சென்று,
சர்வவிஜயனை யுத்தத்திற் செயித்துவருவாய் என்று சொல்லினன்.
உடனே அக்கினி தேவன் இரதமேயி யுத்தகளத்திற் சென்று சூலா
யுதத்தை எடுத்துப்பதியிரமசுரர்களைக் கொன்று சர்வவிஜயனுக்
கெதிர்போரும்பொழுது, சர்வவிஜயன் கண்டு ஒரு கதாயுதத்தை
பெடுத்து, அக்கினி 'தேவன்'றையிற்றாக்கினான். தாக்கினவுடன்
அக்கினிதேவன் வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, பூமியில்
விழுந்து மாணமுர்ச்சை அடைந்தனன். உடனே அசுரன் தேவர்
கூட்டத்துட்புகுந்து யுத்தஞ்செய்ய, அதைச் சகிக்கமுடியாமல்
'தேவர்கள் முறையிட்டார்கள். அதை இந்திரன் கேட்டு வாயுவை
நோக்கி நீ அசுரனைச் சம்மாரஞ்செய்துவாவென்றான். வாயுதேவன்
ஊழிக்காற்றைப்போற் போர்க்களத்தினுட்புகுந்து, ஐயாயிரம் அசு
ரர்களைக்கொன்று திரிகின்ற சமயத்தில் அசுரன் வாயுவைச் சக்தியா
யுத்ததாலடிக்க, வாயு தேவன் மறைந்தோடிப் போய்விட்டான்;
அதன் பின் எமனை அனுப்பினான். எமன் புகுந்து யுத்தம் பண்
ணுங்காலையில் அசுரன் இருப்புலக்கையைச்சுழற்றியடிக்க அதற்காற்
றாமல் எமன் ஓடி ஓளித்தான். அதன்பின் வருணையனுப்பினான்.
வருணன் வந்து யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது அசுரன் தண்டாயுதத்
தாலடிக்க அதற்காற்றாமற் சமுத்திரத்துளோடியொளித்தான். அதன்
பின் இந்திரன், குபேரன், அஷ்டவசுக்கள், சப்த்தமருத்துக்கள்,
கெந்தருவர் முதலான அநேகர்களைக் கூட்டமாவனுப்பு அவர்கள்
வந்து யுத்தத்தினுட்புகுந்து யுத்தம் பண்ணவே அசுரன் தன்

சேனை குன்றவதைக் கண்டு, அதிக கோபத்துடன் உலக்கையைக் கையிலெடுத்திக் கிறுகிறென்று சுழற்றியடித்தான். அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் வந்தவர்கள் திசைகள்தோறு மோடி யொளித்தார்கள்; பின் தேவோந்திரன் ஏகனாக நிற்பதை யசுரன் கண்டு இந்திரன் சமீபத்திற் போயினான். போனவுடன் இந்திரன் வச்சிர பாணியாக ஐராவதத்திலேறி அனேகமசுரர்களைக் கொன்று, தன் கையிலிருந்த வச்சிராபுதத்தால் அசுரன்மலையிற்புடைக்க, அந்த அடியினால் சர்வவிஜயன் இரண்டு நாழிகைபளவு முர்ச்சையடைந்து பூமியிற் கிடந்து பின்னெழுந்த கையை மடித்து இந்திரன் மார்பிற் குத்தினான். குத்தினவுடன் இந்திரன் யானையினின்றுங் கீழே விழுந்த காபம்டைந்து முர்ச்சையையடைந்தான்; அத்தருணத்தில் மாதலியாகிய சாரதி மறைந்து இந்திரனைத் தாக்கிக்கொண்டு அமராவதியடைந்தான். அப்பொழுதே சர்வவிஜயன் அமராவதிப்பட்டணத்துட் புகுந்து, தேவமாதர்களைச் சிறைபிடித்ததோடு காமதேனு கற்பகனிருகூழ்முதலான இந்திரன் செல்வங்கனையெல்லாங் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு தன் நகரமாகிய இரணியபுரத்தையடைந்தான். இந்திரன் இறந்தவர்கள் போக இருந்தவர்களோடு சக்திய வுலகத்தையடையக் தேவருலகம் பானாய்ப்போயிற்று. சக்தியலோகத்தையடைந்த இந்திரன், கக்ஷத்பூசபதி, நாரதர், சனகர், சனந்தனர்-சனர்க்குமாரர் - சனச்சுநாதர் முதலான யோகிகள் புடைசூழ சரஸ்வதி சமேதராக வீற்றிருக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம தேவரைக் கண்டு நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று கமலாசனம்; சுவாமின்! பிரகலாதன் புத்திரனான சர்வவிஜயன் தாங்கள் கொடுத்த வரத்திற் பலத்தால் மிகுந்த கருவங்கொண்டு, தேவர்கள், பிராமணர்கள், மகரிஷிகள் முதலான பெரியோர்களுக்குச் சகிக்க முடியாத விடுக்கண் செய்வதுநீதி எனப்படும் அமராவதிப்பட்டணத்தைவிட்டுத் துரத்திவிட்டான்; நான் வசிப்பதற்கோ விடமில்லை, அடியேனை சகித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அதைக் கேட்ட பிரமதேவர் இந்திரன் முதலான தேவர்களைப் பார்த்து பூமியிற் பஞ்சநதமென்கின்ற சிவக்ஷேத்திரமிருக்கின்றது. அதில் வசிப்பவர்களுக்குச் சர்வ சத்துருநாசமும், சகலவீராகவிராரணமும், சம்பந்தநீரவர்த்தியும், செனனமரணத்தால் வருந்துக்கமும் நிவர்த்தியாகும். அன்றியும் பரமசிவன் காலபைரவாற்றுவட்ட சிக்கிரகஞ் செய்திருளுவர். அசுரர், இராக்ஷதர், பிசாக, துஷ்டக்கிரகங்களும், அந்த விடத்திலணுகமாட்டாது. ஆகையால், அந்த சேஷத்திரத்தில்

தேவரோடு நீ வசிப்பாயேல் அதையறிந்து சர்வவிஜயன் அங்கு வந்து அனாசாரஞ் செய்ய ஆரம்பித்து காலபைரவரால் 'மரணத்தை யடைவானென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அதைக் கேட்டுக்கொண்டு இந்திரன் தேவரோடு திருவையாற்றையடைந்து, சிவபூஜாதாரந்தர னாக பூநீருத்திரத்தால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நிற்க, பரமசிவன் பிர சன்னமாகி, இந்திரனே; நீ பயமடையாதே; இந்த ஸ்தலத்தில் பாஸிக ளாகிய விருகூடங்களுக்குக் கோடரியாய் நமது கிங்கரனாகிய காலபை ரவனிருக்கிறபடியால் அவனால் சர்வவிஜயன் மரணமடைவானென்று சொல்லி மறைந்தருளினார். பிரமதேவர், இந்திரன், பஞ்சநதத்தை யடைந்தபின் நாரதரை நோக்கி நாரதரே! நீர் தீர்த்த யாத்திரைக் குப் போவதுபோல் பூமியையடைந்து, சர்வவிஜயனைக்கண்டி, இந்திர னன் பஞ்சநதத்திலிருக்கின்றனென்று சொல்லி, அந்த விடத்திற்குச் சர்வவிஜயன் போகும்படி செய்துவாருமென்றார். அவ்வண்ணமே நாரதர் பூமியில்வந்து அநேக தெய்வ நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்து, திருவையாற்றை யடைந்து பரமசிவனை தெரிசித்து, ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அப்பொழுது பரமசிவன் பிரசன்னமாகி நாரதர்! உன க்கு வேண்டிய எரங்களைப் பெற்றுக்கொள்வாயென்றும், நாரதர் ஐயனே! தேவரி! பாததெரிசனத்தையன்றி அடியேனுக்கு வே ரென்றும் வேண்டுவெதில்லையெனப் பரமசிவன் அங்ஙனமளித்தோ மென மறைந்தருளினார். நாரதர் திருக்கோயிலேவிட்டு வெளியில் வந்து, திருப்பழணத்தை யுத்தேசித்துப் போகுந்தருணத்தில் இந் திரன் நாரதரைக்கண்டு நாரதரே! அசுரரால் சொர்க்கத்தை விட்டுப் பூமியில் வாசஞ்செய்வது எப்பொழுது நிற்குமென்று கேட்க, நாரதர் பயப்படாதே விரைவில் அசுரர்கள் நாசமடைவார்களென்று சொல் லித் திருப்பழணத்தை யடைந்து, ஆப்தசகாயரைத் தெரிசித்துத் திருச்சோற்றுத்துறையை யடைந்து, ஓதனேசுவரரைத்தெரிசித்து திருவேதிசூடியடைந்து, ஆதிவேதேசுவரரைத் தெரிசித்து, திருக் கண்டியூரையடைந்து, கண்டேசுவரரைத் தெரிசித்துத் திப்பூந்துருத் தியையடைந்து புஷ்பவனேசுவரரைத் தெரிசித்துத் திருநெய்த்தான மடைந்து, கிருத்தாரனேசுவரரைத் தெரிசித்து திருவானைக்காவை யடைந்து, செம்புநாதரைத் தெரிசித்துத் திருசிராமலையையடைந் து, தாயுமானவரை தெரிசித்து கிழக்கேதிரும்பிச் சுவாமியலையையடை ந்து, ஸ்வாமிநாதரைத் தெரிசித்து, கும்பகோணமடைந்து, கும்பேச வரையும் உமாபாகேசுவரையுந் சோமநாதரையுந் தெரிசித்து, மத்தியார்ச்சனத்தையடைந்து மகாலிங்கேசுவரரைத் தெரிசித்து,

இராமலிங்கத்தை தெரிவிக்கவேண்டுமென்று, இராமேசுவர்த்துக்குச் சீமீபத்தில் போகையில் சர்வவிஜயனைக்கீண்டு தான் அவனருகில் போய்ச் சர்வவிஜயனை! நீ எங்குசெல்கின்றாயென்று கேட்டார். கேட்டவுடன், நாரதரை நமஸ்கரித்து என் சததுருவாகிய இந்திரனோடு தேவர்களுடைய தேடிப்போகின்றேனென்று சொல்லினான். அதைக்கேட்டு நாரதர் புன்னகைகொண்டு அசுரனே தேவர்கள் திருவையாற்றில் காலபைரவர் காலலால் நிம்பயங்கரராக வசிக்கின்றார்கள். நீ அன்விடம் போனால் உன் பாக்கியத்தைக்கண்டு, காலபைரவர் ஓடிப்போவார். நிச்சயமாகவாபாவாயென்று சொல்லி, இராமநாதரைத் தெரிவித்து, அசுரன்பஞ்சுநகத்தை யடைவதற்கு முன் தான் பஞ்சுநகத்தையடைந்து, பரமசிவனை ஸ்தோத்திரத்தாற் பிரத்தியகூதமாக வரவழைத்து, சுவாமின்! சர்வவிஜயன் இவ்விடத்திற்கேவர்களுக்கின்றானென்று மிகுந்த கோபத்துடன் வருகின்றான். அவனைக்கொன்று தேவர்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துநிற்க பரமசிவன் நாரதர்! உன்னுடைய வேண்டுகோளிப் படி அவனைக்கொன்று தேவர்களைக் காத்தருள்வோமென்று திருவாய்மலர்ந்து காலபைரவரைமழைத்து, பைரவர்! சர்வவிஜயனென்னும் அசுரன் தேவர்களைக்கொல்ல இங்குவருகின்றான். அவனைக்கொன்றுதேவர்களை ரெகூச்சுக்கடவுளாயென்று சொல்லி மறைந்தார். அதன்பின், சர்வவிஜயன் இவ்வுலகக்கோடி போனையுடன் திருவையாற்றையடைந்து நாலுபக்கமும் வளைந்து, அனைக பாணங்களை எடுத்துத் தேவர்கள்மேலும் பிராமணர்கள்மேலும் ரிஷிகள்மேலும் வருஷிக்கான். அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் காலபைரவரை நோக்கி முறையிட்டார்கள். காலபைரவர் சூலாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துச் சுழற்றி அசுரர்சேனைமேல் விசிஞா. சூலமானது அசுரர் சேனையுட்புகுந்து இரண்டு கடிவைக்குள் சர்வவிஜயனோடு சேனைகளையும் கொன்று திரும்பியது. அதன்பின் இந்திரன் பரமசிவனை வணங்கி விடைபெற்றுத்தேவர்களோடு அமராவதிப்பட்டணம் அடைந்து வாழ்ந்திருந்தான்.

௨௨-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௩-வது சுசிகரவேதியனுக்கு கலிநீங்கியதை உரைத்த அத்தியாயம்.

அனலுதயாதேவி நாதசன்மாவை வணங்கி சுவாமின்! கலியின் சுபாவத்தையும் அதை நாசஞ்செய்யும் விதத்தையும் கூறியருளல்

வேண்டுமென்று கேட்க, நாதசன்மா பெண்ணே ! நாலாவது யுகமாகிய கலியுகத்தில் கோடி ஜனங்களில் ஒருவன் திரிகரணச்சத்தியோடு தருமஞ்செய்பவனாகியும், பெருமைக்குத் தருமஞ்செய்பவன் ஆயிரத்திலொருவனாகியும், அவுபாசனம், சந்தியாவந்தனம், வேதாத்தியயனம் செய்தல், தருமவாணக்கண்டகூயைப்படுதல், விரதம், ஆகாரம், எக்கியம், குளம்மெட்டல் இவைகளை தடுத்தல்; பொறுமை, டம்பநிமித்தம் ஆசிரமாயிருத்தல், கொஞ்சம் வேதசாஸ்திரம் கற்ற கருவத்தால் பாலம்செய்தல், கோட்சொல்லல், காரியம் முடியுமளவும் சினைகளுகவும் பந்துவாகவுமிருத்தல், சிரார்த்தத்தை விடுதல், பிதூர்துரோகம், புத்திரதுரோகம், பணையாந்துரோகம், நாயகந்துரோகம். குருத்துரோகம், சிவத்துரோகம்; நம்பிக்கைத்துரோகம், இரண்டாசௌசப்விடுத்தல், பிராமணர் சூத்திரர்கட்குத் தாசராயிருத்தல், குதிரை, யானை, ரதமுடையவன், கூத்திரியன், சண்டாளன், சூககன், தூரமாதர், சாதிகெட்டவன், இவர்களைத் தொட்டு ஸ்நானம் செய்யாதிருத்தல், சங்குசக்கரத்தால் குடுபடுதல், சங்குசக்கரச்சின்னமுடையவர்களுடன் கலந்து விளாகம்செய்தல், அவர்களுடன் கூடி அத்தியயனம் செய்தல், நான்தான் உயர்ந்தவனென்று சொல்லல், அதர்ம இச்சையால் அற்பாபுளாகி மரணமடைதல், நான்கு வருணத்தாருஞ்சங்கராசுதியாதல், காமக்குரோத அகங்காரத்தால் வயிரமடைந்து பிறருக்கு வருத்தம்செய்தல். உத்தமர்கள் நீசராகுதல், நீசர்கள் உத்தமராகுதல், அரசர்கள் திரவிய ஆசையடைந்து தருமம் செய்வதுபோல் தருமத்திரவியத்தைக் கவர்தல், அபகாரம் செய்து பிறருக்குக் கெடுதி விளைப்பவரோடு கலந்திருத்தல், ஆசாரமில்லாதவனையும், வேதங்கற்காதவனையும், சிரார்த்தத்தில் பிராமணனாக வைத்தல், சிஷ்டப்பிராமணனுக்குக் கொடாதிருத்தல், குலமாதர்கள் வேசிகளைப்போல் அலங்கரித்துக்கொள்ளல், ஓஷதிகள் பலத்தைக் கொடாதிருத்தல், மேகங்கள் குறைவாகவருஷித்தல், பால்நிரித்தமாக பசுவைப் பாலனம்செய்தல், நதிதீரங்களில் பயிரிடுதல், தருமத்திற்கும், முடர்களுக்கும், சாதுக்களுக்கும், விரவைகளுக்கும், பாலர்களுக்கும் அபகாரம் செய்து திரவியம் சம்பாதித்தல்; டம்பநிமித்தம் பிதிர் எக்கிய முதல் பஞ்ச எக்கியங்களும் சோமரூபியாகங்களும் செய்து அபாத்திரருக்குத் தானங்கொடுத்தல், சவுசம், ஸ்நானம் விதிப்படி செய்யாதிருத்தல், அகாலத்தில் கருமஞ்செய்தல், குயுத்தியால் வேதநிந்தனை, விப்புரநிந்தனை, எதிநிந்தனை, பதிவிரதா நிந்தனை, பரமசிவ்விடத்தில் பக்தியில்லாமல் காட்டேரி, கருப்பன் முத

லான ஆர்த்தேவதைகளிடத்தில் பக்தி வைத்தல், தேவார்க்களைச் செய்கிறவரைப் பரிசாகச் செய்தல், இராஜ சேவகர்கள் திரவியரிமத்தம் மனிதர்களை வதைப்படுத்தல், தானம், எக்கியம், செபம் இவைகளால் வரும் பலனை விற்பல், சண்டாளரிடத்தில் வாங்கியுண்ணல், சூத்திரான்னம் புசித்தல், தாசி விதவை இவர்களுடன் புணர்தல், மாதர்கள் கணவனை நிர்தித்தல், கடவுளை மறத்தல் முதலான கெடுதிகளுண்டாகும். அங்ஙனமாக இந்தக் கலிபுகத்தின் ஆதிக்காலத்தில் வேதவேதாங்க பாரங்கதனும், தர்மசாஸ்திர மர்மத்தை அறிந்தவனும், வ்ருணசிரமதருமம் தவருதவனும், சுவத்தியானத்துடன் சிவபூஜா துர்த்தானும், விபூதிருத்திராக்ஷதானும், பாவமல்லாதவனுமான சுகிகரனென்னும் பிராமணன் இருந்தனன். அன்னவன் கிருஷ்ணன் வைகுந்தமடைந்த பிள் கலிவருதை அதிகரித் தெந்தவிடங்களிலும் பாவிகளாடிவிருப்பதைக் கண்டு இந்த யுகதர்மம் நம்மையும்பற்றி நரகமடையச் செய்யும் ஆதலால் பரமசிவனைச் சரணமடைவோமென்று தன்விடம் விட்டுத் தீர்த்த யாத்திரை செய்வானாகி புறப்பட்டுப்போக பின்னாகக் கலிபுருஷன் கருநிறத்தையுடையவனாய்க் கையிடுகத்தியை பிடித்துக்கொண்டு தன்னை அதட்டி வருவதைக்கண்டு பயந்து பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்தனன். அந்த ஜெபம் கேட்டுக் கலிபுருஷன் மறைந்தான்! மறைந்தவுடன் இன்னும் அவன் நம்மைத் தொடர்ந்துவருவானேவென்று ஒரு விருக்ஷத்தினடியிலுட்கார்ந்து திரும்பிப் பார்த்தான். பார்த்தபொழுது நெடுந்தூரத்தில் கலிபுருஷன் வருவதைக் கண்டு கீழே விழுந்து முர்ச்சையடைந்து தெளிந்து முன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் மறைந்தவன் இப்பொழுது கண்ணுக்குத் தோன்றுகின்றான். இன்னும் அந்தப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தையே செபிப்போமென்று தியானத்துடன் செபிக்கக் கலிபுருஷனைக் காணுகி சந்தோஷமடைய அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ஓ பிராமணனே! கலிபுருஷனுன்னை எவ்விதத்திலும் பிடிப்பான் ஆகையால் பஞ்சரதக்ஷேத்திரம் தவிர மற்றெல்லாவிடங்களிலும் கலிபுருஷன் வியாபித்திருக்கின்றபடியால் நீ சீக்கிரத்தில் பஞ்சரதத்தை அடைவாயென்று அசிரியுண்டானது. உடனே பஞ்சாக்ஷர ஜெபத்துடன் பஞ்சரதத்தையடைந்து திரிகாலக் காவேரி ஸ்நானம் செய்து வேதமாதாவாகிய காயத்திரி மந்திரத்தை ஆயிரத் தெட்டுருச் செபிப்பீதோடு பஞ்சாக்ஷர மந்திரமும் செபித்து பிரதக்ஷண நமஸ்காரத்துடன் பஞ்சரதீசனாத் தெரிசித்து ருத்திரமந்திரத்துடன் ருத்திராதிஷேகம்செய்து சதா ருத்திர மந்திரத்தாற் ருத்திரி

ரம் செய்தனன். செய்யவே பரமசிவன் பிரசன்னமாக சுசிகரன் நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று சுவாமின்! என்னைக் கலியணுகாது காத்தருளவேண்டுமென்ன சிவபெருமான் சுசிகரனே! எம்மிடத்திலுள்ள பயத்தால் கலிபுருஷன் இந்த ஸ்தலத்தில் வரமாட்டான், அந்தப் பயமுனக்கில்லை. ஜப்பியேசுரபதி, பஞ்சநதீசா, பிரணதார்த்திகரா! வென்று நீ செபித்தாற் துற்சொர்ப்பனம் துஷ்டக்கிரகம், பூதப்பிரேதப்பிசாசம், விஷம், ஆபிசாரம், தாரித்திரம், துக்கமிவைகள் நாசமாகும். அர்த்தகோதயம் மகோதயம் சூரியசந்திரகிரகணம் இந்த நாட்களில் பஞ்சநத காடேரி ஸ்நானம் செய்ய்பவர்கள் பரதிரவியாபகாரம், இம்சை, பரதாரகமனம் முதலான காயிக பாதகத்தையும், கோட்சொல்லல், மாறுபடப்பேசல், சூரூரமாகச் சொல்லல், ஆனவாசிகபாதகத்தையும்; பரதிரவியத்தியானம், பிறருக்கு நஷ்டத்தையெண்ணல், வீணகங்காரப்படுதல், ஆனமானசிக பாதகத்தையும் போக்கிக் கோடி கோதானம் செய்த பலத்தையடைவார்கள். அன்றியும் காடேரி ஸ்நானம் கங்காநதியிலும் தூறுபங்கு அதிகப் பலத்தையும் பூமிதான பலத்தையும் கொடுக்கும். பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வஸ்திரம் தானியம், இரணியம், இவை முதலாகிய தானங்கள் செய்தவர்கள், ஆயுள்விராத்தி தனதானிய சம்பத்து புத்திர பெளத்திர சம்பயுத்திராக அனேக செனக்கியத்தையடைந்து, பரத்திற்சிவலோகசாயுச்சியத்தை அடைவார்கள். அவ்விடத்து வித்தியாதவசு விரதமுள்ள பிராமணன் புண்ணியகாலங்களில் தானபாத்திரனாவான். மகரசங்கிராந்தி முதலாகிய புண்ணிய காலங்களில் காடேரி ஸ்நானம் செய்து, நம்மை தெரிசித்தவர்கள் மோக்ஷமடைவது சத்தியம்; ஆதலால் நீ இந்த ஸ்தலத்தில் வசித்துப் புண்ணிய காலங்களில் காடேரி ஸ்நானம் செய்து, நம்மைத் தெரிசித்தால் மோக்ஷமடைவாயென்று பரமசிவன் சொல்லிமறைந்தருளினார். அவ்வண்ணமே சுசிகரன் மரணபரியந்தம் திருவையாற்றில் வசித்து மோக்ஷமடைந்தான்.

உ௩-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ௪-வது தருமநாசன் சாரூபபதவியை அடைந்த அத்தியாயம்.

திரேதாயுகத்திற் கோதரவரி தீரத்தில் முற்கலுவம்சத்திற் பிறந்த தர்மநாசனென்ற பிராமணன் வருணாச்சிரம தர்மத்தை

விட்டு, விலக்கான காரியங்களைச் செய்து ழந்தான். அவனுக்குத் தம்மொருபியாக ஓர் புத்திரன் பிறக்க அப்புத்திரனுக்குத் தரும சேதுவென்று பெயரிட்டுச் சாதகர்மமுகல் உபநயன பரியுத்தம் வே ரோர் பிராமணனாற் செய்வித்து, விவாக்முஞ் செய்வித்தான். ௧௭. தருமசேது புண்ணிய கீர்த்தியென்றும் பிதார்க்கடன் விநோசனென் றும் பிரசித்தியடைந்தான். அக்காலத்திலான் தந்தையாகிய தரும நரசன் மகோதர வியாதிபாற் பீடிக்கப்பட்டுத் தனக்கு சீக்கிரத்தில் மரணம் நேருமென்று நிச்சயித்தப், புத்திரனை யழைத்துத் தரும சேதுவே! நான் செனன முகல் வருணாச்சிரம தருமத்தை விட்டுப் பாவத்தொழில்களிற் பிரவேசித்துப் பாவஞ் செய்தமையால்; நரக மடைவேனென்று என்னிருகபம் நடுங்குகின்றது. நான் நரகமடை யாமற் செய்வதுன் கடமை யென்றான். அதைக்கேட்ட தரும சேது ஐயா! பிதர்வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டியது புத்திரர் கடமையாதலால், நான் செய்யவேண்டியதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்க தருமநரசன் புத்திரன் சொல்லியதற் சந் தோஷமடைந்து, தருமசேதுவே! நான் மரணமடைந்தபின் என் னுடைய அளித்திகளை இராமசேதுவில் ஸ்தாபனம்பண்ணினால் எனக் குத்தம் சென்மங்கிடைக்குமென்றான். தருமசேது தந்தைசந்ந்தோ ஷிக்க அவ்வாறே செய்கிறெனென்றுரைக்கவே சந்தாட்சொற் பிற் மகோதரவியாதிபாற் தருமநரசன் மரணமடைய அவன்பனையாலும் அனுமரணமடைந்தான். தருமசேது தாய் தந்தையிருவரையுந் தகனம்பண்ணி, அந்தியேஷ்டி முகல் சவுண்டி கரணபரியந்தஞ் செய் ததுந்தவிற வருஷாப்திகபரியந்தஞ் சேஷதருமங்களையுஞ் செய்து, இருவர் அஸ்தியையும் ஓர் பெட்டியில் வைத்தெடுத்துக்கொண்டு சேதுவை யுத்தேசித்து, நிபமத்துடன் புறப்பட்டு வருங்காலையிற் பஞ்சநதமடைந்து, சங்கற்ப பூர்வமாகக் காவேரிஸ்நானம், சேஷத்தர சிரார்த்தம், தர்ப்பண முதலியவைகளுஞ் செய்து 'சிவாலயமடைந்து பிரணதார்த்திகாரைத் தெரிசித்துப் பிரதக்ஷண நமஸ்கார ஸ்தோத் திரத்துடன் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை செபித்து, அன்றையத்தினமுப வாசயிருந்து; மறுநாட்பராணை செய்து, தன்னுக்காவைக் கிருதார்த் தலாகவெண்ணி; ஸ்தலமான்மியத்தையும் காவேரி மான்மியத்தை யும் விசாரித்து துர்வாசர்-கௌதமர்-சதாநந்தர்-வசிக்ஷ்டர் முதலான ஆறுதேவரடி மகரிஷிகளும், அநேகஞ் சந்நியாசிகளும், வானப்பிரஸ தர்களும், பிரமசரிய ஆசிரமத்தர்களும், சோமயாகமுதல் மற்ற யாகங்களையுஞ் செய்துமுடிந்த திகழ்திகளுந் ஆங்கு தவசெய்வ

தைக்கண்டு, நாமுமிந்தஸ்தல்க்திலொருமாதம் வசிப்பேமென்றொரு
 வீட்டில் அஸ்திப்பெட்டியை வைத்துச் சயம்பாகத்தாலேகவாரம்
 போசனஞ் செய்து, பஞ்சாங்காசெபத்துடன் வசிக்கின்ற நாட்
 களில் ஓர் நாள் நித்திரை செய்கையில் சொப்பனத்திற்றன் பிதா
 வைச்சந்திரார்த்த சேகரனாகவும், சடாதாரியாகவும், முக்கண்ணாக
 வும், விபூதிதரித்த சரீரமுள்ளவனாகவும் கண்டு எழுந்து நமஸ்
 கரித்து நோக்கி என் ஐயனை! யுனக்கந்த சிவசொருபம் வந்தகா
 ணத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய தரும
 நாசன், நானிறந்தபின் எமதுதாதகள் இருப்புப் பாசங்கிரீர்கட்டி
 பெண்பத்தாறுபிரம் போஜனே தூரமுள்ள பயங்கரமான சீமமரீக்
 கத்திற் கொதித்த சேற்றிலும் கொதித்த மணலிலும், கல்லிலுமுள்
 ளிலும் முசலாயுதத்தாலடித்திழுத்துமீ, கல் மழையாலும் நெருப்பு
 மழையாலும் வாதையடையச் செய்து பக்து நாட்சென்று பதிலை
 ராதற் எமலோகத்திற்கருகே போகையிற் பாவிதளாற் கடக்கக்
 கூடாத வைதரணியென்னு நெருப்பாற்றைக்கண்டேன். உதிஸிறந்
 தென்று எமபடாள் சொன்னதைக்கீகட்டுப் பயந்தேன்; உடனே
 எமதுதர்கள் என்ணையதிற்றன் ளினுக்கள்; நானதிலொருநாள் முழி
 துங் கிடந்து தத்தளித்தேன். பூமிமெண்டாநாள் பசுவொன்று
 வந்து தருமநாசனே! நீ வைதரணி நதியைத் தாண்டிவெண்டி யுன்
 புத்திரனாற் பனமெண்டாநாள் சவுண்டி கரணத்திற் சுத்பிராமண
 னுக்குத் தானங்கொடுத்த பசு நான்; என்வலை நீ பிடித்துக்
 கொள்ளு, உன்னைக் கரையேற்றிகிறேனென்று சொல்லிற்று. அவ்
 வாதே நான் வலைப்பற்றிக்கொண்டேன். உடனேயந்த வைதரணி
 நதி குளிர்த்து முழங்கலளவானது. கரையேறியவனுமெமது தர்
 களென்னை யெமன் முன்கொண்டிசெபாய் கிட்டார்கள். எமன் என்
 பாவகர்மத்தைத் தெரிந்து, என்னை நரகத்திற் பதனம் பண்ணிவைக்
 கும்படி யெமது தர்களுக் குத்திவுபண்ணினான். அப்படியே யெம
 துதர்கள் நரகத்திலிருத்தினார்கள். நானதிலொருவருகமிருந்து
 வாதையடைந்தேன். ஒருவருபுமாயின் நாகம் கவர்க்கலோகம்
 போலாவதுமன்றி இந்தச் சாரத்தையும் அடைந்தேன். அடைந்த
 வுடன் தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள் அப்பொழுது எமது
 தர்களென்னருகில் வந்து நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து, 'பஞ்சலிபத்
 தத்துடனின்றி, பிராமணோத்தமனே! நீ தவசல்லையினைப் உன்னை
 நரகத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தி மரியாதையாகத் தன்னிடமழைத்
 தவரும்படி யெமன் எங்களுக்குத்திவுகொடுத்தார்; ஆகையால்

வரவேண்டுமென்றார்கள். நானவர்களோடு என்மனநுகில் வந்தேன். வந்தவுடன் என்மனென்றைக் கண்டெழுந்தது 'அர்க்கிப பாத் திபம் ஆச மன முநலாஸ பபாசாந்தாடன் நமஸ்காரஞ்செய்து பிராமணேந்த மனே ! உன் சந்திரன் சந்திரனோடு உன்னஸ்கிசனே யெடுத்துக் கொண்டு செதுக்குப் பொன்னை நிருநவையாற்றிலொருமாகம் வசிக் தான். அங்கவன் வந்தத பண்ணிபக்தால் நரகவாதை நீங்கிவிட் டது; இனிச் சிவலோகமடைவாயென்று சொல்லியதோடு, உன் புத் திரனுக்கு நடந்தபாவுஞ் சொல்லவும் வேண்டுகொளறுன். அதைக் கேட்டு நானிங்கு வந்தேன். நீ ரோதுக்குப் பிபாச வேண்டியதிக்கீ, பெண்ணைச் சிவலோகத்துக் கனுப்பும்போது என்மன தன் தூதர்களை யழைத்தி, வேறெங்கேயாவது மரித்தவர்கள் தலைமயிராவது, அல் லது சாம்பலாவது நிருநவையற்றில் இரண்டு கடிசையளவு தங்கு மாயின் அவர்கள் சிவலோக பதவிபை அடைவார்கள்; அவர்களிடத்தில் நீங்கள் போகக்கூடாதென்று உத்திரவு தந்தான். பார்வதி ரூபத்தைப் பெற்ற உன் தாயும் சிவரூபத்தைப்பெற்ற நானும் தேவ விமானத்திலேறிச் சிவலோகம் போகலேறும். நீ சுகமாக வாழக் கடவாயென்று ஆசிரவதித்து மறைந்தான். நகுமசேது சித்திரை தெளிந்தெழுந்தாச்சரியமடைந்து, காலேறிக்குப் பொய் ஸ்நானம் பண்ணி சித்தியகருமங்களை முடித்துச் சிவாலயமடைந்து, சிவதெரி சனஞ்செய்து, அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற மகரிஷிகளைக் கண்டு நமஸ்கரித்துத் தான் சாத்திரிக்கண்ட சொப்பனத்தைக் தெரிவித்த னன். அதைக் கேட்ட மகரிஷிகள் ஆச்சரியமடைந்து உடனே அவன் நாய் தந்தையின் அஸ்திவாகக் கப்பட்டிருந்த பெட்டியைக் கொண்டு வரச்செய்து நிறந்து பார்க்க அஸ்திகளெல்லாம் சிவசொருபமாகக் காணப்பட்டி அவர்கள் பரித்தாக்கொண்டிருக்கும்போதே பெட்டி யினின்று நீங்கி பஞ்சநாசியெழுந்தான் அருட்குடியாகிய சிவலிங் கத்தினிடத்தே சித்தியமாதலும் மகரிஷிகள் ஆச்சரியமடைந்து நிருவருவர் விபரணுகொண்டாட நகுமசேதுவும் பேருவகையுற்று பஞ்சநதத்திற்குள்ளே வானஞ் பெய்துகொண்டிருந்தான் ஏ அனவத் தியா! அழிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று நாதசன்மாவானவர் கூறி முடித்தாலும் அனவத்தியாதேவியானவள் பின்னரும் அன்னவரை வுணங்கி சுவாமின்! ஒருவன் மாபாடியாயிருப்பினும் அவன் மாண மடைந்தவுடன் அவன் பத்தினி அவனோடுகூடவே அனுமரணஞ் செய்வானகில் அன்னவன் பாபத்தினின்று நீங்கி மேலான பதவி யைப் பெறுவானென்று சாஸ்திரங்கள் விதித்திருக்க இத்தரும்

நாசன் மாத்திரம் அவன் பத்தினி அனுமரணஞ் செய்திருந்து நாக வேதனையை அடைதற்கு காரணமென்ன அதனை ஒருவாறு கூறுபருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக்கொள்ள நாதசன்மாவானவர் ஏ அனவத்தியா! நன்கு வினாவினாய் கண்மணி! தருமநாசன் செய்துள்ள பாபத்துக்கு அளவிறந்த கற்பகோடி காலம் கிடந்து வருந்தவேண்டியதிருக்க அவன் பத்தினியின் அனுமரணமானது அக்கொடுமையை நீக்கி ஒரு வருஷம் நாக வேதனையடையுமாறு செய்து சிவலோகத்தைக்கந்து மேன்மை பெறச் செய்தது. தெரிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று கூறி முடித்தனர். ஏ மகரிஷிகாள் நன்குரைக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் அச்சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து சில மிருகங்கள் உத்தமஜென்மத்தை அடைந்த சரித்திரத்தை கூறுவான் புகுந்தனர்.

உச-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உரு-வது மிருகங்கள் உத்தமஜென்மம் அடைந்த அத்தியாயம்.

ஓர் காலத்து தநீச மகரிஷியானவர் கந்தமாதன பர்வதத்தினின்றும் புறப்பட்டு தனுக்கோடி^௧யினானஞ் செய்து பஞ்சநதக்ஷேத்ரத்தை நோக்கிவரும் மார்க்கத்தில் கழுதை, நாய், மான், முள்ளம் பன்றியாகிய நான்கு மிருகங்களும் கூட்டமாய்வின்று தங்கள் தங்கள் குறைகளை மனிதர் பேசுவதுபோற் பேசிக்கொண்டு நிற்க மகரிஷியானவர் அதனைப் பார்த்து இவைகள் மிருகஜென்மமாக மனிதர்கள் போலப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் காரணமென்ன வென்று அவைகளருகிற் சென்று விசாரிக்க அய்மிருகம் நான்கும் மகரிஷியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி சுவாமின்! நாங்கள் பூர்வஜென்மத்திற் பிராமணர்களாகப் பிறந்து சகல சாஸ்திர பாண்டித்தியமுடைய நாக விளங்கியும் குருமனைப்படைப் புணர்ந்த பாபத்தால் நாய், ஜெனனத்தையும், பதிதப்பிராமணனுக்கு வேதாத்தியயனம் செய்து வைத்த பாபத்தால் மான் ஜெனனத்தையும், நாய் தந்தையரை அடித்து உபத்திரவஞ் செய்த பாபத்தால், முள்ளப்பன்றி ஜென்மத்தையும், சிவனடியாறை நிந்தித்த பாபத்தால் கழுதை ஜென்மத்தையும் அடைந்து ஏதோ புண்ணிய வசத்தால் மானிடவருவுடன் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். ஏ மகாமூர்த்தியாகிய மகரிஷி; தேவரீரை அடியேங்கள் தெரிசிக்கப் பெற்றமையால் இனியும் இம்மிருக

ஜென்மத்துடன் வருந்தாதிருக்க ஓர்வழி காட்டியருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துநிற்க, ததீசிகமகரிஷிபானவர்கிருபையோடு அவைகளை உடன்கொண்டு திருவையாற்றையடைந்து அவைகளை கோபுரவாயின் அருகே நிறுத்தித்தான் காவேரீஸ்வரானஞ் செய்து செம்பொற்சோதிஸ் வரரைத் தெரிசித்து வந்து தன் கமண்டலத்தில் நிறைந்துள்ள காவேரி தீர்த்தத்தை பூதீ பஞ்சாஷ்டர மந்திர பூர்வமாகப் புரோகித்த நான்கு மிருகங்களும் தேவரூபத்துடன் சுவர்க்கலோகஞ்சென்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்தன. மகரிஷிகாள்! மிருகங்களுக்கும் பஞ்சரகக்ஷேத்திரம் சொற்கலோக பதனியைக் கொடுத்ததென்னில், மானிடஜென்மமுடையார் நிறைந்த அழிவோடு எம்பெருமானைப் பூஜித்து அத்தலத்தில் வாழ்வார்களாகில் அவர்களடையும் பேற்றினை கூறவும்வேண்டுமோ அறிந்துகொள்ளக்கடவர்களென்று சூதபுராணிகர் அச்சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து, மகரிஷிகாள்! இப்பஞ்சரகக்ஷேத்திரத்தில் முத்தியடைந்தார் அளவை ஆதிசேஷனாவும் கணித்துக் கூறுவது அறிகாகும். ஏன் ஆசிரியர் கூறியவாறு இன்னும் எத்தனை கதைகள் கூறினும் அவைகள் யாவும் செம்பொற்சோதிஸ்வரப்பெருமான் அடியார்க்கருள்பாலித்த அற்புதத்தையும் அன்னவரருளால் அங்கு நாமகலையுடன் வசிக்கும் காவேரியின் மேன்மையையே விளக்கும் என முடித்து ஜெயியேச்சுரமான்மியம் உறைத்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புத்தர்கள்.

உரு-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உரு-வது ஜெப்பியேச்சுர மான்மியம் உரைக்க அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள் பஞ்சரகக்ஷேத்திரத்திற்கு ஜெப்பியேச்சுரமென்ற பெயர் வந்த காரணம் முன்னமே கூறியிருக்கின்றோம். அவைநிற்க, அவ்விடத்து அகஸ்தியமகரிஷிபானவர் பரம்பொருளைக்குறித்து தவம் செய்துகொண்டிருக்கவே சிவபெருமான் அன்னவர்க்குக் காக்கி தந்தருளி, அகஸ்தியா! உனக்கு வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருள அகஸ்தியரானவர் பரமன் பாதபதுமங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி கூவாமின்! அடியேற்கு தேவாரூடைய திருவடி தெரிசனையன்றி மற்றொன்றும் தேர்ந்துதிருக்கவும், வாமனரூபத்தோடு புத்திமுத்திசாதனமாயுள்ள பகத்தியையும் அளித்தருளவேண்டுமென்று கேட்க

மக்கொள்ள, சிவபெருமான் அகஸ்தியா! இந்த சூரிய பூங்குரணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்வாயேல் அவை கைகடுமென்று மறைந்தருளினர். உடனே சிவானுயின்படி அக்திர்த்தத்தில் முழுகவே தான் கைலாயசிகரத்தில் திருநகர்க்கண்டு அந்நகர சந்தோஷமுடையவராய் சிவசந்திகா ஞ்சென்று பாம்பொருளை வணங்கி ஸ்தோத் திரஞ்செய்து நிற்க எம்பெருமான் அன்னவர்க்கு ஜீவன்முத்தி திசையைக் கொடுத்தருளினர். அப்பொழுது அதனைத் தெரிவிக்கவேண்டி அளவிறந்த தேவர் முதலிய யாவரும் ஆங்கு வந்திருந்தமையால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்றிசையுபர அதனைப் பரமசிவன், நோக்கி யருளி அகஸ்தியரை அருகழைத்து நீ பூமிசமத்வத்தை அடையத் தென்றிசை செல்வாயெனவே மகரிஷியாவவர் சிவபெருமானைப் பின்னும் வணங்கி எம்பெருமானே! தென்னுடைய திழிப்பாவையால் மிகச் சிறப்புடைந்தாயே அதன் இலக்கணம் அறிபாத யான் ஆங்கு எவ்வாறு செல்லவேண்டு என்று எண்ணப்பித்து நிற்க சிவபிரான் தமிழிலக்கணத்தை உபதேசித்தருளி பொதிகாசலமடைந்திருக்கக் கடவாயென விடை கொடுத்தலுப்புகலும் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு தென்றிசையை நோக்கி வருப்போது மார்க்கத்தில் அளேகருக்கு இடையூறுநின்ற வீரதபரவத்தைப் பூமியிலழுந்தச் செய்தும் இவ்வலன், வாதாபி என்ற இருவரைக்கொன்றும், கானவித்தையில் நான் பெரியவன் நான் பெரியவனென்று விவாதப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தும்புருநாரதரிருவரையும் அவர்கள் ஆங்குள்ள பறிங்குமலையில் வைத்திருந்த தாளம் அர்ப்பலையுந் பிடித்துக்கொள்ளுமாறு இசை பாடி கர்வபங்கம் பண்ணியும், பின்னர் தாளத்தோடு அம்மலையைப் பெயர்த்து மதுரைமாநகரத்தில் சாரதாபீடமாக விளங்குமாறு நிறு வியும், திருக்குற்றாலமடைந்து ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணு மூர்த்தியைத் தெரிவிக்கச்சென்றபோது ஆங்குள்ள வைஷ்ணவர்கள் மகரிஷியின் சிவவேடப்பொலிவைக் கண்டு பொருது உட்செல்ல வொட்டாது தடுக்க வைத்தனவா வேஷத்தான் உட்சென்று விஷ்ணு வடிவை பஞ்சாக்ஷர மந்திரபலத்தால் சிவலிங்கமாக்கி வைத்தணவர்களை அவ்வுரைவிட்டு ஒடுமாறு செய்தும், கடாசியாய் பொதிகாசல மடைந்து மாணக்கப் பன்னிருவர்க்கும் தமிழிலக்கணத்தைப் போதித்த வீற்றிருந்தருளினர். மகரிஷிகள இவை நிற்க, சிவபெருமான் சைலாதிக்கு சாரூபபதியும் சிவகணுதிபத்தியத்தையும் நந்திகேஸ் வரர் என்ற பெயரையும் கொடுத்தருளிய சரித்திரத்தை முன்னர் கூறியுள்ளேமல்லவா அதன் துடர்ச்சி கூறுகின்றோம் கேட்கக்கூட

வீரர்கள். பரமேஸ்வரன் நந்திகேஸ்வரனுடன் ஸ்தலையங்கிரிக்கிச்சென்ற
வுடன் அன்னவர்க்கு சிவநிகைச் செய்து வீற்றிருந்தருள சனந்
குமார மகரிடமி அநையுமித்தவராய் அங்கு வந்துசேர்ந்து ஈஸ்வரனைப்
பன்முறை வழத்தி எம்பெருமானே! அடியிக்கும் சிவநிகைச் செய்
வித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க பாஞ்சுடர் நந்தி
கேஸ்வரரால் அன்னவர்க்கு சிவநிகைச் செய்து எ சனந் குமார !
தின்று முதல் நீ நந்திகேஸ்வரனது மாணுக்கன் என்றழைக்கப்
பெருவாய் உன்னிடம் செல்லுவன ஆந்நாபித்தருளி உடனே நந்தி
கேஸ்வரருக்கு திருக்கல்பமானம் செய்து வைக்கவேண்டுமென்ற திரு
அளங்கெண்டவராய் எதிஸ்பட மகரிடமின் பௌத்திரியாகிய சுய
சையை திருமழபாடி என்னும் கேஷத்திரத்தில் பங்குனிமாதம், சுக்
கிலபக்ஷம், தாமி, புனர்பூசுநாதித்தி மிகுதிய சுபதினத்தில் மணம்
புணர்வித்து உலகத்தவர்க்கு கல்பமானம் செய்தவம் இங்ஙனம் கொ
ண்டாடுதல் வேண்டுமெனத் தெய்வம் பரமேஸ்வரன் உமையம்மையார்
சமேதமாய் மணமக்கள் இருவருடனுடன் கால வாந்திய கோஷங்க
ளுடனும் நந்தியிருங்கி முதலிய சிவசனந் தர்களும், சிவபக்தியில்
சிந்தித்த அடியவர்கட்டங்கள் சிவநாமசந்திபத்தனகோஷத்துடன் பின்
தொடர்ந்து வரவும் கொளசநாச்சுமமகிய திருப்பழனம், கௌத
மாச்சிரமமாகிய திருச்சேற்றாக்கரை, விபாசாச்சிரமமாகிய திரு
வேதிக்குடி, பச்சிமந்திருந் திவையாருடைய திருக்கண்டியூர், திருப்
பூந்துருத்தி, திருகெய்தகானம் ஆகிய ஆறு திவ்ய கோத்திரங்க
ளின் வழியாப் முறைபே, ஆப்தகாலியஸ்வரர், ஓதவனேஸ்வரர்,
வேதநாயகேஸ்வரர், வீரட்டேஸ்வரர், புஷ்பவனேஸ்வரர், கிருதத்தா
னேஸ்வரர், ஆகிய ஆறுவரும் எதிர்கொண்டழைத்து வழிவிட திவ
ர்த்தி மத்தாப்பு வாணவேடிக்கை முதலிய வைபவங்களுடன் உலாப்
போந்து பஞ்சநதிரேஷத்திரத்தில், எழுந்தருளினவராய் வீற்றிருந்
தருளினர். மகரிடிகள்! இம்மகோட்சவத்தில் காவேரி ஸ்நானம்
செய்து நியமம் உடையாராய் எம்பெருமானே! தேவார திருவாசக
பாராயணம் செய்துகொண்டு பிரதசுடணமாக வருவோர் இகத்தே
பூத்திரப்பேறு முதலிய சம்பத்துக்களைப்படைந்து மறுமையில் எம்பெரு
மான் சரண நீழலில் வாழும் பெரும் பேற்றினைப்பெற்றுய்வர் இது
வேத சம்மதமாகும் ஆயிந்துகொள்ளக்கடவீர்கள். இது நிற்க நிய
மேசர். என்ற ஓர் யோகிஸ்வரர் சிவாலயத் திருப்பணி செய்துகொ
ண்டு காவேரி நதியின் தென்கரையில் வசித்துக்கொண்டிருந்து
செவ்வாண்டு சென்றபின் யோகத்திலமர்ந்து அளவிறந்த காலம் நிக்

டை கலையாது நின்றதுவிடவே அன்னவர் வீற்றிருந்த பாண்டசாலை யோடு பூமி ஓர் மனைமரப் பிரமாணம் உயர்ந்து மூடிக்கொண்டது. அவ்வாறாக அப்பொழுது அரசு செய்துகொண்டிருந்த அசிதபசி யென்னும் சோழராஜனுள்வன் சதுரங்க சேனையுடன் திக்கு விஜயஞ்செய்து வரும்போது அவ்விடம் வந்தவுடன் ரதம் செல்லாது தடைபட்ட ஆச்சரியமடைந்தவனுப் மிக உயர்ந்த அம்மேட்டை வெட்டிப்பரிசோதிக்கையில் யோகிஸ்வரரைக்கண்டு பயந்து சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து நிற்க யோகிஸ்வரர் அன்னவனை வாழ்த்தி நீ எவ்விடஞ் செல்லினும் ஜெயப்பிரதாபத்தோடு வீழ்ங்கடவா பென்று ஆசீர்வதித்த அதுப்பிவிட்டுப் பின்னரும் சிவத்தீபானத்திலிருந்து பஞ்சநதேசப் பெருமான் திருவருளால் ரிஷபத்தின் திருப்பாதம்பதிந்த நான் கிடத்தும் கருப்பஞ்சாறு, கற்கள், சுண்ணாம்பு, திரவியம், நான்கும் நிரைந்திருப்பதையறிந்து அவைகளால் பஞ்சநதேசப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் சிவாலயத்திருப்பணி செய்து சிலகாலஞ் சென்றபின் ஈஸ்வரனது சரணாவந்த நிழலைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர். மகரிஷிகள் அயிர்த்துகொள்ளக் கடவீர்க ளென்று சூகபுராணிகர் பஞ்சநதமானம்மியத்தைப் பூர்த்தி செய்து முடிக்க மகரிஷிகள் அளர்ந்த புசிகரீயுடைய சூகபுராணிகரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநக சேஷத்திரம் அடைந்து காவேரிஸ்நானம் ஈஸ்வர தெரிசனம் பஞ்சாநகர ஜெயம் முதலிய வைகளைச் செய்து கொண்டு அத்தலத்திலேயே வசித்து சிவசாயுச் சியத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

பிரயோஜனம்.

சீர்வளரையாறதனிடையெடுத்தத்தேவதேவோத்தமன், அடியார் நார்வளருள்ளக்கோவில்புக்குறைவோன், காரணஸ்ரேடியுக்காணத் தார்களுர்பதத்தன், சரணங்கயத்தைத்தண்ணளிக்காவிரிபடிந்து ஈர்பெறவணக்குத்தன்மையென்றுமின்பவீட்டைந்துவாழ்குவேரே.

சிறப்புற்றோற்கும் பஞ்சனகேஷத்திரத்தில் வசித்து காவேரிஸ்நானஞ் செய்து அறம்வளர்த்த நாயகிபார் சமேதராய் நியுமுந்த ருனியிருக்கும் செம்போற்சோதிசுவாப் பெருமான் பாதசேவைக்கு உரியவர் மேலான மோகூவிட்டை அடைவர்.

பஞ்சநதமானம்மியம் முற்றிற்று.

உ
விவரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருவையாறு - பண் - தக்கராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலையார்மதியோடுநீருந், நிலையார்சடையாபிடமாகும்
மலையாரமுமாமணிசந்தோ, டலையார்புனல்சேருமையாதே. (க)

மதியொன்றியகொன்றைவடத்தன், மதியொன்றவுதைத்தவர்வாழ்வு
மதியின்றொடுசேர்கொடிமாடம், மதியம்பயில்கின்றவையாதே. (ம)

கொக்கின்னிறகின்றொடுவென்னி, புக்கசடையார்க்கிடமாகுந்
திக்கின்னிசைதேவர்வணங்கும், அக்கின்னரையாரதையாதே. (ங)

சிறைகொண்டபுரம்மவைசிற்தக், கறைகொண்டவர்காதல்செய்கோயி
மறைகொண்டநல்வானவர்தம்மி, லறையுட்கொலிசேருமையாதே. (ல)

உமையாளொருபாகமதாகச், சமைவாரவாச்சாவிடமாகும்
மமையாருடல்சேர்தரமுத்தம், மமையாவருமந்தனையாதே. (ரு)

தலையின்றொடைமாலையணிந்து, கலைகொண்டதோர்கைவின்தோர்வா
நிலைகொண்டமனத்தவரித்தம், மலர்கொண்டுவணங்குமையாதே. (ர)

வரமொன்றியமாமலரோன்றன், வரமொன்றையறுத்தவர்சேர்வான்
வரைநின்றழிவார்தருபொன்னி, வரவங்கொடுசேருமையாதே. (ரி)

வரையொன்றதெடுத்தவரக்கன், கொங்கெடுத்தவன்சேர்வு
வரைபின்மலர்மேதருபொன்னிந், திரைதன்நெடுசேருமையாதே. (ரி)

சங்கத்தவனுமழியமைப், பொங்குஞ்சுடரானவர்கோயில்
கொங்கிற்பொலியுப்புனல்கொண்டு, அங்கிக்கெதிர்காட்டுமையாதே.

துவரண்டையர்தோலுடைமுகன், கவர்வாய்கொழிகாதல்செய்யாதே
கவராசுக்கிடமரையாதே, டவர்தாமனைபந்தனையாதே. (ரி)

கலையார்கலிக்காழியர்மன்னன், னலமார்தருஞானசம்மந்தன்
 னலையார்புனல்குழுமைபாற்றைச், சொலுமாலெவல்லார்துயர்வீடே. ()

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிபெயர் - செம்பொற்சோழிஸ்வரர், தேவியார் - அறம்வளர்த்தநாயகியம்மை.

திருவையாறு திருவீராகம் - பண்-வியாழக்குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பணிந்தவரருவினைபற்றறுத்தருள்செயத்
 துணிந்தவன்றோலொடுநூறுதைமார்பினிற்
 பிணிந்தவனரெவொடுபேரெழிலாமைகொண்
 டணிந்தவன்வளநகரந்தணையாமே. (க)

கீர்த்திமிக்கவனக்களரொளியுடனடப்
 பார்த்தவன்பனிமதிபடர்சடைவைத்துப்
 போர்த்தவன்கரியுரிபுலியதளாவரை
 யார்த்தவன்வளநகரந்தணையாமே. (உ)

வரிந்தவெஞ்சிலைபிடித்தவவுணர்தம்வளநக
 ரெரிந்தவெய்தவனெழிறிகழ்மலர்மே
 லிருந்தவன்சிரமதுவிமையவர்குறைகொள
 வரிந்தவன்வளநகரந்தணையாமே. (ங)

வாய்ந்தவல்லவவுணர்தம்வளநகரெரியிடை
 மாய்ந்தவெய்தவன்வளர்பிறைவிரிபுன
 றேய்ந்தெழுசடையினன்றென்மறையாறங்க
 மாய்ந்தவன்வளநகரந்தணையாமே. (ச)

வானமர்மதிபுல்குசடையிடையரெவொடு
 தேனமர்கொன்னையன்றிகழ்தருமார்பின்ன
 மானினமனவிழிமங்கையோர்பாகமு
 மானவன்வளநகரந்தணையாமே. (ஞ)

முன்பனைமுனிவரோடமரர்கடொழுதெரு
 மின்பனையினையிலவிறவனையெழிறிக
 டெழுன்பொனையேதமில்வேதியர்தாந்தொழு
 மன்பனன்வளநகரந்தணையாமே. (ஊ)

வன்றிறலவுணர் தம்வளநகரெரியி
 வெந்தறவெய்தவன் விளங்கியமார்பினிற்
 பந்தமர்மெல்லிரல்பாகமதாகித்
 னந்தமில்வளநகரந்தணையாதே. (௭)

விடைத்தவல்லரக்கனல்வெற்பிணையெடுத்தது
 மடித்தலத்தாலினைபூன்றிமற்றவளது
 முடித்தலைத்தோளவைநெரிதரமுறைமுறை
 யடர்த்தவன் வளநகரந்தணையாதே. (௮)

விண்ணவர் தம்மொடுவெங்கதிதீரான
 லெண்ணிலிதேவர்களிந்திரன்வழிபடக்
 கண்ணனும்பிரமனுங்காண்பரிதாகிய
 வண்ணறன் வளநகரந்தணையாதே. (௯)

மருளுடைமனத்துவன்சமணர்கண்மாசுரு
 விருளுடையிணைத்துவர்ப்போர்வையினர்களுந்
 தெருளுடைமனத்தவர்தேறன்மின்றிண்ணமா
 வருளுடையடிகடமந்தணையாதே. (௧௦)

நலமலிஞானசம்மந்தனதின்றம் •
 முலைமலிபுனன்மல்குமந்தணையாற்றினைக்
 கலைமலிதமிழிவைநற்றுவல்லார்மிக
 நலமலிபுகழ்மிகுநன்மையர்தாமே. (௧௧)
 திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - பண் - மேகராகக் குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புலனைந்தும்பொறிகலங்கிநெறியங்கியறிவழிந்திட்டைமேலுந்தி
 யலமந்தபோதாகவஞ்சேசெலன்றருள்செய்வானமருங்கோயில்
 வலம்வந்தமடவார்கண்டமாடமுழுவதிரமழையென்றஞ்சிச்
 சிலமந்தியலமந்துமரமேறிமுகிள்பார்க்குந்திருவையாதே. (௧)

விடிலேறுபடநரீகமரைக்கைசத்தேவெற்பரையன்பாவையோடு
 மடலேறென்றதுவேறியஞ்செலிப்பலியென்னுமடிகள்கோயில்
 கடலேறித்திரைமோதிக்காவிரியினுடன்வந்துகங்குல்வைகித்
 திடலேறிச்சீசரிசங்கஞ்செழுமுத்தங்கீன்றலைக்குந்திருவையாதே (௨)

திருஞான சம்பந்தருகவரிகள் .

கங்காளர்சுயிலாயபலையானீர் கானப்பேராளர்மங்கை
பங்காளர்திருஞலப்படை யாளர்விடையாளர்யாழங்கோயில்
கோங்காளப்பொழிநுழைநற்குடர்வாயாழைஞ்ஞலர்த்திக்கூதனீங்கிச்
செங்கீனல்வெண்குருகுழைபங்காளரீரைதேருந்திருவையாதே. (௩)

ஊன்பாயுமுடைதல்கொன்றோர்பலிக்குழல்லாருமையாள்பங்கர்
தான்பாயுளிடையேயுசங்கரனாத்தழுவாருவர் தங்குங்கோயின்
மான்பாயையொருகேமரமேயிமந்திபாய்மடுக்கடோலுந்
தேன்பாயரின்பாய்ச்செங்கமலமொட்டலருந்திருவையாதே. (௪)

நீரோடுகூவினமுநிலாமழியும்வெள்ளொருக்குவிதைந்தகொன்றைத்
தாரோடுதன்கரந்தைசடைக்கணிந்ததூத்துவனாத்தங்குங்கோயில்
காரோடிகுசர்ப்பாந்துகடாநாடும்பொழிலுணர்ந்தசமுத்தரீந்தித்
தேரோடுபெருந்தேறிச்சேயிழையார்தடம்பயிலுந்திருவையாதே. (௫)

வேந்தாகுவின்னவர்க்குமன்னவர்க்குநெறிகாட்டும்விகித்தனாகப்
புத்தாமநறுங்கொன்றைச்சடைக்கணிந்தபுண்ணியனார்நண்ணுங்கோ
கார்தாரியசையனாத்தூகாரிகையாரிசைபாடக்கவினாங்கீதித் [யில்
தேந்தாமென்றநறுங்கீழிச்சேயிழையார்தடமாடுந்திருவையாதே. (௬)

நின்றாலாநெடுவிகம்பிநெருங்கிலுருபுமன்னுரீள்வாயம்பு
சென்றுலாம்படிதொட்டசிலையாளிமலையாளிசேருங்கோயில்
குன்றெலாங்குலிலகவட்கொழுப்பிரசமலப்பாய்ந்துவாசமல்கு
தென்றலாபடிவருடச்செழுங்கரும்புகண்வளருந்திருவையாதே. (௭)

அஞ்சாதேகயிலாயமலையெடுத்தவரக்கர்கோன்றலைகள்பத்து
அமஞ்சாதேதொனெரியவடர்த்தவனுக்கருள்புரிந்தமைந்தர்கோயி
லிஞ்சாயலிளந்தெங்கின் பழம்பிழைவிமேதியிரிந்தங்கோடிச்
செஞ்சாவிக்கதிருழக்கிச்செங்கமலவயல்படியுந்திருவையாதே. (௮)

மேலோடிவிகம்பணவியினிலத்தமிகவகழ்ந்துமிக்குநாடு
மாலோடுநான் முகனும்பியாதவகைகின்றோன்மன்னுங்கோயில்
கோலோடக்கோல்வனையார்குத்தாடக்குவிமுலையார்முகத்தினின்று
சேலோடச்சிலையாடச்சேயிழையார்தடமாடுந்திருவையாதே. (௯)

குண்டாடுகுற்றுடுக்கைச்சமணரொடுசாக்கியருங்குண்மொன்றில்லா
மிண்டாடுமிண்டருளாகேளாதேயாளமின்மேவித்தொண்ட
ரெண்டோள்முக்கண்ணொம்மீசரிவைவரினிதமருங்கோயில் '[றே.
செண்டாடுபுனற்பொன்னிச்செழுமணிகள்வந்தலைக்குந்திருவையா

அன்ன மஸ்திபாழிஸ்துடைசூழையாற்றெய்யெருமானையந்தண்காழி
மன்னியசீர்மறைநாவன்வள்ளுநசமமந்தன்மருபாட
லின்னிசையாலிவைபத்துமீய்சையுங்காலிசையேத்துவர்க
டன்னிசையோடமருலகற்றவநெறிசென்றெய்துவார்தாழாதன்றே.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - பண் - இத்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோடல்கோங்கங்குளிக் கனாமலைநலையசீ
ரோடுகங்கைபொலிவென்பிறைசூழ்மொருவனார்
பாடல்வினைமுழுவங்குமுன்மொத்தபண்ணாகவிவ
யாமொறுவல்லாறுமையாறுடையையனே. (க)

தன்மையாறுமறிவாரில்லைதாம்பிறரெங்கனே
பின்னுமுன்னுஞ்சிலபேய்க்கணஞ்சூழ்த்திரிகரக்கு
துன்னவாடையுடுப்பர்கடலைப்பொடிபூசுவ
ரன்னமாலுந்துறைபாறுமையாறுடையையனே. (உ)

கூறுபெண்ணுடைகோவணமுண்பதுங்கெவண்டலை
மாறிலாருங்கொள்வாரில்லைமார்பிலணிகல
மேறுமேறித்திரிவரிமையோர்தொழுதேத்தவே
யாறுநான்குஞ்சொன்னுமையாறுடையையனே. (ங)

பண்ணினல்லமொழியார்பவளத்துவரவாயினு
ரெண்ணிநல்லகுணத்தாரிணைவேல்வென்றகண்ணினார்
வண்ணம்பாடிவலிபாடித்தம்வாய்மொழிபாடவே
யண்ணல்கேட்டுகந்தாறுமையாறுடையையனே. (ச)

வேனலாணவெருவவிரிபோர்த்துமையஞ்சவே
வாணையூடறுக்கும்மதிசூடியமைந்தனார்
தேனெய்பாறயிர்தெங்கிளநீர்கரும்பின்றெளி
பாணஞ்சாடுமுடியாறுமையாறுடையையனே. (ரு)

எங்குமாகிநின்றனுமியல்லவறியப்படா
மன்கைபுகங்கொண்டாறுமதிசூடுமைந்தனும்
பவகமில்பதினெட்டொடுநான்குக்குணர்வுமா
யங்கீமாறுஞ்சொன்னுமையாறுடையையனே. (ர)

திருஞானசம்பந்தருவாய்கள்.

ஓதியாருமறிவாரில்லையோதியுலகெலாஞ்
சோதியாய்நிறைந்தான்சுடர்ச்சோதியுட்சோதியான்
வேதியாகிவிண்ணுகிமண்ணோடெழிகாற்றுமா
யாதியாகிநீன்றுனுமையாறுடையையனே.

(௭)

குறவநான்மலர்கொண்டடியார்வாழிபாடுசெய்
விரவுநீரணிவார்சிலதொண்டர்வியப்பவே
பரநீநாடொறும்பாடநம்பாவம்பறைதலா
லரவமார்ந்துகந்தானுமையாறுடையையனே

(௮)

உரைசெய்தொல்வழிசெய்தறியாவின்கைக்குமன்
வரைசெய்தோளடர்த்துமதிசூழிபமைந்தனார்
கரைசெய்காவிரியின்வடபாலாகாதலா
னரைசெய்மேகலையானுமையாறுடையையனே

(௯)

மாலுஞ்சோதிமலரானுமறிவிலாவாய்மையான்
காலங்காம்புவாயிரங்கழிகையன்பொற்கழல்
கோலமாய்க்கொழுந்தீன்றுபொளந்திரண்டதோ
ராலநீழலுளானுமையாறுடையையனே.

(௧௦)

கையிலுண்டுமூல்வாருங்கழீந்துவராதையான்
மெய்யைப்போர்த்துமூல்வாருமுரைப்பனமெய்யல
மைகொள்கண்டத்தெண்ணோண்முக்கணன்சுமூல்வாழ்த்தவே
யையந்தேர்த்தளிப்பானுமையாறுடையையனே.

(௧௧)

பலிதிரிந்துமூல்பண்டங்கன்மேயவையாற்றினைக்
கலிகடந்தகையான்கடற்காழியர்காவல
னெலிகொள்கம்மந்தனெண்டமிழ்பத்துவல்லார்கள்போய்
மலிகொள்கவிண்ணிடமன்னியசீர்பெறுவார்களே.

(௧௨)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு திருவிராகம் - பண் - இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்திகழ்மலைச்சிறுமியோடுமிகுதேச
ருருத்திகழ்மழிற்கயிலெவற்பிலுறைத்தனே
விருப்புடையவற்புதிருக்குமிடமேரார்
மருத்திகழ்பொழிற்குலவுவண்டிருவையாறே.

(௧௩)

தேவாரப்பதிகம்.

கந்தமரவுந்துபுகையுந்தலில்விளக்கே
 ரீந்திரனுணர்ந்துபணியெந்தையிடமெங்குந்
 சந்தமலியுந்தருமிடைந்தபொழில்சாரா
 வந்தவனினைந்தணவுவண்டிருவையாதே.

(௨)

கட்டுவடமெட்டுமுறுவட்டமுழுவத்திற்
 கொட்டுகரமிட்டவொலிதட்டுவகைநந்திக்
 கிட்டமிகநட்டமவையிட்டவரிடஞ்சீர்
 வட்டமதிலுட்டிகழும்வண்டிருவையாதே.

(௩)

நண்ணியோர்வடத்தினிமுனல்வார்முனிவர்க்கன்
 றெண்ணிலிமறைப்பொருள்விரித்தவரிடஞ்சீர்
 தண்ணின்மலிசந்தக்கிலாடுந்திவருபொன்னி
 மண்ணின்மிசைவந்தணவுவண்டிருவையாதே.

(௪)

வென்றிமிசுகாருகனதாருயிர்மடங்கக்
 கன்றிவருகோடங்குகாளிகதேமாவ
 நின்றநடமாடியிடநீடுமலர்மேலான்
 மன்றன்மலிபுட்பொழில்கொள்வண்டிருவையாதே.

(௫)

பூதமொடுபேய்கள் பலபாடநடமாடிப்
 பாதமுதல்பையரவுகொண்டணிபெறுத்திக்
 கோதையரிடும்பல்கொளும்பாணிதாபூ
 மாதவிமணங்கடமுடிவண்டிருவையாதே.

(௬)

துன்னுகுழன்மங்கையுமநங்கைகளிவெய்தப்
 பின்னொருதவஞ்செய்துழல்பிஞ்ஞகனுமங்கே
 யென்னசதிபென்றுரைசெயங்கணனிதஞ்சீர்
 மன்னுகொடையாளர்பயில்வண்டிருவையாதே.

(௭)

இரக்கமில்லுணத்தொடுலகெங்குநலிவெம்போ
 ரரக்கன்முடியத்தலைபுயத்தொடுமடங்கத்
 தூக்கவிரலிற்சிறிதுவைத்தவரிடஞ்சீர்
 வரக்கருணையாளர்பயில்வண்டிருவையாதே.

(௮)

பருத்துருவதாகிவிணடைந்தவனோர்பன்றிப்
 பெருத்துருவதாயுலகிடந்தவனுமென்றுங்
 கருத்துருவொனுவகையிழந்தவனிடங்கார்
 வருத்துவகைநீர்கொள்பொழில்வண்டிருவையாதே.

(௯)

பாக்கியமதொன்றுமில்சமண்பதகர்புத்தர்
சாக்கியர்களென்றுடல்பொதிந்துதிரிவார்தா
நோக்கரியதத்துவனிடம்படியின்மேலான்
மாக்கமுறநீடுபொழில்வண்டிருவையாதே. (ம)

வாசமலியும்பொழில்கொள்வண்டிருவையாற்று
ளீசனையெழிற்புகலிமன்னவன்மெய்ஞ்ஞானப்
பூசரனுரைத்ததமிழ்பதத்துமிவைவல்லார்
நேசமலிபத்தரவாரின்மலனடிக்கே. (மக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ-வ

சிலமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசுவாமிகள் தேவாரம்

திருவையாறு-பண்-காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மா,தர்பிறைக்கண்ணியானைமலையான்மகளொடும்பாடிப்
போதொடுநீர்கமந்தேத்திப்புகுவாரவர்பின்புகுவேன்
யாதுஞ்சுவடுபடாமலையாறடைகின்றபோது
காதல்முடிப்பிடியோடுங்களிறுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (க)

போழிளங்கண்ணியானைப்பூந்துகிலாளொடும்பாடி
வாழியம்போற்றியென்றேத்திவட்டமிட்டாடவருவே
னாழிவலவனின்மேத்துமையாறடைகின்றபோது
கோழிபெடையோடுங்கடிக்.குளிர்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (உ)

எரிப்பிறைக்கண்ணியானையேந்தியாளொடும்பாடி
முரித்தவிலயங்களிட்டுமுகமலந்தாடாவருவேன்
அரித்தொழுகுவெள்ளருவியையாறடைகின்றபோது
வரிக்குயில்பெடையோடாடிவைகுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (ங)

பிறையினங்கண்ணியினுனைப்பெய்வனையொடும்பாடி,
துறையினம்பன்மலர் தூவித்தோனைக்குளிர்த்தொழுவே
னறையினம்பூங்குயிலா லுமையாறடைகின்றபோது
சிறையினம்பேடையோடாடிச்சேவல்வருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (ச)

ஏடுமதிக்கண்ணியானையேந்திழையொடும்பாடி
காடொடுநாடுமலையுங்கைதொழுதாடவருவே
ளுடலமர்ந்துறைகின்றவையாறடைகின்றபோது
பேசுடமயிலொடுங்குடிப்பிணைந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (சு)

தண்மதிக்கண்ணியினுனைத்தையனல்லாநொடும்பாடி
உண்மெலிசின்றையனாகியுனராவருகாவருவே
ண்ணலமர்ந்துறைகின்றவையாறடைகின்றபோது
வண்ணப்பகின்றிலொடாடிவைகிவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (சு)

கடிமதிக்கண்ணியினுனைக்காரிகையொடும்பாடி
வடிவொடுவண்ணமிரண்டும்வாய்வேண்டிவெசால்லிவாழ்வே
னடியிணையார்க்குங்குழலானையாறடைகின்றபோது
இடிசூரலன்னதோரெனநிசைந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (சு)

விரும்புமதிக்கண்ணியானைமெல்லியலொடும்பாடி
பெரும்புலர்காலையெழுந்துபெறுமலர்கொய்யாவருவே
னருங்கலம்பொன்மணியுந்துமையாறடைகின்றபோது
கருங்கலைபேடையோடாடிக்கலந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (சு)

முற்பிறைக்கண்ணியினுனைமொய்குழலொடும்பாடிப்
பற்றிக்கயிறுக்கில்லென்பாடியுமாடவருவே
ஶற்றருள்பெற்றுநின்றாரோடையாறடைகின்றபோது
நற்றுணைப்பேடையோடாடிநாவருவனகண்டேன்
கண்டேன்வர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (சு)

கிங்கம்மதிக்கண்ணியானைத்தேமொழியொடும்பாடி
மீயங்கருணல்குங்கொடுவந்தெனக்கினியெண்ணுருவே

னங்கிளமங்கையராடுமையாறடைகின்றபோது
பைங்கிளிபேடையோடாடிப்பரந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (10)

வளர்மதிக்கண்ணியினுனைவார்குழலாளொடும்பாடிக்
களவுபடாததோர்காலங்காண்பான்கடைக்கணிக்கின்றே
னளவுபடாததோரன்போடையாறடைகின்றபோது
விளமணநாகுதழுவினேறுவருனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கங்கையைச்சடையுள்வைத்தார்கதிப்பொறியரவும்வைத்தார்
திங்கைத்திகழவைத்தார்திசைதிசைதொழுவும்வைத்தார்
மங்கையைப்பாகம்வைத்தார்மான்மறிமழுவும்வைத்தார்
ரங்கையுள்ளும்வைத்தாரையணிய்யாறனாரே. (12)

பொடிதனைப்பூசவைத்தார்பொங்குவெண் ணூலும்வைத்தார்
கடியேதார்நாகம்வைத்தார்காலனைக்காலிலவைத்தார்
வடிவுடைமங்கைதன்னைமார்பிலோர்பாகம்வைத்தார்
ரடியினைதொழுவும்வைத்தாரையணிய்யாறனாரே. (13)

உடைதருகூளும்வைத்தாருலகங்களனைத்தும்வைத்தார்
படைதருமழுவும்வைத்தார்பாப்புலித்தோலும்வைத்தார்
விடைதருகொடியும்வைத்தார்வெண்புரிநூலும்வைத்தார்
ரடைதரவருளும்வைத்தாரையணிய்யாறனாரே. (14)

தொண்டர்கள்தொழுவும்வைத்தார்தூமதிசடையில்வைத்தார்
ரிண்டையைத்திகழவைத்தாரெமக்கென்றுமின்பம்வைத்தார்
வண்டுசேர்குழலினுனைமருவியோர்பாகம்வைத்தார்
ரண்டவானவர்களேத்துமையணிய்யாறனாரே. (15)

வானவர்வணங்கவைத்தார்வல்வினைமாயவைத்தார்
கானிடைநடழும்வைத்தார்காணைக்கனலாவைத்தார்
ரானிடையந் தும்வைத்தாராட்டுவார்க்கருளும்வைத்தார்
ரானையினுரிவைவைத்தாரையணிய்யாறனாரே. (16)

சங்கணிஞ்ஞையும்வைத்தார்சாம்பல்மெய்ப்பூசவைத்தார்
வெங்கதிரெரியவைத்தார்விரிபொழியனைத்தும்வைத்தார்
கங்குலும்பகலும்வைத்தார்கடுவினைகலையவைத்தார்
ரங்கமதோதவைத்தாரையணையாறனாரே.

(38)

பத்தர்கட்குளும்வைத்தார்பாய்விடையேறவைத்தார்
சித்தத்தையொன்றவைத்தார்சிவமதேநினையவைத்தார்
முத்தியைமுற்றவைத்தார்முறைமுறைநெறிகளவைத்தார்
ரத்தியினுரிவைவைத்தாரையணையாறனாரே.

(39)

ஏறுகந்தேதறவைத்தாரிடைமருகிடமும்வைத்தார்
நாறுபூங்கொன்றைவைத்தார்காமமுமையிலவைத்தார்
கூறுமைபாகம்வைத்தார்கொல்புலித்தேனாலும்வைத்தார்
ராறுமோர்சடையிலவைத்தாரையணையாறனாரே.

(40)

பூதங்கள்பலவும்வைத்தார்பொங்குவெண்ணிறம்வைத்தார்
விதங்கள்பாடவைத்தார்கின்றநற்குன்றனைவைத்தார்
பாதங்கள்பரவவைத்தார்பத்தர்கள்பணியவைத்தார்
ராதியுமந்தம்வைத்தாரையணையாறனாரே.

(41)

இரப்பவர்க்கியவைத்தார்பவர்க்குளும்வைத்தார்
கரப்பவர்தங்கட்கெல்லாங்கடுநகங்கள்வைத்தார்
பரப்புநீர்கங்கைதன்னைப்படர்சடைப்பாகம்வைத்தார்
ரர்க்கனுக்களும்வைத்தாரையணையாறனாரே.

(42)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு-பண்-திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குண்டனாய்ச்சமணரோடேகூடிநான்கொண்டமலைத்
துண்டனேசுடர்கொள்சோதிதூநெறியாகிநின்ற
துண்டனேயமரரேறேதிருவையாறுமர்ந்ததேனே
கொண்டனேன்றொழுதுன்பாதஞ்சொல்லிநான்மிறிகின்றேனே. (க)

பீலிகையிடுக்கிரளும்பெரியதோர்தவமென்றெண்ணி
வாலியதறிகள்போலமதியிலார்பட்டதென்னே
வாலியார்வணங்கியேத்தாந்திருவையாறுமர்ந்ததேனே
டாலியாதிவீழுந்தநெஞ்சமழுகிதாமெழுந்தவாறே.

(2)

சுட்டிடுஞ்சமணரோடே தருக்கிரான் றவமென் றெண்ணி
பொட்டிடுமனத்தினீரேயும்மையான் செய்வதென்னே
மொட்டிடுகமலப்பொய்கைத்திருவையாறமர்ந்ததேனை
மொட்டிடுமுள்ளத்திரேயும்மநாணுகந்திட்டனை. (ங)

பாசிப்பன்மாசுமெய்யர்பலமிலாச்சமணரோடு
நேசத்தூலிருந்தநெஞ்சநீக்குமாறியமாட்டேன்
நேசத்தார்பரவியேத்துந்திருவையாறமர்ந்ததேனை
வாசத்தால்வணங்குவல்லார்வல்லினைமாயுமன்றே. (ச)

கடுப்பொடியட்டிமெய்யிற்சருதியோர் தவமென் றெண்ணி
வடுக்களோடிசைந்தநெஞ்சமதியிலிட்டதென்னே
மடுக்களில்வாளைபாடும் திருவையாறமர்ந்ததேனை
யடுத்துநின் அன்னுநெஞ்சேயருந்தவஞ்செய்தவாதே. (ரு)

அறவியென் றவமகேகாரேன் சொல்லியசெலவுசெய்து
உறவினாமைமனரோடுமுணர்விலேனுணர்வொன்றின் றி
நறவமாற்பொழில்கள்கூழ்ந்ததிருவையாறமர்ந்ததேனை
மறவிலாநெஞ்சமேநன்மதியுனக்கடைந்தவாதே. (சு)

மல்லுரைச்சமணரோடே பலபலகூலமெல்லாஞ்
சொல்லியசெலவுசெய்தென்சோர்வனுனினினைந்தபோது
மல்லிகைமலருஞ்சோலைத்திருவையாறமர்ந்ததேனை
யெல்லியும்பகலுமெல்லாநினைந்தபோதினியாவதே. (எ)

மண் ணுளார்வின் ணுளாரும்வணங்குவார்பாவம்போக
எண்ணிலாச்சமணரோடேயிசைந்தனையேழநெஞ்சே
தெண்ணிலாவெறிக்குஞ்சென்னித்திருவையாறமர்ந்ததேனைக்
கண்ணினுற்காணப்பெற்றுக்கருதிற்றேமுடிந்தவாதே. (அ)

குருந்தமதொசித்தமானும் குலமலர்மேவினா னுந்
திருந்துநற்பாதத்தீதாடுதிருமுடி காணமாட்டா
ரருந்தவமுனிவரேத்துந்திருவையாறமர்ந்ததேனைப்
பொருந்திநின் அன்னுநெஞ்சேபொய்வினைமாயுமன்றே. (க)

அறிவிலாவாக்கி னடியருவரையெடுக்கலுற்று
முறுகினுன்முறுகக்கண்டுமுதறிவாளனோக்கி
நிறுவினுன்விரலெதான் குல்லெரிந்துபொய்நிலத்திலிழ்
வறிவினா னுந் தன்செய்தான் திருவையாறமர்ந்ததேனை
திருச்சிறம்பலம். (ங)

திருவையாறு-பண்-திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கானலா துலகமில்லைச்சகம் லாதடிமையிலைக்
கானலாதாடலில்லைக்கருதுவார் தங்களுக்கு
வானலாதருளமில்லைவார்குழன் மங்கையோடு
மானலாதூர்வதில்லையையணையாறனார்க்கே. (க)

பூல்லல்லிருக்கையிலையருந்தவமுனிவர்க்கன்று
தூல்லாடுனடிவதில்லைநுண்பொருளாய்ந்துகொண்டு
மாலுநர்நமுகனுங்கூடிமலரடிவணங்கவேலை
யாலலாலமுதமில்லையையணையாறனார்க்கே. (௨.)

நரிபுரிசுடலைதன்னினடமலானவிற்பலில்லைச்
சுரிபுரிசுழலியோடுநதுணைபலாலிருக்கையிலைத்
தெரிபுரிசிந்தையார்க்குத்தெளிவலாலருளமில்லை
யரிபுரிமலர்கொண்டேத்துமையணையாறனார்க்கே. (௩)

தொண்டலாற்றுணையும்லைக்கேதாலலாதுடையுமில்லைக்
கண்டலாதருளமில்லைக்கலந்தபின்பிரிவதில்லைப்
பண்டைநான்மறைகள் காணாப்பரிசினெனெறென்றெண்ணி
யண்டலானவர்களைத்துமையணையாறனார்க்கே. (௪)

எரியலாலுருவமில்லையேறலாலேறலில்லைக்
கரியலார்போர்வையிலைக்காண்டடிசோதியார்க்குப்
பிரிவிலாவமரர்கூடிப்பெருந்தகைப்பிரானென்றேத்து
மரியலாற்றேவியில்லையையணையாறனார்க்கே. (௫)

என்பலாற்கலனுமில்லையெருதலாலூர்வதில்லைப்
புன்புலானாறுகாட்டிப்பொடியலாற்சாந்துமில்லைத்
துன்பிலாதொண்டர்கூடித்தொழுதழுதாடிப்பாடு
மன்புலார்பொருளமில்லையையணையாறனார்க்கே. (௬)

கீளலாலுடையுமில்லைக்கிளப்பொறியரலம்பைப்பூண்
டோளலாற்றுணையுமில்லைத்தொத்தல்கின்றவேனில்
வேள்வீற்காய்ப்பட்டவீரருமில்லைமீளா
தாளலாநீகைக்கமாறில்லையையணையாறனார்க்கே. (௭)

சகமலாதடிமையிலலைத்தானலாற்றுணையுமில்லை
நகமெலாந்தேயக்கையினுண்மலர்தொழுதுதூவி
முகமெலாங்கண்ணீர்மல்கமுன்பணிந்தேத்தந்தொண்ட
ரகமலாற்கோயிலிலையையணையாறனர்க்கே.

(அ)

உமையலாதுருவமில்லையுலகலாதுடையதில்லை
நமையெலாமுடையராவ்நன்மையேதீமையிலலைக்
கமையெலாமுடையராகிக்கமுலடிபரவுந்தொண்டர்க்
கமையிலாவருள்கொடுப்பாபையணையாறனர்க்கே.

(ஆ)

மலையலாலிருக்கையிலலைத்தித்திடாவரக்கன்றன்னைத்த்
தலையலாநெரித்ததில்லைத்தீவரைக்கீழடர்த்து
நிலையிலாப்புகவள்ளேவெநெருப்பலால்விரித்ததில்லை
யலையினுன்பொன்னிமன்னுமையணையாறனர்க்கே.

(இ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருவருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குறுவித்தவாகுற்றநோய்வினைகாட்டிக்குறுவித்தநோ
யுறுவித்தவாவுற்றநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யறிவித்தவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
செறிவித்தவாதொண்டேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே.

(க)

கூர்வித்தவாகுற்றநோய்வினைகாட்டியுங்கூர்வித்தநோ
யூர்வித்தவர்வுற்றநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யார்வித்தவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
சேர்வித்தவாதொண்டேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே.

(உ)

தாக்கினவாசலமேவினைகாட்டியுந்தண்டித்தநோய்
நீக்கினவாநெடுநீரினின்மேற்றிவினைந்தருளி
யாக்கினவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
நோக்கினவாதொண்டேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே.

(ஈ)

தருக்கினநான்றகவின்றியுமோடச்சலமதனா
நெருக்கினவாநெடுநீரினின்மேற்றிவினைந்தருளி
யுருக்கினவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
பெருக்கினவாதொண்டேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே.

(ஊ)

இழிவித்தவாறிட்டநோய்வினைகாட்டியிடர்ப்பழித்துக்
கழிவித்தவாகட்டநோய்வினைதீர்ப்பான் கலந்தருளி
யழிவித்தவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
தொழுவித்தவாதொண்டனேனைத்தன் பொன்னடிக்கீழுணையே. (௫)

இடைவித்தவாறிட்டநோய்வினைகாட்டியிடர்ப்படுத்து
வுடைவித்தவாறுற்றநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யடைவித்தவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
தொடர்வித்தவாதொண்டனேனைத்தன் பொன்னடிக்கீழுணையே. (ஈ)

படக்கினவாபடின் றுன்பன்னுளம்படக்கினனோ
யடக்கினவாறதுவன்றியுந்நீவினைபாவமெல்லா
மடக்கினவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
துடக்கினவாதொண்டனேனைத்தன் பொன்னடிக்கீழுணையே. (எ)

மறப்பித்தவாவல்லேநோய்வினைகாட்டிமறப்பித்தநோய்
துறப்பித்தவாதுக்கநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யிறப்பித்தவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
சுறப்பித்தவாதொண்டனேனைத்தன் பொன்னடிக்கீழுணையே. (அ)

துயக்கினவாதுக்கநோய்வினைகாட்டித்துயக்கியனோ
யியக்கினவாறிட்டநோய்வினைதீர்ப்பானிசைந்தருளி
பயக்கினவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
ம்யக்கினவாதொண்டனேனைத்தன் பொன்னடிக்கீழுணையே. (ஊ)

கறுத்துமிட்டார் கண்டங்கங்கைசடைமேற்கரந்தருளி
யிறுத்துமிட்டாரிலங்கைக்கிறைதன்னையிருபதுதோ
ளறுத்துமிட்டாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
பொறுத்துமிட்டார்தொண்டனேனைத்தன் பொன்னடிக்கீழுணையே. (இ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு பண்-பழந்தக்கராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விடகிலைநடியேன்வேண்டியக்காலியாதொன்று
மிடைகிலைமணர்கள் தமறவுனாகேட்டலயந்தேன்
செழுநீரின்நேனுண் னுடையது மலர்ச்சேவடிகாண்பா
னடைகின்னேயாறற்காளாய்நானுயந்தேனே. (ஃ)

செம்பவளத்திருவுருவர் திகழ்சோதிக்குழைக்காதர்
கொம்பமருங்கொடிமருங்கிற்கோல்வளையாளொருபாகா
வப்பவிழுமலர்க்கொன்றைவளர்ச்சடைமேல்வைத்துகந்த
அம்பவளவையாற்றக்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௨)

நணியானேசேயானேநம்பானேசெய்பொன்னின்
றுணியானேதோலானேசுண்ணவெண்ணீற்றானே
மணியானேவானவர்க்குமருந்தாகிப்பிணிதீர்க்கும்
அணியானேயையாற்றக்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௩)

ஊழித்தியாய்நின்றாயுள்குவாருள்ளத்தாய்
வாழித்தியாய்நின்றாய்வாழ்த்துவர்வாயானே
பாழித்தியாய்நின்றாய்படர்ச்சடைமேற்பனிமதிய
மாழித்தியையாற்றக்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௪)

சடையானேசடையிடையேதவழிந்தண்மதியானே
விடையானேவிடையேயிப்பாடுமரித்தவித்தகனே
யுடையானேயுடைதலைகொண்டேநின்பலிக்குழி
மடையானவையாற்றக்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௫)

நீரானேநீயானேநெதியானேகதியானே
யூரானேயுலகானேயுலானேயுயிரானே
பேரானேபிறைகுடபிணிதீர்க்கும்பெருமானென்
றாராதவையாற்றக்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௬)

கண்ணனாய்மணியானாய்கருத்தானாய்அருத்தன
யெண்ணனையெழுத்தானையெழுத்தினுக்கோரியல்பானாய்
விண்ணனாய்விண்ணிடையேபுரமெரித்தவேதியனே
யண்ணனவையாற்றக்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௭)

மின்னனாயுருமானாய்வேகத்தின்பொருளானாய்
பொன்னனாய்மணியானாய்பொருகடல்வாய்முத்தானாய்
நின்னனாரிருவர்க்குக்காண்பரியமிசோதி
யன்னனேயையாற்றக்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௮)

முத்திசையும்புனற்பொன்னிமொய்பவளங்கொழித்துந்தப்
பத்தர்பலர்நீர்முழுகிப்பலகாஹம்பணிந்தேத்த
வெத்திசையும்வானவர்க்குமெம்பெருமானெனவிழைந்தும்
அத்திசையாமையாற்றக்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௯)

கருவரைசூழ்க்டலிலங்கைக்கோமானைக்கருத்தழியத்
திருவீரலாலுதகரணஞ்செய்துகந்தகிவரூர்த்தி
பெருவரைசூழ்வையகத்தார்பேரந்தியென்றேறத்து
மருவரைசூழையாற்றகாயநாணுந்தேனை.

(௮)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தர்பரியனசுந்திப்பவர்க்குச்சிறந்துசெந்தேன்
முந்திப்பாழிவனமுத்திகொடுப்பனமொத்திருண்டு
பந்தித்துநின்றபழவினைநீர்ப்பனபாம்புகந்து
யந்திப்பினைபணிந்தாமையாநினைத்தலமே.

(௯)

இழித்தனவேழேழ்பிறப்புமறுத்தனவென்மனத்தே
பொழித்தனபோரெழிற்குற்றையுதைத்தனபோற்றவர்க்காய்
கிழித்தனதக்கன்கிளரொளியேள்வியைக்கிழமுன்சென்று
ஆழித்தனவாற்றங்கமானவையாறனடித்தலமே.

(௧௦)

மணிநிறமொப்பனபொன்னிறமன்னினயின்னிலவாய்க்
கணிநிறமன்னகடிலைப்பொருப்பனகடதல்செய்யுக்
துணிமனசிலத்தராகித்தொடர்ந்துவிடாததொண்டர்க
கணியனசேபனதேவர்க்கையாறனடித்தலமே.

(௧௧)

இருடருதுன்பப்படலமறைப்பமெய்ஞ்ஞானமென்னும்
பொருடருகண்ணிழந்துன்பொருளுடையகவிழந்த
குருடருந்தம்மைப்பரவக்கொடுக்கக்குழிநின்
றருடருகைகொடுத்தேற்றுமையாறனடித்தலமே.

(௧௨)

எழுவாயிறுவாயிலாதனவெங்கவிரிந்தவிர்த்து
வழுவாமருத்துவமானமாநாகக்குழிப்ப
ஈழுவாரவாதம்மைப்பொருட்டானைக்கனன்
...ழுவார்க்கமுதங்கர்க்கண்கவையாறனடித்தலமே.

(௧௩)

துன்பக்கடலிடைத்தேனாதித்தொழுவாண்டொண்டாகம்மை
யினபக்கரைமுகந்தேற்றந்திறத்தனமாற்றயலை
பொன்பட்டொழுகப்பெருந்தொளிரொப்பாய்பொம்பொருந்தா
வன்பாடிசுணியனகண்கவையாறனடித்தலமே.

(௧௪)

களித்துக்கலந்தேதார்காதற்கசிவொடுகாவிரிவாய்க்
குளித்துத்தொழுதுமுன்னின்றுபத்தகரைக்கோகில்செந்தேன்
மெளித்துச்சுவையமுதுாட்டி யமரர்கள் குழிருப்ப
வளித்துப்பெருஞ்செல்வமாக்குமையாறனடித்தலமே. (எ)

திருத்திக்கருத்தினைச்செல்லெந் துத்திச்செறுத்துடலை
வருத்திக்கடிபவ்வொடுந்தேதிச்சிமருக்குசென்று
விருத்திக்குழக்கவல்லோகட்டுவிண்பட்டிகையிடுமா
லருத்தித்தருந்தவரேத்துமையாறனடித்தலமே. (அ)

பாடும்பரண்டையுமொந்தையுமார்ப்பப்பரந்துபல்பேய்
கூடிமுழவக்குவிகவிழ்கொட்டக்குழிநரிசு
ணிகெங்குழல்செய்பவையரெளிபரிணப்பிணக்காட்
டாடுந்திருவடி காண்கவையாறனடித்தலமே. (க)

நின்போலமரர்கணின்முடிசாய்த்துநிமித்தகுத்த
பைம்போதுழக்கப்பவளந்தழைப்பவபாங்கயியா
வென்போலிகள் பறித்திட்டவையுமு கையுடுவல்லா
மம்போதெனக்கொள்ளுமையனைபாறனடித்தலமே. (ங)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு-திருவிருத்தம்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

மலையான்மடந்தைமனத்தனவானோர்மருடமன்னி
நிலையிருப்பவநின்றோர்திப்பவநிணிஸத்துப்
புலையாடுபுன்மைதவிப்பவபொன்னுலகம்பளிக்கும்
அலையார்புனற்பொன்னிசூழ்ந்தவையாறனடித்தலமே. (க)

பொலம்புண்டரீகப்புதுமலர்போல்வெபோற்றியென்பாற்
புலம்பும்பொழுதும்புணர்துணையாவனபொன்னணைய
சிலம்புஞ்செறிபாடகமுஞ்செழுங்கிண்கணித்திரை
மலம்புந்திருவடிகாண்கவையாறனடித்தலமே. (உ)

உற்றாரிலாதார்க்குறுதுணையாவனவோதநன் னூல்
கற்றார்பரவப்பெருமையுடையனகாதல்செய்ய
கிற்பார்தமக்குக்கிளரொளிவானகந்தான் கொடுக்கு
மற்றார்க்கரும்பொருள்காண்கவையாறனடித்தலமே. (ங)

வானைக்கடந்தண்டத்தப்பான்மதிப்பனமீந்திரிப்பா
ருனைக்கழித்துய்யக்கொண்டருள்செய்வனிவுத்தமர்க்கு
ஞானச்சுடராய்நடுவேயுதிப்பனநங்கையஞ்ச
வானையுரித்தனகாண்கவையாறனடித்தலமே.

(ச)

மாதாமானிலமாவனவானவர்மாழகாட்டின்
மீதனமென்கழல்வெங்கச்சுவர்க்கினவெந்நமனார்
துந்ரையோடத்தூரப்பனதுபறத்தொண்டெட்டார்
காதாமாவனகாண்கவையாறனடித்தலமே.

(ரு)

பேணித்தொழுமவர்பொன்னுலகாளப்பிறங்கருளா
லேணிப்படிநெறியிட்டுக்கீட்டுத்துமையார்முடிமேன்
மாணிக்கமொத்தமுமரகதம்பேனையவையின்னி
யாணிக்கனகமுமொக்குமையாறனடித்தலமே.

(சு)

ஓதியஞானமுஞ்ஞன்பொருளுமொலிசிறந்த
வேதிபர்வேதமும்கேள்வியும்வனவின்னுமன் னுஞ்
சோதியுஞ்செஞ்சுடாஞாயிறுமொப்பனதுமதியோ
டாதியுமந்தமுமானவையாறனடித்தலமே.

(எ)

சுணங்குமுகத்துத்துணைமுலைப்பானவசரும்பொடுவண்
டணங்குங்குழலியினியாடலோகங்கூப்பியின
வணங்கும்பொழுதும்வரும்கொழுதும்வன்காந்தளொண்போ
தணங்குமவிந்தமொக்குமையாறனடித்தலமே.

(அ)

சுழலாந்துயர்வெயிற்சுட்டிமும்பொதடிக்கொண்டாதுன்னு
நிழலாவனவென்றுநீங்கப்பிறக்கியிலெகடுத்துக்
கழலாவினைகள்கழற்றுவதிலவனங்கள்நந்த
வழலாரொளியனகாண்கவையாறனடித்தலமே.

(இ)

வலியான்றலைத்தும்வாய்விட்டலறவரைபடர்த்து
மெலியாவலியுடைக்கூற்றையுதைத்துவின்றோர்கண்முன்னே
புலிசேர்படுகடைப்பார்த்துப்பன் னுளையலரிகழ
வலியாநிலைநிறுமையனையாறனடித்தலமே.

(ஐ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அந்நவட்டத்திற்கட்கண்ணியனையாறமர்ந்துவெந்தல்
புந்திவட்டத்திடைப்புக்குநின் றுணையும்பொய்யன்பனே
சுந்திவட்டச்சுடைக்கற்றையலம்பச்சிமிதலர்ந்த
நந்திவட்டத்தொடுகொன்றைவளாவியநம்பனையே.

(க)

பாடகக்கால்கழற்கால்பருதிக்கதிருக்கவந்தி
நாடகக்கானங்கைமுன்செங்கணைத்தின்னின்னடந்த
காடகக்கால்கணங்கைதொழுங்காலெங்கணயின்றகா
லாடகக்காலரிமான்றோவலவனையாற்றினவே.

(உ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தவாய்தலுளான்வந்துசீரியன்
பொந்துவார்புலால்வெண்டலைக்கையினன்
முந்திவாயதோர்முனிலைவேல்பிடித்
தந்திவாயதோர்பாம்பரையாற்றே.

(ச)

பாகமலைமகிழ்ந்தனர்பான்மதி
போகவானையினீருரிபோர்த்தவர்
கோகமலைகுலாயதோர்கொன்றையு
மாகவானெயஞ்சாடுமையாற்றே.

(ஈ)

நெஞ்சமென்பதோர்நீள்கயந்தன்னுளே
வஞ்சமென்பதோர்வான்சுழிப்பட்டுநான்
றுஞ்சும்போழ்துநின்னாமத்திருவெழுத்
தஞ்சுந்தோன்றவருளுமையாற்றே.

(ஊ)

நினைக்குநெஞ்சினுள்ளாரநெடுமாமதில்
அனைத்துமொள்ளுமலயெரியுட்புனா
பனைக்கைவேழத்தூரியுடல்மோர்த்தவ
னைத்துவாய்கலுளாருமையாற்றே.

(உ)

பரியர் நுண்ணியர்பார்த்தற்குரியவர்
அரியபாடலராடலரன் மியுங்
கரியகண்டத்தர்காட்சிபிறர்க்கெலாம்
அரியந்தொண்டர்க்கெனியளையாற்றே.

(ரு)

புலரும்போதுமில்பட்டபொற்கடர்
மலரும்போதுகளாற்பணியச்சிவ்
நிலரும்போதுமில்லாததுமன்மியும்
அலரும்போதுமணியுமையாற்றே.

(ரு)

பங்கமாலேக்குழனிபோர்பால்நீறக்
கங்கமாலையாக்தாதன்மைசெய்தவர்
பங்கமாலேமதியுழங்கண்ணியும்
அங்கமாலேயுந்நுதிமையாற்றே.

(ரு)

முன்னையாறுமுயன் றெழுந்தெலாம்
பின்னையாறுபிரியெனும்பேதைகான்
ஊன்னையாறுமருவியமாதவன்
மன்னையாறுதொழுத்தவமாசூழே.

(ரு)

அன்னையாறெனவாடுகின்றுன்முழு-
வாணையாறுவளையதுகாண்மினோ
நாணையாறுபுக்கேற்களனின்னருள்
தேனையாறுதிந்தாலேயொக்குமே.

(ரு)

அரக்கின்மேனியனந்தாரிர்மேனியன்
அரக்கின்சேவடியாளஞ்சவஞ்சலென்
மரக்கனீரைந்தூவாபுமலரவே
யரக்கினாடியாறுமையாற்றே.

(ரு)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிறிதவண்ணத்தராய்த்திறம்பாவண
முந்திவண்ணத்தராய்முமுநீறணி
சந்திவண்ணத்தராய்த்தழல்போல்வதோ
ரந்திவண்ணமுமாவரையாற்றே.

(ரு)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

மூலவண்ணத்தராய்முதலாகிய
கோலவண்ணத்தராகிடுகொழுஞ்சுடர்
நீலவண்ணத்தராகிடுகும்பளிங்
காலவண்ணத்தராவரையாறே. (உ)

சிந்தைவண்ணமுந்தீயதேதார்வண்ணமும்
அந்திப்போதழகாகியவண்ணமும்
பந்திக்காலணப்பாய்ந்ததேதார்வண்ணமும்
அந்திவண்ணமுமாவரையாறே. (ங)

இருளின் வண்ணமுமேழிசைவண்ணமுஞ்
சுருளின் வண்ணமுஞ்சேதியின் வண்ணமு
மருளுநாண்முகன்மடெலாவண்ணமும்
அருளும்வண்ணமுமாவரையாறே. (ச)

இழுக்கின் வண்ணங்களாகியவெவ்வழல்
குழைக்கும்வண்ணங்களாகியங்குடியு
மழைக்கண்மாமுகிலையவண்ணமும்
அழைக்கும்வண்ணமுமாவரையாறே. (ஞ)

இண்டைவண்ணமுமேழிசைவண்ணமுந்
தொண்டர்வண்ணமுஞ்சேதியின் வண்ணமுங்
கண்டவண்ணங்களாய்க்கனல்மாமணி
யண்டவண்ணமுமாவரையாறே. (சு)

விரும்பும்வண்ணமுமேவதத்தின் வண்ணமுங்
கரும்பின்மென்மொழிக்காரிகைவண்ணமும்
விரும்புவார்வினைதீர்த்திடும்வண்ணமும்
அரும்பின்வண்ணமுமாவரையாறே. (ஊ)

ஊழிவண்ணமுமொன்சுடர்வண்ணமும்
வேழவீருரிபோர்த்ததேதார்வண்ணமும்
வாழித்தீயுருவாகியவண்ணமும்
ஆழிவண்ணமுமாவரையாறே. (அ)

செய்தவன்மிறுநீறணிவண்ணமும்
எய்தநோக்கரிதாகியவண்ணமுங்
கைதுகாட்சியரியதேதார்வண்ணமும்
ஐதுவண்ணமுமாவரையாறே. (ஆ)

எடுத்தவாளர்க்கன்றிறல்வண்ணீழும்
இடர்க்கள்போற்பெரிதாகியவண்ணீழும்
கடுத்தகைந்நரம்பாலிசைவண்ணீழும்
மடுத்தவண்ணீழுவாவையாறே.

(ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆர்த்திரிபுரங்கணீரூநோக்குமனலாடியாரமுதேயென்றேனானே,
காராமழுவாட்படையொன்றேநதிக் குறட்டூதப்பல்படையானேன்
மேனானே, பேராயிரமுடையாபென்றேனையிறைகுடும்பிஞ்ஞக
னையென்றேனானே, யாராவமுதேயெனையாறனையென்றென்றே
நானாற்றிறைகின்றேனே.

(க)

நீவாயின்முப்புரங்கணீரூநோக்குந்தீர்த்தாபுராணனையென்றே
னானே, மூவாய்திருடியென்றேனானே முதலையுக்கண்ணனையென்
னானே, யேவாசிலையானையென்றேநானையுட்படைக்கடனின்
மேறலாங்கி, யாவாவென்றநுள்புரியுமையாறனையென்றென்றேநான
ாற்றிறைகின்றேனே.

(உ)

அருஞகண்ணவண்ணனையென்றேனானையடியார்கட்காரமுதேயெ
ன்றேனானே, நஞ்சுளிகண்டனையென்றேனானேநாலலர்கணன்மறை
யேயென்றேனானே, நஞ்சுளாவள்புகருநுதலோதிறையுமுத
மேயென்றேனானே, யஞ்சாதேயாள்வனையையாறனையென்றென்
றேநானாற்றிறைகின்றேனே.

(ங)

தொல்லைத்தெருகடலேயென்றேனானேதுலங்குமிளம்பிறையா
யென்றேனானே, பெல்லைநிறைந்தானையென்றேனானேயேழ்நரம்பி
னின்னிசையென்றேனானே, யல்லற்கடல்புக்கழுந்துவேளைவாங்கி
யருளீசெய்தாயென்றேனானே, பெல்லைபாமையாறுவென்றேனானே
யென்றென்றேநானாற்றிறைகின்றேனே.

(ச)

இண்டைசசடைமுடியாயென்றேனானையிருசுடர்வானத்தாயெ
ன்றேனானே, தொண்டாற்றெழுப்புவாயென்றேனானேதுருத்திரெ
ய்த்தானத்தாயென்றேனானே, கண்டங்கறுத்தானையென்றேனானே
கனலர்க்குங்கண்ணனையென்றேனானே, யண்டத்துக்கப்பாலாமையா
றனையென்றேனானேநானாற்றிறைகின்றேனே.

(ஊ)

பற்றாப்புரமெரித்தாடுயன்றேனானே பசுபதிபாண்டரங்காவென்
றேனானே, சுற்றார்கணவீனாயென்றேனானே கடுவிடையொன் றூர்தியா
யென்றேனானே; பற்றாநாடுநஞ்சுளாயென்றேனானேபார்த்தற்கருள்
செய்தாடுயன்றேனானே, யற்றார்க்கருள்செய்யுமையாறனையென் றெ
ன்றேநானரற்றிநைகின்றேனானே. (௬)

விண்ணோர்தலைவனையென்றேனானே விளங்குமிளம்பிறையாடுப
ன்றேனானே, யெண்ணாடுமையிலெரித்தாடுயன்றேனானே யேகர்ப்பமே
யானையென்றேனானே, பண்ணார்மறையாடியென்றேனானே பசுபதி
பானீற்றாயென்றேனானே, யண்ணாவையாறனையென்றே னுள்ளையன்
றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனானே. (௭)

அவனென்றுநானுண்ணையஞ்சாதேனையல்லலறுப்பானையென்றே
னானே, சிவனென்றுநானுண்ணையெல்லாஞ்சொல்லச்செல்வந்தருவா
னையென்றேனானே, பவனாகியென்னுள்ளத்துள்ளேநின் றுபண்டை
வினையறுப்பாடுயன்றேனானே, யவனென்றேயாதியேயையாறனே
யென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனானே. (௮)

கச்சியேகம்பனையென்றேனானே கயிலாயாகாரோனாவென்றே
னானே, நிச்சன்மனானையென்றேனானேநினைப்பார்மனத்துளாடுப
ன்றேனானே, யுச்சம்போதேதேநீயெனதேனானையுள்ளுவாருள்ளத்
தாடுயன்றேனானே, யச்சம்பிணிநீர்க்குமையாறனையென்றென்றே
நானரற்றிநைகின்றேனானே. (௯)

வில்லாடிவேடனையென்றேனானே வெண்ணீறுமெய்க்கணிந்தா
டுயன்றேனானே, சொல்லாயகுழலாயென்றேனானேசுலாவாபதொன்
னையியேயென்றேனானே, பெல்லாமாயென்னுயிரேயென்றேனானே
யிலங்கையர்கோன்றோளிறுத்தாடுயன்றேனானே, யல்லாவினைநீர்க்கு
மையாறனையென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனானே. (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓசையொலியெலாமானாய்நீயேயுலகுக்கொருவனாய்நின்றாய்நீயே -
வாசமலரெலாமானாய்நீயேமலையான்மருகனாய்நின்றாய்நீயே
பேசப்பெரிதுமினியாய்நீயேபிராணபடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே
தேசவிளக்கெலாமானாய்நீயேதிருவையாறுகலாதசெம்பொற்சோதி.

கோக்கரியதிருமேனியுடையாய்நீயேநோவாமேநோக்கருளவல்லாய்நீயே, காப்பரியவைம்புலனுங்காத்தாய்நீயேகாமணியுங்குண்ணமுலாற்காய்ந்தாய்நீயே, யார்ப்பரியமாராகமார்த்தாய்நீயேயாபொன்னறடியென்மேல்லைத்தாய்நீயே, தின்பரியவல்லினைநோய்தீர்ப்பாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்போற்சோதி. (உ)

கனத்தகத்துக்கருஞ்சடாய்நின்றாய்நீயேபகடல்வரைவானாகாயமானாய்நீயே, தனத்தகத்துத்தலைகலனாக்கொண்டாய்நீயேசாரந்தாரைத்தகைந்தாளல்லாய்நீயே, மனத்திருந்தகருத்தரிந்தமுடிப்பாய்நீயேபுலஞ்சேவடிபென்மேல்லைத்தாய்நீயே, சினத்திருந்ததிருநிலகண்டினியேதிருவையாறகலாதசெம்போற்சோதி. (ங)

வானுற்றமாமலைகளானாய்நீயே வடகடிலைமன்னியிருந்தாய்நீயேபூனுற்றவொளிமுழவாட்படையாய்நீயே பொளிமதியோடாவுடினல்வைத்தாய்நீயே, ஆனுற்றவைந்துமமர்ந்தாய்நீயே யடியொன்னறடியென்மேல்லைத்தாய்நீயே, தேனுற்றசொன்மடவாள்பங்களியேதிருவையாறகலாதசெம்போற்சோதி. (ஃ)

பெண்ணுண்பிறப்பிலியாய்நின்றாய்நீயேபெரியார்கட்கெல்லம்பெரியாய்நீயே, புண்ணுவருநஞ்சமுண்டாய்நீயேபூழிமுதல்வனாய்நின்றாய்நீயே, கண்ணுபுலகெலாங்காத்துய்நீயேகமுற்றசேவடிபென்மேல்லைத்தாய்நீயே, திண்ணுமமுழவாட்படையாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்போற்சோதி. (ஊ)

உற்றிருந்தவுணர்வெலாமானாய்நீயே புற்றவர்க்கோர்கற்பமாய்நின்றாய்நீயே, கற்றிருந்தலைஞானமானாய்நீயேகற்றவர்க்கோர்கற்பகமாய்நின்றாய்நீயே, பெற்றிருந்ததாயவளினல்லாய்நீயேபிரானாயுபென்மேல்லைத்தாய்நீயே.செற்றிருந்ததிருநிலகண்டனியேதிருவையாறகலாதசெம்போற்சோதி. (ஈ)

எல்லாவுலகமுமானாய்நீயேமேகம்பமேவியிருந்தாய்நீயே, நல்லாரைநன்மையிலாய்நீயேஞானச்சுடர்விளக்காய்நின்றாய்நீயே, பொல்லினைகளாற்ப்பாய்நீயேபுகழ்ச்சேவடிபென்மேல்லைத்தாய்நீயே, செல்வாயசெல்வந்தருவாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்போற்சோதி

ஆவினிழைத்துமமர்காய்நீயேயளவில்பெருமையுடையாய்நீயேபூனினுற்றமாய்நின்றாய்நீயேபோர்க்கோலங்கொண்டெயிலெய்தாய்நீயே, நாவின்டுகிரையாய்நின்றாய்நீயேநண்ணியடிபென்மேல்லைத்தாய்நீயே, தேவாழிபித்தேவனியேதிருவையாறகலாதசெம்போற்சோதி. (ஊ)

என் டிசைக்குமென் டுடராய் நின்றாய்நீயேயே கம்பர்மயவிறை
வனீயே, வண்டிசைக்குறுங்கொன்றைத்தாராய்நீயேவாராவலகரு
ளவல்லாய்நீயே, தொண்டிசைத்துன்னடிபரவநின்றாய்நீயே தாமலர்ச்
சேவடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே, திண்கிலைக்கோர்சரங்கூட்டவல்
லாய்நீயே திருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதி. (௬)

விண்டார் புரமுன்றுமெய்தாய்நீயேவிண்ணவர்க்குமேலாநின்
றாய்நீயே, கண்டாரைக்கொல்லுநஞ்சுண்டாய்நீயேகாலங்களுழியாய்
நின்றாய்நீயே, தொண்டாயடியேனைபாண்டாய்நீயே தாமலர்ச்சேவடி
யென்மேல்வைத்தாய்நீயே, திண்டோள்விட்டெரியாட்தூக்கத்தாய்நீ
யே திருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதி. (௭)

ஆருமறியாவிடத்தாய்நீயேயாகாயந்தேருவல்லாய்நீயே, பே
ரும்பெரியவிலங்கைவேந்தன்பெரியமுடிபத்திருத்தாய்நீயே, யூரும்
புரமுன்றுமட்டாய்நீயேயொண்டாமரையானுமாலுங்கூடித், தேரு
டியென்மேல்வைத்தாய்நீயே திருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதி. (௮)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருவையாறு - பண் - காதாரபஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரவும்புரிதொன்றறியேனான்பண்டேயும்மைப்பயிலாதே
னிரவும்பகலுநீனைந்தாலுமெய்தநீனையமாட்டேனான்
காவிலருவிகமுருண்ணத்தெங்கக்குலைக்கீழ்க்கருப்பாலை
யாவந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௧)

எங்கேபோவேனாயிடினுமங்கேவந்தென்முனத்திராய்ச்
சுக்கையொள்ளுமின்றியேதலைநாள் கடைநாளொக்கவே
கங்கைசடைமேற்கறந்தானேகலைமான்மறியுங்கனன்முழுவர்
தங்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௨)

முருவிப்பிரிபுமாட்டேனான்வழிநின்றொழிந்தேடுனுழிகிலேன்
பருவிவிச்சிமலைச்சாரநப்பட்டெனாணிபகடாடித்,
ருருவியோச்சிக்கினிகடவார்குழின்மேன்மலையொகாண்டோட்டர்
தூவந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௩)

முருகின் அபணிசெய்வார்பெற்றபயனென்றறிவிலனி
முழுதுமக்காட்டபட்டோர்க்குவேகபடமொன்றரசாத்தி
குழகவாழைக்குழைத்தெங்குகொணர்ந்துகரைமேலெறியலே
யழகார்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௪)

பிழைத்தபிழையொன்றறியேனான்பிழையைத்தீர்ப்பணியாயே
மழைக்கணல்லார்குழைந்தாடமலையுநிலனுங்கொள்ளாமைக்
கழைக்கொள்பிரசங்கலந்தெங்குங்குமுனிமண்டிக்கையேறி
யுழைக்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௫)

காக்கொள்கொன்றைச்சடைமேலொன்றுடையாய்விடையாய்நகை
முழக்காழமுன்றெறிசெய்தாய்முன்னீய்நீயுதல்வனீ [யினுன்
வார்க்கொளருவிபலவாரிமணியிழுத்தும்பொன்னுங்கொண்
டார்க்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௬)

முலைக்கண்மடவாளொருபாலாய்ப்பற்றியுலகம்பலிதேர்வாய்
கிலைக்கொள்கணையாலெயிலெய்தாய்செங்கண்விடையாய்தீர்த்தனீ
மலைக்கொளருவிபலவாரிமணியுழுத்தும்பொன்னுங்கொண்
டலைக்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௭)

போழுமதியம்புனங்கொன்றைபுனல்சேர்சென்னிப்புண்ணியா
குழுமரவச்சுடர்ச்சோதியுண்ணித்தொழுவுவார்துயர்போக
வாழுமவர்களங்கக்கவைத்தசிரந்தையுயர்தாட்ட
வாழுந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௮)

கதிர்க்கொள்பசியையொத்தேநான்கண்டேனும்மைக்காணாதே
னெதிர்த்துநீந்தமாட்டேனெனம்மன்றம்மான்றம்மானே
விதிர்த்துமேகமழைபொழியவெள்ளம்பரந்துதுரைசிதறி
யதிர்க்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௯)

கூசியடியாரிருந்தாலுங்குணமொன்றில்லீர்குறிப்பில்லீர்
தேசவேந்தன்றிருமாலும்மலர்மேலயனுங்காண்கிலாத்
தேசமெங்குந்தெளிந்தாடத்தெண்ணீருவிக்கொணர்ந்தெங்கும்
வாசந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௧௦)

கூடியடியாரிருந்தாலுங்குணமொன்றில்லீர்குறிப்பில்லீர்
நீடியிருந்துமவுணர்கிலேனும்மைத்தொண்டனாரனேன்
தேடியெய்க்குங்காண்கிலேன்றிருவாருரேசுந்திப்ப
னெந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்,

